

IMAGES OF THE 21st CENTURY

15-21 MARCH 1999

THESSALONIKI DOCUMENTARY FESTIVAL

MINISTRY OF CULTURE

THESSALONIKI FILM FESTIVAL

NET

ΧΟΡΗΓΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΗ ΟΛΟΣ

Καμφοί βρέβη με τις αλλες

ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

852

**ΕΙΚΟΝΕΣ
ΤΟΥ 21ου
ΑΙΩΝΑ**

**IMAGES
OF THE 21th
CENTURY**

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ / CO-ORGANIZED BY THE
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ / MINISTRY OF CULTURE
ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ / INTERNATIONAL THESSALONIKI FILM FESTIVAL
NET

ΜΕ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ / WITH THE PARTICIPATION OF
ET3

ΧΟΡΗΓΟΣ / SPONSORED BY
ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΑΕ / EGNATIA ODOS SA

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ / GREEK SECTION SPONSORED BY THE
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ / GREEK FILM CENTRE

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΟΥ / WITH THE SUPPORT OF THE
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ-ΘΡΑΚΗΣ / MINISTRY OF MACEDONIA-THRACE
ΔΗΜΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ / MUNICIPALITY OF THESSALONIKI
MEDIA DESK HELLAS
EDN

Ευχαριστούμε τους: Acknowledgements:

Υπουργό Πολιτισμού: κ. Ελισάβετ Παπαζώη
Υπουργό Μακεδονίας-Θράκης: κ. Γιάννη Μαγκριώτη
Δήμαρχο Θεσσαλονίκης: κ. Βασιλή Παπαγεωργόπουλο
Πρόεδρο της ΕΡΤ: κ. Παναγιώτη Παναγιώτου
Σύμβουλο Κινηματογραφίας ΥΠΠΟ: κ. Γιάννη Μπακογιαννόπουλο
Γενικό Διευθυντή της NET: κ. Νικήφορο Αντωνόπουλο
Εντεταλμένο Σύμβουλο Προέδρου ΕΡΤ: κ. Γιάννη Έξαρχο
NET-Αθήνα: κ. Ελένη Βλάχου
ΕΡΤ3-Θεσσαλονίκη: κ. Δημήτρη Κατσαντώνη
ΕΤ3-Θεσσαλονίκη: κ. Μιχάλη Αλεξανδρίδη
Πρόεδρο ΕΚΚ: κ. Μάνο Ευστρατιάδη
Υπεύθυνη HELLAS FILM: κ. Βούλα Γεωργακοπούλου
GOETHE INSTITUTE, Θεσσαλονίκη: κ. Rüdiger Boltz
CANADIAN EMBASSY: κ. Ζωή Δελήμπαση
Tourgreece S.A.
Regent Holidays
Air Tramsat
Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων, και ιδιαίτερα την Πρόεδρο κ. Όλγα Κλεισαμάκη και την κ. Ντομνίκ Μαθιουδάκη
Οργανισμό Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος
ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.
HEINEKEN
Aly Derks, Amsterdam Documentary Festival – Amsterdam
June Weber – Toronto
Jan Roffenkamp, Film Transit – Montreal
Peter Wintonik, Necessary Illusions – Montreal
Mohammad Attebai, Association of Iranian Documentarists – Tehran
Raissa Fomina, Intercinema – Moscow
Aslu Selcuk – Istanbul
Valerie Kontakos, One Art – New York
Susan Norgett – New York
Michel Negrepointe – New York
Giannis Roussis – Toronto
Jane Balfour Films – London
Rose Marie Couture – Berlin
Περίπλους, Θάνος Λαμπρόπουλος – Αθήνα
Αμαλία Ζέππου – Αθήνα
Ιωάννα Χαριτάτου, MEDIA DESK HELLAS – Αθήνα
CANADIAN EMBASSY
GOETHE INSTITUTE – Θεσσαλονίκη
INSTITUT FRANCAIS D'ATHENES

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

TABLE OF CONTENTS

Χαιρετισμοί / Greetings	4
Επιτελείο Φεστιβάλ / Festival Staff	10
ΩΦΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ / VIEWS OF THE WORLD	20
ΠΟΡΤΡΕΤΑ: ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ / PORTRAITS: HUMAN JOURNEYS	32
Η ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ / THE RECORDING OF MEMORY	46
ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΚΟ / MUSIC THROUGH THE LENS	58
ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ '90 / ON THE EDGE OF LOVE: THE END OF THE 90's	65
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ / ANTHOLOGY: GREEK DOCUMENTARIES	72
ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ / SPOTLIGHT: DIMITRI MAVRIKIOS	77
ΓΙΟΡΙΣ ΙΒΕΝΣ: ΓΙΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ / JORIS IVENS: CELEBRATING ONE HUNDRED YEARS	85
ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ / NEW TECHNOLOGIES	88
EDN (Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ντοκιμαντέρ / European Documentary Network)	90
ΑΓΟΡΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ / DOC MARKET	92
ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ / INDEXES	94

Η διοργάνωση που έρχεται να προστεθεί στις δραστηριότητες του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με τον τίτλο «Εικόνες του 21ου αιώνα», αποδεικνύει ότι ο θεσμός αυτός γνωρίζει να ανανεώνεται και να παρακολουθεί τις εξελίξεις. Το ντοκιμαντέρ, ένα είδος που, για αρκετά χρόνια, έμεινε παραγνωρισμένο, επανέρχεται στο προσκήνιο ενισχυμένο από τις δυνατότητες της τεχνολογίας, για να προβάλλει την πραγματική εικόνα ενός κόσμου που αλλάζει.

Το Υπουργείο Πολιτισμού στηρίζει την πρωτοβουλία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης να δημιουργήσει ένα ιδιαίτερο βήμα προβολής και προώθησης του σύγχρονου ντοκιμαντέρ. Πιστεύοντας ότι το Διεθνές Φεστιβάλ «Εικόνες του 21ου αιώνα» θα έχει θερμή ανταπόκριση από το κοινό της πόλης, αλλά και θα συμβάλει στην τόνωση της ελληνικής παραγωγής ντοκιμαντέρ, εύχομαι την καθιέρωση και την επιτυχία του.

Ελισάβετ Παπαζώη
Υπουργός Πολιτισμού

Τhe new Thessaloniki Documentary Festival, entitled «Images of the 21st Century», that has come to add itself to the many events organized by the Thessaloniki International Film Festival, proves that this institution knows how to renew itself and keep abreast of new developments. The documentary film genre which, for years, has remained unappreciated, is now making a comeback, enhanced by the new possibilities of technological evolution and prepared to present the real image of a rapidly changing world.

The Ministry of Culture offers its support to the initiative of the International Thessaloniki Film Festival to create a special platform for the promotion of the modern documentary. Convinced that the Thessaloniki Documentary Festival «Images of the 21st Century» will meet with a responsive public and will contribute to the support of Greek documentary production, we wish it permanence and success.

Elissavet Papazoi
Minister of Culture

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, με μια «βαριά» κληρονομιά σαράντα περίπου χρόνων διοργανώσεων που έγραψαν τη δική τους σελίδα στην ιστορία της πόλης μας, αλλά και «ριζικά ανακαινισμένο» με ένα ολοκαίνουριο θεσμικό πλαίσιο να το διέπει, δίνει ήδη τα πρώτα δείγματα μιας νέας ελπιδοφόρας πορείας, αποδεικνύει ότι έχει προσαρμοστεί στο πνεύμα των καιρών και είναι έτοιμο να διαδραματίσει καταλυτικό ρόλο στα κινηματογραφικά πράγματα της χώρας μας – και όχι μόνο – με ορμητήριο πάντα την πόλη στην οποία γεννήθηκε, τη Θεσσαλονίκη.

Έτσι, δεν περιορίζεται μόνο στη διοργάνωση, τον Νοέμβριο, του Ελληνικού και του Διεθνούς Φεστιβάλ, αλλά λειτουργεί τις δύο κινηματογραφικές αίθουσες του «Ολύμπιον», διοργανώνει εκπαιδευτικά προγράμματα και αφιερώματα, συνεργάζεται με άλλους φορείς της πόλης μας, έχει μια διαρκή παρουσία και δεν περιμένουμε πια το φθινόπωρο για να δούμε την «άνοιξη» στον τομέα της 7ης Τέχνης.

Με έδρα το ιστορικό κτίριο του «Ολύμπιον», στην καρδιά της πόλης, και με νέα ταυτότητα, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης έχει καταστεί ο βασικός φορέας προβολής και προώθησης του κινηματογραφικού πολιτισμού στη χώρα μας.

Και σε όλα αυτά, έρχεται να προστεθεί μία ακόμη διοργάνωση, που πιστεύω, εύχομαι και ελπίζω να μετεξελιχθεί σ' έναν καινούριο θεσμό: το Διεθνές Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης με τον τίτλο «Εικόνες του 21ου αιώνα», τίτλος που δίνει ευκρινέστατα το στίγμα των στόχων και του περιεχομένου της διοργάνωσης.

Το ντοκιμαντέρ έχει, δυστυχώς, συνδυαστεί με την εκπαιδευτική τηλεοπτική πλευρά του. Οι νέοι, όμως, δρόμοι που ανοίγονται με την αλματώδη εξέλιξη της τεχνολογίας και την ευαισθητοποίηση όλο και περισσότερων πολιτών σε θέματα που σχετίζονται με την οικολογία, τον πολιτισμό, την εθνολογία κ.λπ., ανοίγουν νέους ορίζοντες σ' αυτόν τον ενδιαφέροντα τομέα του κινηματογράφου, με τον οποίο αρκετοί καταξιωμένοι σκηνοθέτες ασχολήθηκαν, κυρίως στα πρώτα τους βήματα.

Η πλαισίωση του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ –πέρα από τις προβολές και τα αφιερώματα– με δύο ενδιαφέροντα τμήματα, την Ετήσια Αγορά για την προώθηση αυτών των ταινιών και την παρουσίαση νέων τεχνικών και τεχνολογιών καταγραφής και μετάδοσης της εικόνας, θα προσελκύσει ακόμη μεγαλύτερο κοινό σ' αυτούς τους τομείς και θα συμβάλλει στην καταξίωση του Φεστιβάλ σε διεθνές επίπεδο.

Ταυτόχρονα, η μεγάλη συμβολή του Φεστιβάλ Κινηματογράφου στην πολιτιστική αποκέντρωση, με τη διοργάνωση Περιφερειακών Εκδηλώσεων στις οποίες μεταφέρεται μέρος των εκδηλώσεων, συνεχίζεται και με τον καινούριο αυτό θεσμό, αφού ένα μέρος του Φεστιβάλ θα μεταφερθεί στην ακριτική Αλεξανδρούπολη.

Το Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, που στηρίζει με ειλικρινές ενδιαφέρον, ηθικά και υλικά, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, δεν μπορεί να μείνει αδιάφορο στη γένεση αυτού του νέου θεσμού. Χαιρετίζουμε όλους όσους συμμετείχαν στη σύλληψη και την υλοποίηση αυτού του νέου Φεστιβάλ, και δηλώνουμε «παρόντες», έτοιμοι να βοηθήσουμε στην καθιέρωσή του.

Γιάννης Μαγκριώτης
Υπουργός Μακεδονίας-Θράκης

Τhe Thessaloniki Film Festival, with a «weighty» heritage of approximately forty years of events that have written their own page in the history of our city, but now also «radically renovated», governed by a new legislative framework, is already giving us the first indications of a new, hope-filled course, thus proving that it has adapted to the spirit of the times and that it is prepared to act as a catalyst within the landscape of Greek film, its headquarters firmly in the city where it was born, our own Thessaloniki. Thus, the Thessaloniki Film Festival is no longer limiting itself to the organizing of the three well-known events: the Greek Festival, the International Festival and the Short Film Festival, but it is now organizing educational programmes and tributes, it is co-operating with other institutions within our city, and has thus established its presence all year round. We no longer have to wait for the autumn months to experience a cinematic «springtime».

Based in the historic building of the «Olympion», in the heart of town, and with its new identity, the Thessaloniki Film Festival has established itself as the main institution for the promotion of film culture in our country.

And now, yet another event has come to add itself to those already existing. I believe, and I hope, that it will evolve into a new institution: the Thessaloniki Documentary Festival, entitled «Images of the 21st Century», a title that clearly expresses the aims and content of the event.

Unfortunately, the documentary genre often connotes its «educational television» side. But the new roads being opened thanks to the rapid development of technology and public awareness concerning issues of the environment, culture, ethnology, etc., are expanding the horizons of this intriguing sector of cinema, in which many distinguished filmmakers have worked, especially in the early years of their careers.

Besides the film screenings and tributes, two very interesting sidebar events will be taking place: the Doc Market, which will promote these films, and the presentation of New Technologies for the recording and transmission of images. These are bound to attract even greater numbers, thus contributing to the prominence of the Festival on an international level.

Meanwhile, the significant contribution of the Film Festival to cultural decentralization, through the organizing of screenings in other cities of Northern Greece, will continue with the Documentary Film Festival, since a part of it will be shown in the city of Alexandroupoli.

The Ministry of Macedonia-Thrace sincerely supports the Thessaloniki Film Festival, both morally and materially, and it cannot be indifferent of the birth of this new institution. We salute all those who have participated in the conception and production of this new Festival, and we declare our presence and preparedness to help in its establishment.

Yiannis Magriotis
Minister of Macedonia-Thrace

Η κινηματογραφική παραγωγή και γενικά η δημιουργία στο χώρο της 7ης Τέχνης αποτελούν για τη Θεσσαλονίκη, την πόλη του πολιτισμού, σημεία αναφοράς με ιδιαίτερη σημασία και με μία ευοίωνη, δυναμική προοπτική. Η σχέση των Θεσσαλονικέων με τη μορφή αυτής της τέχνης, μια σχέση που διήλθε από διάφορα στάδια, έχει σφυρηλατήσει έναν ισχυρό δημιουργικό δεσμό και αποτελεί κομμάτι της ίδιας της φυσιογνωμίας της πόλης μας το Φεστιβάλ Κινηματογράφου.

Τις τελευταίες δεκαετίες, με την ανάπτυξη, καταρχάς, της ελληνικής κινηματογραφίας, με την ίδρυση του Φεστιβάλ και, αργότερα, με τη διεθνοποίησή του, με τις διεθνείς διοργανώσεις, η Θεσσαλονίκη απέκτησε ένα ισχυρό κινηματογραφικό στίγμα. Καταγράφηκε ως ένα σταυροδρόμι κινηματογραφικής συνάντησης και επικοινωνίας. Αυτό το γεγονός, εμείς, οι πολίτες της Θεσσαλονίκης, το αξιολογούμε ως γεγονός ιδιαίτερης σημασίας και προτάσσουμε την ενίσχυσή του ως υψίστης προτεραιότητας για την πόλη μας. Πιστεύουμε δε ότι αυτή είναι μόνο η αρχή, γιατί θεωρούμε ότι στο χώρο της 7ης Τέχνης θα πρέπει να αναπτυχθούν, με σταθερά και προσεκτικά βήματα, δραστηριότητες καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, ώστε η Θεσσαλονίκη να συνεχίσει να αποτελεί μια αξιόλογη δύναμη στον ευρωπαϊκό και στο διεθνές κινηματογραφικό χώρο. Σήμερα, το πρώτο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης αποτελεί ένα κομβικό σημείο προς αυτή την κατεύθυνση· αποτελεί ένα στοιχείο που εμπλουτίζει το πολιτιστικό απόθεμα της πόλης μας, που δημιουργεί ένα νέο στόχο με αξιώσεις στην περαιτέρω ανάδειξη του πολιτισμού της πατρίδας μας.

Εμείς οι Θεσσαλονικείς, με κύριο φορέα το Δήμο αυτής της πόλης, που με τη συμμετοχή και το ενδιαφέρον μας για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου κατοχυρώσαμε τη λειτουργία του στον ελληνικό αλλά και στο διεθνές χώρο, επειδή πάνω απ' όλα αγαπάμε τον κινηματογράφο και παράγουμε πολιτισμό σε αυτή την πόλη. Θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε και να πιέζουμε για την επίτευξη των στόχων του Φεστιβάλ, γιατί έτσι πιστεύουμε ότι υπηρετούμε αυτή τη μορφή της τέχνης. Και, παράλληλα, προς αυτή την κατεύθυνση θεωρούμε απαραίτητη την ενεργό αξιοποίηση των ανθρώπων της πόλης μας και του βορειοελλαδικού χώρου, ανθρώπων που σημάδεψαν ή φέρουν ελπίδες με το σημαντικό ξεκίνημά τους για την ιστορία της 7ης Τέχνης. Ο Δήμος Θεσσαλονίκης είναι αρωγός και συμπαράστατος, αλλά και εγγυητής και μοχλός προώθησης του θεσμού αυτού, του Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Με αυτήν, άλλωστε, τη λογική αντιμετωπίζουμε και προωθούμε όλους τους θεσμούς αυτής της πόλης. Με ανυποχώρητη και αδιαπραγμάτευτη στάση από τη μια, ενάντια σε ό,τι διακυβεύει την πορεία τους, και από την άλλη με οργανωμένη και μακρόπνοη στρατηγική στήριξης των ήδη υπαρκτών και ανάδειξης και άλλων νέων, δημιουργικών θεσμών. Εύχομαι το πρώτο Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης να αποτελέσει την αφεπρία μιας πορείας αντάξιας των μόχθων και των δημιουργικών προσπαθειών που καταβλήθηκαν σε αυτό το χώρο της τέχνης. Εύχομαι να είναι λαμπρό και πετυχημένο, αλλά και το πρώτο μιας μακράς σειράς τέτοιων θεσμών, που η ακτινοβολία, η αίγλη και η ιστορική σημασία τους για την τέχνη του κινηματογράφου θα είναι εφάμιλλη των προσδοκιών, του ενδιαφέροντος και των στόχων όλων των συμπολιτών μας.

Βασίλης Παπαγεωργόπουλος
Δήμαρχος Θεσσαλονίκης

For Thessaloniki, the city of culture, film production and film creativity in general constitute points of reference that are especially significant, filled with auspicious and dynamic prospects. The relationship between Thessalonians and this particular form of art has passed through various stages, and has forged a powerful and creative bond, while the Film Festival constitutes a part of the very physiognomy of our city.

In the past decades, with the development, initially, of Greek cinema, with the founding of the Film Festival and, later on, with its evolving into an international event, Thessaloniki acquired a vivid cinematic aspect, becoming a crossroads for the coming together and communication of the world of film. We, the citizens of Thessaloniki consider this development to be of the utmost importance, and we have placed its reinforcement high on our list of priorities. And we believe that this is just the beginning, because we feel that within the sphere of cinema, activities should be developed, with careful, steady steps, throughout the year, in order that Thessaloniki may continue to be counted as a formidable force within the European and global film world. Today, the first Thessaloniki Documentary Festival constitutes an important junction in that direction; it is an event that enriches the cultural resources of our city, creating a new, demanding objective for the further promotion of culture in our country.

We Thessalonians, through the institution of our municipality, have succeeded in securing the presence of the Film Festival both nationally and internationally. We have done so through our participation in and caring for the Festival, for, above all, this city loves the cinema and is determined to foster culture. We will keep working and fighting for the realisation of the goals of the Festival, because we believe that in this way, we are serving this form of art. We also consider necessary the utilization of the people of this city and Northern Greece in general, people who have either left their mark or had auspicious beginnings in the history of cinema. The Municipality of Thessaloniki helps and supports the Film Festival, while at the same time safeguarding and spurring it on. Just as we promote all other institutions in this city. Standing firm and resolute against anything that may endanger their course, and supporting in a strategic and organized way the already existing creative institutions, while also promoting new ones.

May the first Thessaloniki Documentary Festival mark the beginning of a new journey, worthy of the toil and creative effort expended in the area of film. May the Festival be successful, and the first in a line of many such institutions, whose radiance, prestige and historic importance within the art of film, shall be equal to the expectations, the enthusiasm and the objectives of all our fellow-citizens.

Vassilis Papageorgopoulos
Mayor of Thessaloniki

Καλή αντάμωση το 2000!

Όταν, πριν από ένα χρόνο και κάτι μήνες –τον Οκτώβριο του 1997, για την ακρίβεια– έβγαине στον αέρα το σήμα της NET, πολλοί ήταν εκείνοι που έσπευσαν να καγχάσουν για τα ντοκιμαντέρ που είχε στο πρόγραμμά της, ενώ ορισμένοι –διανοούμενοι, υποτίθεται, αυτοί– κατασκεύασαν ακόμη και αστεϊάκια για ερωτικές περιπέτειες ερπετών, ζουζουνιών και άλλων συμπαθών εκπροσώπων του ζωικού βασιλείου που ελάμβαναν χώρα επί της οδόνης.

Βεβαίως, γελάει πάντα καλά, όποιος γελάει τελευταίος. Κι ένα χρόνο μετά, ουδείς αμφισβητεί πλέον την ορθότητα της επιλογής μας να εντάξουμε στο πρόγραμμα της NET ένα ευρύ φάσμα ντοκιμαντέρ –πολιτικά, πολιτιστικά, ιστορικά, επιστημονικά–, τα οποία η κοινή γνώμη τα επιβραβεύει και τα αναδεικνύει ως ένα από τα ισχυρά στοιχεία που έχουν διαμορφώσει το προφίλ του ενημερωτικού καναλιού της Νέας Ελληνικής Τηλεόρασης.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου τυχαίο που οι φίλοι του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης μάς πρότειναν να είναι η NET συνδιοργανωτής του πρώτου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ, ούτε και το ότι αποδεχτήκαμε αμέσως την πρόταση. Γιατί πιστεύουμε πως ο ρόλος της NET δεν μπορεί να περιορίζεται μόνο στην προβολή ντοκιμαντέρ. Επιδιώκουμε και κάτι παραπάνω. Φιλοδοξούμε να είναι η Νέα Ελληνική Τηλεόραση ο φορέας που θα στηρίζει και θα προωθεί στην Ελλάδα το ντοκιμαντέρ. Και θέλουμε να συμβάλλουμε στην παραγωγή και τη διακίνησή του. Γι' αυτό και μετέχουμε ενεργά στο στήσιμο της Αγοράς για την προώθησή του στα τηλεοπτικά δίκτυα.

Και πιστεύουμε πως η καθιέρωση αυτού του Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ θα μας δώσει την ευκαιρία να ενημερώσουμε το ελληνικό κοινό για τις τάσεις και τις εξελίξεις που συντελούνται διεθνώς στο χώρο αυτής της δυναμικής και πάντα ανήσυχης κινηματογραφικής γραφής που καταγράφει τη σύγχρονη ιστορία «εν τη γενέσει της», που μας φέρνει σε επαφή με τα δημιουργήματα της ανθρώπινης προσπάθειας σε όλα τα επίπεδα, που μας αποκαλύπτει τα μυστήρια της φύσης και του σύμπαντος, που κεντρίζει τη φαντασία μας και μας αφήνει ελεύθερους να στοχαστούμε, να φανταστούμε, να ψυχαγωγηθούμε.

Καλή διασκέδαση, λοιπόν. Και καλή αντάμωση το 2000, πάλι εδώ, σ' αυτή την πόλη που προκαλεί και δε μας αφήνει να παυήσουμε.

Νικηφόρος Αντωνόπουλος
Γενικός Διευθυντής NET

May we meet again in the year 2000!

When a year and a few months ago –in October 1997, to be precise– the new NET logo went on the air, many were those who hastened to scoff at the documentaries included in NET's programming, while others –self-proclaimed intellectuals– even made up silly jokes about the mating habits of reptiles, bugs and other winsome representatives of the animal kingdom displayed on the screen.

But, in the end, it was NET who had the last laugh. A year later, no one can continue to doubt the wisdom of our decision to incorporate into NET's programming a wide range of political, cultural, historical and scientific documentaries, which public opinion has acknowledged and distinguished as one of the strongest elements in the shaping of the information channel of New Greek Television.

It is only fitting, therefore, that our friends at the Thessaloniki Film Festival offered NET the position of co-organizer of the first International Documentary Film Festival, and that we accepted immediately. For we believe that the role of NET cannot be limited merely to the showing of documentaries. We are aiming a little higher than that. Our ambition is that New Greek Television will be the organization that will support and promote documentary films in Greece; and we would like to contribute to documentary production and sales. For this reason, we will be actively participating in setting up a Market to promote documentaries among television networks.

Furthermore, we believe that the establishment of this International Documentary Film Festival will afford us the opportunity to bring the Greek public up-to-date with the latest trends and developments taking place internationally in the area of this dynamic and perpetually restless filmic genre, that records modern history in the making; that brings us in contact with the fruit of human endeavor on all levels; that reveals the mysteries of nature and the universe; that stimulates our imagination and sets us free to contemplate, to imagine, and to be entertained.

So enjoy yourselves, and may we meet again in the year 2000, here, in this city that is always challenging us, never letting us rest.

Nikiforos Antonopoulos
General Manager NET

Για πολλά χρόνια απόν από τις κινηματογραφικές αίθουσες, το ντοκιμαντέρ ξαναβρήκε, τον τελευταίο καιρό, διεθνώς, μια καινούρια πνοή, κάρη κυρίως στην τηλεόραση, που αποδεικνύεται η κύρια πηγή χρηματοδότησής του και ο κατ' εξοχήν χώρος προβολής του. Σήμερα, το ντοκιμαντέρ είναι η καλλιτεχνική έκφραση, η πιο κατάλληλη να αποδώσει το πραγματικό σε όλες τις διαστάσεις, αποκαλύπτοντας παράλληλα την πρωτότυπη άποψη ενός δημιουργού.

Και αυτή η αναζωπύρωση του είδους, αυτή η δημιουργική εκκόλαψη που παρατηρείται στα περισσότερα διεθνή φεστιβάλ, δεν είχε βρει στη χώρα μας δυνατότητα συστηματικής έκφρασης.

Για το λόγο αυτό, θεωρήσαμε επιτακτικό να ξεκινήσουμε, στη Θεσσαλονίκη, μια νέα, διεθνή, φεστιβαλική περιπέτεια, που θα ανοίγει νέους ορίζοντες στη δέσφηση της πραγματικότητας μέσα και έξω από τα σύνορά μας και θα δίνει τη μοναδική ευκαιρία στο κοινό μας να εκτιμήσει τις δυνατότητες ενός είδους που, πέρα από το ήθος, προσφέρει θεματογραφική ποικιλία και δεισιδυτική ματιά.

Για μια βδομάδα, εικόνες και ήχοι απ' όλο τον κόσμο, που πλησιάζουν την ιστορία, την κοινωνία, την εξέλιξη του πολιτισμού ή τις ανθρώπινες σχέσεις, τη χάραξη της μνήμης ή την ύφανση του παρόντος, τις κοινωνικές αναμετρήσεις ή τις ιδιωτικές διαδρομές, με άλλα λόγια εικόνες και ήχοι που διευρύνουν τον ορίζοντα του ανθρώπινου τοπίου, θα αντιπαρατεθούν στην ισοπεδωτικά μονοσήμαντη εικόνα που κυριαρχεί στις μεγάλες και μικρές οθόνες μας.

Η διοργάνωση του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης – Εικόνες του 21ου Αιώνα δε θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς την ένθερμη υιοθέτηση από το Υπουργείο Πολιτισμού και την ενεργή συμμετοχή της NET, του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου, της ET3, του Media Desk Hellas, του I.O.M. και του Ευρωπαϊκού Δικτύου Ντοκιμαντέρ (EDN).

Τελειώνοντας, θέλουμε να πιστεύουμε ότι αυτή η πρωτοβουλία, πέρα από την εξασφάλιση μιας συστηματικής αφαιρικής ενημέρωσης για τα όσα συμβαίνουν διεθνώς στο χώρο του ντοκιμαντέρ, θα δώσει ερεθίσματα ώστε να ενισχυθούν και να αναπτυχθούν οι υπάρχουσες στη χώρα μας δημιουργικές δυνάμεις.

Μιχάλης Δημόπουλος
Διευθυντής του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Absent for many years from the movie theaters, the documentary has recently been given a new lease on life, internationally, thanks mainly to television, which is proving to be its chief source of founding and its pre-eminent screening site. Nowadays, the documentary film is the most appropriate artistic medium to express reality in all its dimensions, while simultaneously revealing the unique view of each filmmaker. However, the rekindling of this genre, and the climate of creativity observed in most international festivals, had not been given the possibility in Greece of a systematic means of expression.

For this reason, we deemed it imperative to launch, in Thessaloniki, a new, international festival, which will open up new horizons for the viewing of reality both within and outside our borders, and will offer our public the unique opportunity to appreciate the potential of a genre which, beyond its ethos, also offers us thematical variety and an in depth look.

For the space of a week, images and sounds from around the world, touching on either history, society, the evolving of civilization or human relations; the etching of memory or the weaving of the present; social confrontations or personal journeys; in other words, images and sounds that expand the horizons of the human landscape, will be juxtaposed against the devastatingly one-track image that holds sway over our cinema and television screens.

The Thessaloniki Documentary Festival - Images of the 21st Century could not be realized without the enthusiastic support of the Ministry of Culture, and the active participation of NET, the Greek Film Center, ET3, Media Desk Hellas and the European Documentary Network (EDN).

In closing, we would like to hope that this initiative, apart from securing a regular and comprehensive updating on what is taking place internationally within the sphere of the documentary, will provide the stimuli which will reinforce and further develop the creative powers that exist within our country.

Michel Demopoulos
Director, International Thessaloniki Film Festival

Ας πούμε την αλήθεια: Η αντικειμενική καταγραφή της πραγματικότητας

Μια νέα κινηματογραφική εκδήλωση έρχεται να εμπλουτίσει στις μέρες μας τον πολιτιστικό χάρτη της Θεσσαλονίκης. Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης – Εικόνες του 21ου Αιώνα ξεκινάει την πορεία του στο κατώφλι ενός νέου αιώνα, στην αρχή της επόμενης κλιμακίας, και ενώ οι προοπτικές για ακόμη θεαματικότερα επιτεύγματα στο χώρο της ηλεκτρονικής επικοινωνίας διαγράφονται σταθερά στον ορίζοντα. Η ελεύθερη οπτικοακουστική πληροφόρηση βρίσκει, λοιπόν, μέσα από το νέο διεθνή φορέα, μια διέξοδο, ένα πλαίσιο όπου η στήριξη της νέας τεχνολογίας θα υλοποιείται με την προώθηση έργων νέων δημιουργών. Το ντοκιμαντέρ γίνεται το μέσον καταγραφής και μετάδοσης απόψεων και ιδεών, η μέθοδος ενημέρωσης για θέματα που αφορούν το σύγχρονο, σκεπτόμενο άνθρωπο, τον πολίτη που επιλέγει την απρόσκοπτη ενημέρωση και ενεργή, δυναμική συμμετοχή στα δρώμενα σε κάθε γωνιά του μικρού μας πλανήτη.

Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης, με την προβολή των σημαντικότερων παραγωγών ταινιών και βίντεο ντοκιμαντέρ, με τις διάφορες προγραμματισμένες εκδηλώσεις, όπως τη διεθνή αγορά, τα αφιερώματα, τις διεθνείς συναντήσεις, φιλοδοξεί να καταστεί μία από τις κορυφαίες και πιο αντιπροσωπευτικές εκδηλώσεις του είδους του σε παγκόσμια κλίμακα. Φιλοδοχεί να φιλοξενεί κάθε χρόνο στην πόλη μας δείγματα της σύγχρονης ανεξάρτητης ηλεκτρονικής ενημέρωσης, καθώς και των τεχνολογικών εξελίξεων που διαγράφουν την ακάθεκτη ανανεωτική πορεία στη δημιουργία και μετάδοση πληροφόρησης. Η κωλοδιακή τηλεόραση, η ψηφιακή εικόνα, το Διαδίκτυο είναι πλέον σε καθημερινή και συνεχώς αυξανόμενη χρήση. Παράλληλα, το βίντεο προσφέρει δυνατότητες ως μέσο καταγραφής γεγονότων που μόλις πριν από λίγα χρόνια θεωρούνταν ακαθόρθωτες. Είναι, λοιπόν, ακριβώς η κατάλληλη στιγμή που το Νέο Φεστιβάλ έρχεται να συμπληρώσει ένα χώρο που παρέμενε κενός στον τόπο μας. Η Θεσσαλονίκη, με το δυναμισμό, τη δημιουργικότητα και το πολιτισμικό σφρίγος που της εξασφαλίζουν οι 80.000 πανεπιστημιακοί φοιτητές, αλλά και η μεγάλη πνευματική παράδοση των ήδη υπάρχοντων φορέων της, ήταν η ακαταμάχητη επιλογή. Επιπλέον, ο πολλαπλός ρόλος της πόλης της Θεσσαλονίκης στο χώρο των Βαλκανίων ενισχύει την πεποίθηση ότι το Φεστιβάλ θα αποκτήσει σύντομα πρόσθετη αίγλη και ακόμη ευρύτερη εμβέλεια προκαλώντας το ενδιαφέρον και την ενεργή συμμετοχή των γειτόνων μας. Το τμήμα «Αγορά Ντοκιμαντέρ» έχει σχεδιαστεί για να καλύψει τους συγκεκριμένους τομείς εμπορικής δραστηριότητας που απαιτούν οι ανάγκες των τηλεοπτικών δικτύων της Βαλκανικής.

Ήδη από φέτος ξεκινάει μια σχέση με τους τηλεοπτικούς φορείς των Βαλκανίων που προσκαλούνται να συμμετάσχουν στο Φεστιβάλ συμμετέχοντας στη «Βαλκανική Συνάντηση», με στόχο να γνωρίσουν τη σύγχρονη παραγωγή, να συζητήσουν μαζί μας τρόπους συμπαραγωγής και συνεργασίας, να έρθουν σε επαφή με τους Έλληνες και ξένους φιλοξενούμενους ντοκιμαντριστές στο πνεύμα της συνεννόησης και απρόσκοπτης συναλλαγής.

Οι προβολές, τα αφιερώματα, τα εργαστήρια για τις «Νέες Τεχνολογίες», αλλά και οι ιδιαίτερες στους τομείς όπως οι «Συμπαγωγές» και το «Marketing», που θα ερευνηθούν καθορίζουν μια νέα εποχή στην πολιτιστική μας ζωή. Ανοίγουν την πόρτα στην πραγμάτωση ενός οράματος, όπου η Ελλάδα θα συμμετέχει στο σύγχρονο κόσμο του μέλλοντος, αποκτώντας το δικό της ενεργό χώρο προβολής και μετάδοσης επιτευγμάτων της σκέψης και του πολιτισμού.

Δημήτρης Εϊπίδης
Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης

Let's Tell the Truth: The Objective Recording of Reality

This year, a new cinematic event has come to enrich the cultural map of Thessaloniki. The Thessaloniki Documentary Film Festival – Visions of the 21st Century begins its course at the dawn of a new century, at the beginning of the next millenium, while prospects for even more spectacular achievements in the area of electronic communication appear clearly on the horizon.

This new international festival will provide a forum and a framework for the free and open exchange of audiovisual information. Within this context, new technology will be featured and promoted through the presentation and discussion of work by young artists working in a variety of media and genres. The documentary film becomes the means through which opinions and ideas are recorded and transmitted; a way for the modern, thinking individual to become informed about issues that concern him, as a citizen who chooses to be freely informed and actively involved in the goings on all over our small planet.

By screening significant documentary film and video productions, along with sidebar events, such as the International Doc Market, spotlights, and the international meetings, the Thessaloniki Documentary Film Festival aspires to become one of the most prestigious and representative international events of its kind. One of the Festival's aims is to create an annual event in Thessaloniki where non-fiction storytellers from around the world can come together, show their work and exchange ideas and information on the latest ground-breaking technological developments and their impact on the creative and practical aspects of documentary filmmaking. Cable television, the digital image, and the Internet are being used more and more every day. At the same time, video offers possibilities for the recording of events which just a few years ago were considered unattainable. Thus, the new Festival has appeared at precisely the right moment, to fill a void that has long existed in our country.

Thessaloniki, a city with exuberant energy, fed in part by the 80,000 university students who live here, combines creative vitality with an illustrious cultural history, making it an irresistible choice for a home to the Festival. Furthermore, Thessaloniki's multiple role within the Balkans reinforces the belief that the Festival will soon attain added prestige and cover an even wider range, generating the interest and inviting the active participation of our neighbors. The Doc Market section has been designed to cover the specific sectors of commercial activity dictated by the needs of Balkan television networks.

Also being launched this year is the Balkan Meeting, an initiative to foster better communication and cooperation amongst the countries in the region and beyond. Representatives of Balkan television networks have been invited to participate in an informal and relaxed gathering where they can discuss current productions and exchange ideas on co-production possibilities with filmmakers and producers.

Documentary filmmaking of the verge of the 21th century, explored, discussed, and savored with the screenings, spotlights, New Media workshops, as well as the co-production and market sections signal a new era in our cultural life. The future is now in realizing a vision in which Greece will participate in the world of the next century by creating its own niche in the presentation and transmittal of intellectual, artistic and cultural achievements.

Dimitri Epides
Director, Thessaloniki Documentary Festival

ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Τιμητική Επιτροπή Αντιπροσώπων:

Chantal Akerman, (Paris), Judit Elek (Budapest), Marceline Loridan-Ivens, (Paris) Adrienne Mancía, (New York), Kazuo Hara (Tokyo), Robert Kramer (Paris), Johan van der Keuken (Amsterdam), Albert Maysles (New York), Michel Negrepointe (New York), D. A. Pennebaker (New York), Alexandr Sokurov (St. Petersburg), Frederick Wiseman (Boston).

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: Δημήτρης Επιδής

Παραγωγή: Αντώνης Κιούκας

Βοηθός Παραγωγής: Μαρία Ιωάννου

Οργάνωση – Συντονισμός: Μαρία Γολφινόπουλου

Επιμέλεια Προγράμματος: Ηλέκτρα Ράση

Διοικητική Υποστήριξη: Χαρά Παπαδημητρίου

Δημόσιες Σχέσεις – Διαφήμιση: Ιωάννα Πανάρετου, Μάρια Βαρβέρη

Οργάνωση Παράλληλων Εκδηλώσεων: Μαρία Ρούση

Οργάνωση Σεμιναρίου «Νέες Τεχνολογίες»: Valerie Kontakos

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Υπεύθυνη: Μαρία Ναλτσατζιάδου, Μελίνα Μελικίδου

Δημόσιες Σχέσεις: Νίκη Κασσαντώνη, Άννα Παναγιωτοπούλου

Ξένος Τύπος: Αλέξης Γρίβας

Συνεντεύξεις Τύπου: Χρίστος Καλλιτίσης

ΤΜΗΜΑ ΑΓΟΡΑΣ

Υπεύθυνη: Μυρτώ Ρηγοπούλου (Φεστιβάλ)

Γιάννης Κόλλιας, Αρετή Καλεσάκη (Τμήμα Πωλήσεων EPT)

Τομέας Παραγωγής: Μαρίνα Κουνενάκη, Ειρήνη Σαρρή

Βιντεοθήκη: Μυρτώ Ρηγοπούλου

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Υπεύθυνη: Αθηνά Ιωάννου

Εισητήρια: Μαίρη Γεωργιάδου

Guest Liaison: Αγγελική Ζιάκα

ΚΙΝΗΣΗ ΤΑΙΝΙΩΝ

Υπεύθυνη: Ίλσε Ασεβέδο

Διακίνηση: Θανάσης Μέλφος

Μεταφορά και Εκτελωνισμοί: DHL, Greca International

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Μεταφράσεις ταινιών – Ταυτόχρονη Μετάφραση: Έφη Καλλιπατιδή

Επιμέλεια ταινιών «Αφιέρωμα στον Δημήτρη Μαυρικό»: Μαρίνα Κουνενάκη

Υποτίτλισμός ταινιών: STORY TELLER

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Συντονισμός Επιμέλεια: Μαίρη Κιτρορέφ

Τεχνική Επιμέλεια-Παραγωγή: Δημήτρης Χριστόπουλος – ΑΡΧΕΤΥΠΟ ΑΕΒΕ

Κατάλογος Αγοράς: Αρετή Καλεσάκη, Μαίρη Κιτρορέφ

Σχεδιασμός: Επίβλεψη «Κέντρου Φεστιβάλ»: Μάκης Νικηφοριδής

Λειτουργία Χώρων: Δάνης Κόκκινος

ΦΙΛΟΤΕΧΝΗΣΗ ΑΦΙΣΣΑΣ: Πηλείδης Creators S.A

VIDEO TRAILER ΦΕΣΤΙΒΑΛ: Νίκος Τσιμούρης (EPT)

Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης – Εικόνες του 21ου Αιώνα

είναι μια εκδήλωση του: **ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μιχάλης Δημόπουλος. **ΑΝΑΠΛΗΡΩΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:** Αντώνης Κιούκας

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Θόδωρος Αγγελόπουλος

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μιχάλης Δημόπουλος

ΜΕΛΗ

Γιάννης Μπακογιαννόπουλος Σύμβουλος Κινηματογραφίας ΥΠΠΟ

Αντώνης Κούρτις Πρόεδρος HELEXPO ΔΕΘ

Γιώργος Σιδιρόπουλος Νομικός Σύμβουλος HELEXPO ΔΕΘ (αναπληρωματικό μέλος)

Αντώνης Γυφτόπουλος Αντιδήμαρχος, Εκπρόσωπος Δήμου Θεσσαλονικέων

Χαράλαμπος Μπαρβουνάκης Δημοτικός Σύμβουλος, Εκπρόσωπος Δήμου Θεσσαλονικέων (αναπληρωματικό μέλος)

Γραμματέας: Χαρά Παπαδημητρίου

FESTIVAL STAFF

Honorary committee:

Chantal Akerman (Paris), Judit Elek (Budapest), Marceline Loridan-Ivens (Paris), Adrienne Mancía (New York), Kazuo Hara (Tokyo), Robert Kramer (Paris), Johan van der Keuken (Amsterdam), Albert Maysles (New York), Michel Negrepointe (New York), D. A. Pennebaker (New York), Alexandr Sokurov (St. Petersburg), Frederick Wiseman (Boston).

Director: Dimitri Epides

Production Coordinator: Anthonis Kioukas

Assistant: Maria Ioannou

Organization-Coordination: Maria Gollinopoulou

Assistant Coordinator: Electra Reissi

Administration support: Hara Papadimitriou

Public Relations-Advertising: Ioanna Panaretou, Maria Varveri

Coordinator of Parallel Events: Maria Roussi

New Media Programmer: Valerie Kontakos

PRESS OFFICE

General Coordinator: Maria Naltsatziaidou, Melina Melikidou

Public Relations: Niki Kastantoni, Anna Panayiotopoulou

Foreign Press: Alexis Grivas

Press Conferences: Christos Kallitisis

DOC MARKET

Coordinator: Myrta Rigopoulou (Festival)

Yannis Kollias, Areti Kalesaki (Sales Department ERT S.A.)

Production section: Marina Kounenaki, Irini Sarri

Videotheque: Myrta Rigopoulou

GUEST SERVICE

Coordinator: Athina Ioannou

Ticket Booking: Mary Georgou

Guest Liaison: Angeliki Ziaka

CATALOGUE

Coordinator – Editor: Mary Kitroeff

Technical Direction – Production: Dimitris Christopoulos – ARCHETYP0 S.A.

Doc Market: Catalogue: Areti Kalesaki, Mary Kitroeff

TRANSLATIONS

Translations – Simultaneous Translation: Efi Kalifatidi

Supervising «Spotlight on Dimitris Mavrikios»: Marina Kounenaki

Subtitles: STORY TELLER

FILM TRAFFIC

Coordinator: Ilse Acevedo

Print Traffic: Thanassis Malfas

Transport and Customs: DHL, Greca International

«Festival Center» Design and Supervision: Makis Nikiforidis

Technical Supervision: Danis Kokkinos

Video Trailer: Nikos Tsimouris (ERT S.A)

The Thessaloniki Documentary Festival - Images of the 21st Century - is an event of the:

INTERNATIONAL THESSALONIKI FILM FESTIVAL

Director: Michel Demopoulos. Deputy Director: Anthonis Kioukas

BOARD OF DIRECTORS OF THE THESSALONIKI FILM FESTIVAL

PRESIDENT: Theo Angelopoulos

VICE PRESIDENT: Michel Demopoulos

MEMBERS

Yiannis Bakoyiannopoulos Film Advisor to the Minister of Culture

Antonis Kourtis President HELEXPO TIF

Yorgos Sidiroopoulos Legal Advisor HELEXPO TIF (surrogate member)

Antonis Gyftopoulos Deputy Mayor of Thessaloniki

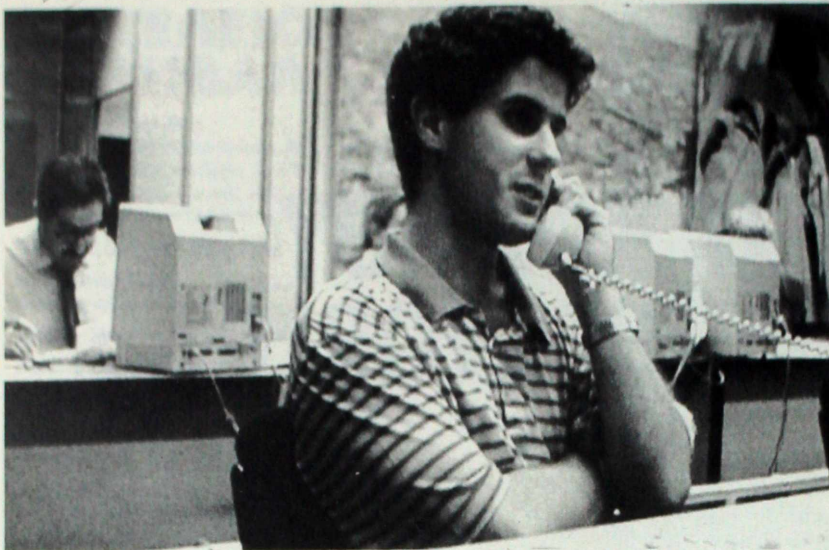
Haralambos Barbounakis City Councillor of Thessaloniki (surrogate member)

Secretary: Hara Papadimitriou

ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

VIEWS OF THE WORLD

iviv/3M...
ink blood Megacities
into tojo

ARGENTINH – ΓΑΛΛΙΑ /
Argentina – France 1998
Κάρμεν Γκουαρίνι
Μαρσέλο Σέσπεδες
Carmen Guarini
Marcelo Céspedes

Σκηνοθεσία / Direction: Carmen Guarini, Marcelo Céspedes. Σενάριο / Screenplay: Carmen Guarini, Jorge Goldenberg, Marcelo Céspedes. Φωτογραφία / Cinematography: Libio Pensavalle. Μοντάζ / Editing: Carmen Guarini, Claudio Martínez. Ήχος / Sound: Cote Alvarez, Horacio Almada. Μουσική / Music: Olivier Manoury. Παραγωγή / Producer: Marcelo Céspedes. Παραγωγή / Production: Cine Ojo, Lavalle 1619, 3o E, 1048 Buenos Aires, Argentina, τηλ.: +54 1 373 8208, fax: +54 1 373 8208; INCAA; ISKRA. Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: ISKRA, BP 24, 94111 Arcueil Cedex, France, τηλ.: +33 1 4124 0220, fax: +33 1 4124 0777. 35mm Έγχρωμο / Colour 72'

Βραβεία / Awards: Καλύτερο Ντοκιμαντέρ Μεγάλου Μήκους / Best Feature Documentary: Jornada Internacional de Cinema de Bahia

Κόκκινο μελάνι Blood Ink Tinta roja

Δολοφονίες, τροχαία, κακοποιήσεις: λίγες είναι οι εφημερίδες που δεν περιλαμβάνουν τέτοια θέματα. Μάλιστα, για μια ομάδα δημοσιογράφων της *Cronica*, μιας από τις μεγαλύτερες εφημερίδες του Μπουένος Άιρες, η βία είναι το ψωμί τους. Κάθε μέρα γίνονται μάρτυρες της ανθρώπινης δυστυχίας, και αν τα πρωτοσέλιδα θέματα δεν παρουσιαστούν από μόνα τους, οι ρεπόρτερ αυτοί δε θα διστάσουν να τα δημιουργήσουν. Όπως η Μάρθα, για παράδειγμα, που κάθε πρωί τηλεφωνεί από την εφημερίδα στο νεκροτομείο, με την ελπίδα να βγάλει λαβράκι. Βέβαια μ' ένα τέτοιο επάγγελμα, δύσκολα διατηρούνται οι ισορροπίες, πόσο μάλλον η αξιοπρέπεια του ατόμου. Η ομάδα της *Cronica* βρίσκεται καταφύγιο στο πικρόχολο χιούμορ και στο τανγκό, που το χορεύει με μεγάλο πάθος. Μια εικόνα βγαλμένη από τη ζωή στη σύγχρονη Αργεντινή, το *Κόκκινο Μελάνι* αποκαλύπτει την έλλειψη δεοντολογίας του «τύπου του υπονόμου», τις ραδιουργίες και τον κυνισμό του, «σε μια χώρα όπου άνθρωποι εξαφανίζονται, και το να σε γράψει η εφημερίδα, έστω και σε δυο γραμμές, είναι ένας τρόπος για να ξεχωρίσεις».

Homicides, traffic accidents, assault and battery: few newspapers can do without them. For a group of journalists of *La Cronica*, a leading Buenos Aires newspaper, violence is their bread and butter. Everyday, they witness nothing but misery, and if the topics for front-page articles do not automatically present themselves, they will not hesitate to create them. Take Martha, for example, who calls the morgue every morning from the editorial office, in pursuit of a juicy story. In order to keep their ground in the midst of this hectic life and to retain a certain form of dignity, these journalists take refuge in wry humour and dance the tango with great passion. A reflection of life in modern-day Argentina, *Tinta Roja* reveals the ethical ambivalence of the gutter press, their machinations and cynicism, «in a country where people disappear and where being mentioned in the newspaper, even in a few lines, is a way to stand out».

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Marcelo Céspedes

1975 Fin

Lujan

1982 Los totos

1983 Por una tierra nuestra

1985 La virgen Gaucha

Carmen Guarini

1983 Le Mate

1984 Mapuches borogas: una tierra que se extingue

1986 Creer o reventar

1988 I Love Belén, Catamorora

Marcelo Céspedes & Carmen Guarini

1985 Hospital Borda: un llamado a la razón

1987 A los compañeros la libertad

1988 Buenos Aires, crónicas villeras

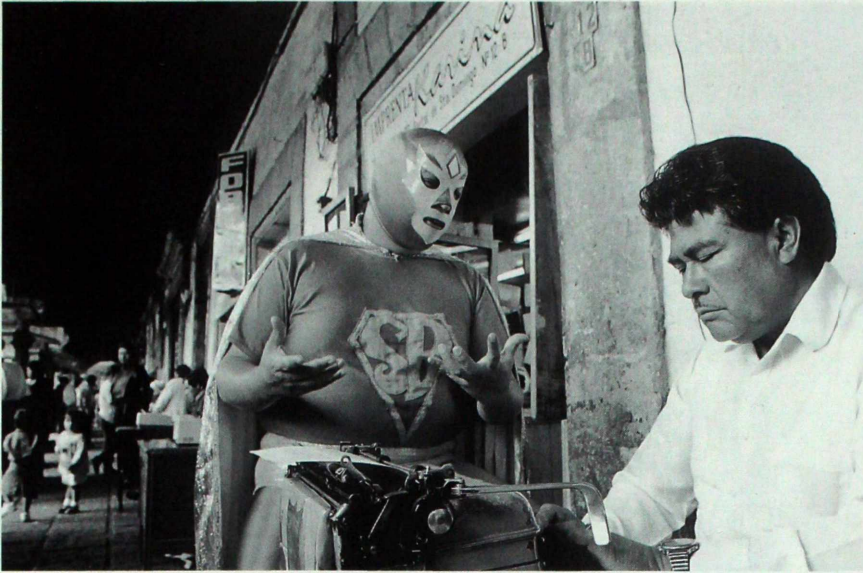
1991 La noche eterna

1992 La voz de los pañuelos

1995 Una sola voz

1995 Jaime de Nevares, ultimo viaje

1998 Tinta roja

ΑΥΣΤΡΙΑ - ΕΛΒΕΤΙΑ /
Austria - Switzerland 1998
Μίκαιελ Γκλάβογκερ
Michael Glawogger

Σκηνοθεσία / Direction: Michael Glawogger.
Σενάριο / Screenplay: Michael Glawogger.
Φωτογραφία / Cinematography: Wolfgang Thaler. Μοντάζ / Editing: Andrea Wagner.
Ήχος / Sound: Ekkehart Baumung.
Παραγωγή / Producer: Erich Lackner, Rolf Schmid. Παραγωγή / Production: Lotus Film GmbH, Sechshausenstrasse 83, 1150 Vienna, Austria, τηλ.: / tel.: +43 1 892 8808, fax: +43 1 892 8809, e-mail: office@lotus-film.co.at Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Paul Thiltges Distributions, 18 Val Sainte-Croix, 1370 Luxembourg, Luxembourg, τηλ.: / tel.: +352 250 393, fax: +352 250 394, e-mail: iris@pt.eu 35mm Έγχρωμο / Colour 90'

Μεγαλουπόλεις Megacities

Ένα αποκαλυπτικό ντοκιμαντέρ που εξερευνά τον μικρόκοσμο και μακρόκοσμο της ανθρώπινης εμπειρίας, η ταινία *Μεγαλουπόλεις* σκιαγραφεί μια αρχετυπική εικόνα της ζωής στη Μεγάλη Πόλη, την αυγή της νέας χιλιετίας. Κάνοντας μια βαθειά τομή στο θέμα της φτώχειας και της κοινωνικής περιθωριοποίησης, δίνει ταυτόχρονα μια ολοκληρωμένη όψη της «παγκόσμιας πόλης», το κατ' εξοχήν περιβάλλον όπου ζει η πλειοψηφία του πληθυσμού της γης. Η ταινία παρουσιάζει εμπειρίες από την καθημερινή ζωή, με όλη την ποικιλία και περιπλοκότητα που αυτή συνεπάγεται, αναλάσσοντας σκηνές του δρόμου με μικρότερα, πιο προσωπικά πορτρέτα κατοίκων από την πόλη του Μεξικού, τη Βομβάη, τη Νέα Υόρκη και τη Μόσχα. Καταγράφονται διστάμενες μορφές αστικής ζωής, σε μητροπόλεις που απέχουν χιλιάδες χιλιόμετρα η μία από την άλλη. Τους ανθρώπους αυτούς μπορεί να τους χωρίζουν τεράστιες αποστάσεις γεωγραφικές και πολιτισμικές, όμως η καθημερινή τους ζωή έχει πολλά κοινά. Ο Γκλάβογκερ δεν διστάζει να αποκαλύψει τί σημαίνει ζωή στην πόλη για ένα εντυπωσιακό ποσοστό του πληθυσμού της γης: τη σκληρή πραγματικότητα της πορνείας, της έλλειψης στέγης, του εγκλήματος και των ναρκωτικών. Ωστόσο, η ταινία είναι εξίσου ένα ντοκιμαντέρο αντίστασης και ελπίδας, κι ένας φόρος τιμής στη γενναιότητα, τη δύναμη και την αξιοπρέπεια όλων αυτών που τα καταφέρνουν και επιβιώνουν, απ' τη μια μέρα στην άλλη, στις αχανείς μητροπόλεις του πλανήτη μας.

Megacities is a revelatory documentary that probes both the micro and macrocosm of human experience, drawing an archetypal sketch of life in the Big City at the dawn of a new millenium. It is at once a cutting commentary on the socially marginalized and the poverty stricken, and a comprehensive vision of «the world city», the dominant habitat for the majority of the earth's population. It is pan-global in its scope, examining the lives of four different megacities, ultimately constructing one «story» that takes on a universal appeal and resonance. This film-essay offers impressions of everyday life in all its variety and complexity, intermingling street scenes with smaller, individual portraits of citizens from Mexico City, Bombay, New York and Moscow. *Megacities* exposes divergent forms of urban living, in metropolises situated thousands of kilometers away from one another. These people may be poles apart, both geographically and culturally, but there are close parallels in their daily existences. The film doesn't balk at revealing what constitutes urban life for a staggering proportion of the earth's population: the cruel realities of prostitution, homelessness, crime and drug addiction. But *Megacities* is just as much a document of resistance and hope, a testament to the courage, strength and dignity of those who manage to survive, day after day, in our sprawling metropolises.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

1984 Tod eines Lesenden
1989 Krieg in Wien
1995 Die Armeisenstrasse
1996 Kino im Kopf
1998 Megacities

ΙΤΑΛΙΑ / Italy 1997
Τζιανφράνκο Πανόνε
Gianfranco Pannone

Σκηνοθεσία / Direction: Gianfranco Pannone.
Σενάριο / Screenplay: Marco Fiumara, Gianfranco Pannone. **Φωτογραφία / Cinematography:** Tarek Ben Abdallah.
Μοντάζ / Editing: Babak Karimi.
Ήχος / Sound: Marco Fiumara.
Μουσική / Music: Alessandro Molinari.
Παραγωγοί / Producers: Mario Mazzaroto, Gianfranco Pannone.
Παραγωγή / Production: Intelfilm.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Intelfilm, via Ostiense 81 A, I-00154 Rome, Italy, τηλ.: / tel.: +39 06 575 6000, fax: +39 06 575 4679.
 35mm Έγχρωμο / Colour 78'

Η Αμερική στη Ρώμη

America in Rome

L'America a Roma

Στην Ιταλία της δεκαετίας του '60, το σπαγγέτι ουέστερν ήταν στις δόξες του. Προτού επέλθει η παρακμή κατά τη δεκαετία του '70, το είδος γνώρισε την ακμή του το 1967 και '68, με μια παραγωγή 150 ταινιών. Παρέα με τον πρώην ηθοποιό και κασκαντέρ Γκουλιέλμο Σπολέτι, που έκανε καριέρα στα ιταλικά ουέστερν με το όνομα Ουίλιαμ Μπόγκαρτ, ο σκηνοθέτης ξεκινάει να βρει τους ηθοποιούς και κασκαντέρ που έπαιξαν σ' αυτά τα αριστουργηματικά B-movies. Εργαζόμενοι σήμερα ως παρακάδοροι ή οδηγοί, ή ζώντας την ήσυχη ζωή του συνταξιούχου, οι χτεσινοί ήρωες της Άγριας Δύσης μιλούν για το πώς ξεκίνησαν, φτωχόπαιδα –τις περισσότερες φορές– και έφτασαν να γίνουν πρωταγωνιστές ενός συναρπαστικού, μυθικού κόσμου, μιας Αμερικής κατασκευασμένης στα στούντιο της Τσιτσιτά. Οι ηλικιωμένοι ηθοποιοί, τα εγκαταλεμμένα στούντιο και τα «φαράγγια» γύρω από τη Ρώμη έχουν κινηματογραφηθεί με τις ίδιες χρυσές και κόκκινες αναμνήσεις που χρησιμοποιούνταν στις ταινίες εκείνες πριν από τριάντα χρόνια. Η Αμερική στη Ρώμη δεν είναι μόνο ένα συναισθηματικό όσο και κεφάτο ταξίδι στη χρυσή εποχή της ανεπίσημης πλευράς του ιταλικού σινεμά, αλλά και μια ιστορία της Ιταλίας στη δεκαετία του '60, όταν, για να μπορέσουν ν' αγοράσουν μια Άλφα Ρομέο 2000, απλοί Ρωμαίοι μετατρέπονταν σε μεξικάνους ληστές και ηρωικούς κοσμομήδεις, σε μια Αμερική από μογιό και χαρτόνι.

60's Italy: the fashion for spaghetti westerns is at its height. Before the gradual decline that took place during the 70's, the genre hit its peak in 1967-68, with 150 films being made over the two years. Together with ex-western actor and stunt man Guglielmo Spoletini (film name: William Bogart), the director sets off in search of the actors and stunt men who featured in these B-movie masterpieces. Working as parking-lot attendants, drivers, or simply enjoying a quiet retirement, they look back at the Roman youths they were, usually from quite modest backgrounds, and how one day they turned into the heroes of a fascinating, fictitious world, that of an imaginary America, invented in the Cinecittà studios. The aged actors, the deserted film studios and the «canyons» around Rome are all filmed in the same golden and red desert colours that characterized the films of thirty years ago. *America in Rome* is not only a sentimental, yet cheerful journey through the golden age of the unofficial side of Italian cinema, but also a history of 60's Italy, when, to afford an Alfa Romeo 2000, ordinary Romans became Mexican bandits and heroic cowboys in a cardboard cut-out America.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1991 Piccola America
- 1995 Lettere dall'America
- 1996 Romani: storie di normale integrazione
- 1997 La dama bruna: gli ultimi giorni di Ciano
- 1998 Le leggi dimenticare
- 1998 L'America a Roma

Διαζύγιο α λα ιρανικά Divorce Iranian Style

Η σκηνοθέτιδα Κιμ Λοντζινότο και η ανθρωπολόγος Ζίμπα Μιρ-Χοσέινι πέρασαν έξι μήνες σ' ένα δικαστήριο οικογενειακού δικαίου στην Τεχεράνη, όπου προέδρευε κληρικός δικαστής. Αυτό που παρακολούθησαν και κατέγραψαν, ήταν περιπτώσεις γυναικών κάθε κοινωνικού στρώματος και ηλικίας να αγωνίζονται εναλλάξ, με νύχια και με δόντια, με χιούμορ, πονηριά, απειλές, θεατρικότητα και πάθος για ένα αξιοπρεπές και δίκαιο διαζύγιο. Την Τζαμίλε την κακομεταχειρίζεται ο άνδρας της, η Μαριάμ προσπαθεί με κάθε τρόπο να πάρει την επιμέλεια των παιδιών της, και η 16χρονη Ζίμπα θέλει να χωρίσει τον 38χρονο σύζυγό της. Το γεγονός παραμένει ότι ο νόμος ευνοεί τους άνδρες, και μια γυναίκα μπορεί να χωρίσει το σύζυγό της για ελάχιστους λόγους, όπως, για παράδειγμα, αν εκείνος είπε ψέματα όταν έγινε ο γάμος, αν είναι τρελός, ή αν είναι εθισμένος σε κάποια ουσία. Ωστόσο, το συχνά ξεκαρδιστικό αυτό ντοκιμαντέρ αποδεικνύει γι' άλλη μια φορά ότι δεν μπορούμε να κρίνουμε έναν λαό από τους νομικούς του κώδικες, καθώς παρακολουθούμε τις ατρόμητες αυτές ενάγουσες, τυλιγμένες στα τσαντόρ τους, να διαπληκτίζονται με δικαστές, συζύγους και πατεράδες, μ' ένα δυναμισμό που διαψεύδει την υποταγμένη τους θέση. Κι ενώ οι δύο σκηνοθέτιδες σαφώς αντιπνέονται σ' έναν άδικο περί διαζυγίου νόμο, ωστόσο η ταινία τους, με θαυμαστή αμεροληψία, μας κάνει πολλές φορές να συμπονούμε τους καταπιεσμένους υπερασπιστές του καθεστώτος.

Filmmaker Kim Longinotto and anthropologist Ziba Mir-Hosseini spent six weeks in a family law court in Tehran, presided over by a male clerical judge. What they saw and documented were women from all walks of life and ages, fight alternatively with tooth and nail, humour, cunning, threat, theatricality, and passion for a dignified and equitable divorce. Jamileh is mistreated by her husband; Maryam is fighting for the custody of her children; and 16-year-old Ziba wants to divorce her 38-year-old spouse. Despite their resilience and artfulness, the fact is that the law favours the men, allowing women to divorce their husband on few grounds, such as lying at the time of marriage, madness, and addiction. However, this, often hilarious, documentary proves once again that one cannot judge a country by its legal codes, as we watch fearless chador-clad claimants stand up against judges, clerks, husbands and fathers, with a vigour that belies their subservient status. And while the filmmakers stand squarely against what they clearly view as the inequitable aspects of Islamic divorce law, with admirable impartiality their film occasionally makes us sympathize with the browbeaten defenders of the status quo.

M. ΒΡΕΤΑΝΙΑ /
Great Britain 1998
Κιμ Λοντζινότο
Ζίμπα Μιρ-Χοσέινι
Kim Longinotto
Ziba Mir-Hosseini

Σκηνοθεσία / Direction: Kim Longinotto, Ziba Mir-Hosseini. **Φωτογραφία / Cinematography:** Kim Longinotto. **Μοντάζ / Editing:** Barrie Vince. **Ήχος / Sound:** Christine Felce. **Παραγωγός / Producer:** Kim Longinotto. **Παραγωγή / Production:** 20th Century Vixen, 13 Aubert Park, London N5 1TL, England, τηλ.: / tel.: +44 171 359 7368, fax: +44 171 359 7368. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Channel 4 International, 124 Horseferry Road, London SW1P 2TX, England, τηλ.: / tel.: +44 171 396 4444, fax: +44 171 306 8363, e-mail: c4isales@channel4.co.uk 16mm Έγχρωμο / Colour 80'

Βραβεία / Awards: Αργυρό / Silver Hugo: Chicago IFF, Αργυρό / Silver FIPA: Biarritz IFF.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Kim Longinotto
1978 Pride of Place
1979 Theatre Girls
1981 Cross and Passion
1983 Underage
1985 Fireraiser
1989 Eat the Kimono
1991 Hidden Faces
1992 The Good Wife of Tokyo
1993 Tragic But Brave
Dream Girls
1995 Shinjuku Boys
1996 Rock Wives

Kim Longinotto & Ziba Mir-Hosseini
1998 Divorce Iranian Style

ΙΑΠΩΝΙΑ / Japan 1997

Ναόμι Καουάσε Naomi Kawase

Σκηνοθεσία / Direction: Naomi Kawase.
Φωτογραφία / Cinematography: Naomi Kawase, Junko Koide. Μοντάζ / Editing: Naomi Kawase. Παραγωγός / Producer: Hiroo Fuseya, Naomi Kawase.

Παραγωγή / Production: Kumie, 1-60-10 Minami-magome, Ota-ku, Tokyo, Japan, τηλ.: / tel.: +81 3 5718 3423,

fax: +81 3 5718 3424. Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Bitters End Inc., #101, 10-5 Sakuragaoka, Shibuya, Tokyo, Japan, τηλ.: / tel.: +81 3 3462 0345, fax: +81 3 3462 0621, e-mail: bittend@jb3.so-net.ne.jp 16mm Έγχρωμο / Colour 73'

Το δάσος The Weald Somaudo Monogatari

Το δάσος είναι ένα λυρικό, νοσταλγικό πορτρέτο έξι ομάδων ηλικιωμένων ανθρώπων που ζουν στα βουνά Γιουσίνου του νομού Νάρα στην Ιαπωνία. Αποφεύγοντας την ανάλυση και τον σχολιασμό, και αφήνοντας τις ιστορίες να μιλήσουν από μόνες τους, η ταινία δίνει μια πιστή εικόνα του πώς ακριβώς ζουν αυτοί οι άνθρωποι. Μια λυπητερή μελωδία συνδέει τη μοναξιά μιας ηλικιωμένης, χωρίς οικογένεια γυναίκας, με τη θλίψη ενός ζευγαριού που έχει χάσει ένα παιδί, με τα όνειρα και τις προσδοκίες των άλλων χωρικών. Άνθρωποι έρχονται και πάνε, όμως οι λιγοστοί που μένουν στο χωριό έχουν αποδεχθεί την ταπεινή και χωρίς εκπλήξεις καθημερινότητά τους, κι έχουν συμφιλιωθεί μ' αυτή. Η επιμελής προετοιμασία και η ευελιξία της Ναόμι Καουάσε κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων είχε ως αποτέλεσμα η αισιόδοξια και η γενναιοσύνη των ανθρώπων αυτών να λάμπει μέσα από τη μελαγχολική τους ζωή. Τα πλάνα είναι γαλήνια: άνθρωποι καθισμένοι στον ήλιο, μια ριπή ανέμου καθώς διατρέχει ένα σκοτισμένο πάτωμα, μια συστάδα δέντρων που μοιάζουν περασμένα με λάκα... Όλες αυτές οι εικόνες φέρνουν στο νου την Ιαπωνία του χθες, κι έναν τρόπο ζωής που σιγά σιγά χάνεται.

The Weald is a lyrical, nostalgic documentary portrait of six groups of elderly people who live in the Yoshino Mountains in the Nara prefecture of Japan. Avoiding both analysis and commentary, and by simply allowing their stories to speak for themselves, the film shows just how these people live. A somber melody connects the loneliness of an unmarried aging woman to the sorrow of a couple who have lost a child to the dreams and hopes of the other villagers. People come and go, but the few that remain have accepted their modest, everyday existence, and in so doing they have overcome it. Naomi Kawase's thorough research and flexible attitude during shooting ensured that the optimism and courage of these people shines through their melancholy existence. The tranquil camerawork shows people in the sunlight; a gust of wind across a dusty floor; a forest of trees that appear lacquered: all images reminiscent of rural Japan and the way life used to be.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- (Τίτλοι στα αγγλικά / English titles)
1988 The Concretization of These Things
Flying Around Me
I Focus on That Which Interests Me
1989 Presently
1991 Like Happiness
1992 Embracing
1993 White Moon
1994 Katatsumori
1995 Seen Heaven
1996 This World
Suzaku
1997 The Weald

Το αγρόκτημα, Ανγκόλα ΗΠΑ The Farm, Angola, USA

Με φόντο την πολιτειακή φυλακή της Λουιζιάνα, τη μεγαλύτερη και πιο κακόφημη φυλακή ύψιστης ασφάλειας στην Αμερική, *Το αγρόκτημα* αφηγείται μια ασυνήθιστη ιστορία για τη ζωή και το θάνατο στη φυλακή. Τον 18ο και 19ο αιώνα, η Ανγκόλα ήταν μια ευημερούσα φυτεία που την καλλιεργούσαν σκλάβοι. Τον 20ό αιώνα μετατράπηκε επισήμως σε φυλακή, με αποτέλεσμα η δωρεάν εργασία που παρέχεται από μαύρους σκλάβους, να συνεχίσει να που παρέχεται από μαύρους κρατούμενους. Η αίσθηση της παλιάς φυτείας παραμένει έντονη, και το γεγονός ότι ενώ το 80% των κρατουμένων είναι μαύροι, η διοίκηση της φυλακής είναι 100% λευκή, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για μια ιδιαίτερα δραματική και επιβλητική ταινία. Επικεντρώνοντας στις εμπειρίες πέντε κρατουμένων, η ταινία καταγράφει τις προσπάθειές τους να μη χάσουν τις ελπίδες τους και να κατακτήσουν το άπιαστο όνειρο της ελευθερίας. Στα είκοσι δύο του χρόνια, ο Τζορτζ εκτίει τον πρώτο χρόνο ισόβιας κάθειρξης για φόνο. Έχοντας ήδη περάσει είκοσι χρόνια στην φυλακή, ο Βίνσεντ και ο Ασάντι αγωνίζονται για να μειωθούν οι ποινές τους. Στον Μπίσοπ έχει δοθεί χάρη, και είναι έτοιμος να γευθεί την ελευθερία ύστερα από σαράντα χρόνια φυλακή, ενώ ο Μπόους, στα τελευταία στάδια του καρκίνου, και ο Τζον, θανατοποινήτης, αντιμετωπίζουν την αναπόφευκτη μοίρα του θανάτου πίσω από τα κάγκελα. Παρακολουθώντας τη ζωή στην Ανγκόλα για ένα χρόνο, από θεριασμό σε θεριασμό, *Το αγρόκτημα* αφηγείται μια μοναδική ιστορία ελπίδας και αγώνα, θριάμβου και τραγωδίας.

Set in the Louisiana State Penitentiary, America's most infamous and largest maximum security prison, *The Farm* tells an extraordinary story about life and death in prison. In the 18th and 19th centuries, Angola was a thriving slave plantation. After the turn of the century it was officially converted into a prison, yet very little changed: the free labour which was originally provided from the sweat of an entirely black and slave population was then taken over by a mostly black and convict population. Today, it is still referred to as «the farm» and the income from the fruits of a free labour force still keep it running. This sense of an old plantation structure and its 80 percent black inmate population and 100 percent white administrative force provides a setting for a highly dramatic and compelling film. Focusing on the rites of passage of five inmates over the course of one year, the film articulates each man's struggle to sustain hope and achieve ever-elusive freedom. At twenty-two, George is beginning the first year of a life sentence for murder. Imprisoned for over twenty years, Vincent and Ashanti plead for clemency as they come up for parole board hearings. Having been granted a pardon, Bishop is on the verge of tasting freedom after serving forty years, while Bones, dying of cancer, and John, facing execution, confront the inevitability of their mortality behind bars. In following life at Angola for a year, harvest to harvest, *The Farm* will tell a unique story of hope and struggle, of triumph and tragedy.

ΗΠΑ / USA 1997

**Τζόναθαν Στακ
Λιζ Γκάρμπους
Jonathan Stack
Liz Garbus**

Σκηνοθεσία / Direction: Liz Garbus, Jonathan Stack. **Φωτογραφία / Cinematography:** Samuel Henriques, Bob Perrin. **Μοντάζ / Editing:** Mona Davis, Mary Manhardt. **Ήχος / Sound:** Ken Delbert. **Μουσική / Music:** Curtis Lundy. **Παραγωγοί / Producers:** Liz Garbus, Jonathan Stack. **Παραγωγή / Production:** Gabriel Films, 457 Washington St., New York, NY 10013, USA, τηλ.: +212 941 6200, fax: +212 941 6203. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Jane Balfour Films Ltd., Burghley House, 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241, Video Έγχρωμο / Colour 88'

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Κριτικής Επιτροπής / Grand Jury
Prize: Sundance Film Festival

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Liz Garbus
1996 Final Judgement: the Execution of Antonio James
1997 The Secret Life of a Serial Killer

Liz Garbus & Jonathan Stack
1998 The Farm

ΟΛΛΑΝΔΙΑ / Netherlands 1997
Φάτιμα Τζέμπλι Ουαζζάνι
Fatima Jebli Ouazzani

Σκηνοθεσία / Direction: Fatima Jebli Ouazzani.
Φωτογραφία / Cinematography: Maarten Kramer. **Μοντάζ / Editing:** Jan Hendriks.
Ήχος / Sound: Ben Zijlstra, Piotr van Dijk.
Παραγωγός / Producer: Marty de Jong.
Παραγωγή / Production: MM Produkties.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: NOS Sales, P.O. Box 26444, 1202 JJ Hilversum, Netherlands, τηλ.: / tel.: +31 35 677 3561, fax: +31 35 677 5318, e-mail: sales@nos.nl
 35mm **Έγχρωμο / Colour 68'**

Βραβεία / Awards:
 Καλύτερο Διεθνές Ντοκιμαντέρ / Best International Documentary: Hot Docs Festival, Βραβείο Golden Spire / Golden Spire Winner: Golden Gate Awards Competition, Ειδική Μνεία / Special Mention: San Francisco IFF, Ειδικό Βραβείο Κριτικής Επιτροπής / Prix Spécial du Jury: Biennale des Cinémas Arabes, Μέγα Βραβείο και Βραβείο Τύπου / Grand Prix & Prix de la Presse: Festival du Film Casablanca

Στο σπίτι του πατέρα μου

In My Father's House

In het huis van mijn vader

Η ταινία της Φάτιμα Τζέμπλι Ουαζζάνι είναι ένας γενναίος και βαθιά προσωπικός στοχασμός πάνω στην ιστορία της οικογένειάς της και της ενηλικιώσής της μέσα στους περιορισμούς της μαροκινής κοινωνίας. Στα 18 της χρόνια, η Φάτιμα απαρνήθηκε τις παραδόσεις και έφυγε από το σπίτι της για να γλυτώσει από το ενδεχόμενο ενός σκλαβωτικού γάμου, σαν κι αυτούς που κατέστρεψαν τη ζωή της μητέρας και της γιαγιάς της. Κατά τη γνώμη του πατέρα της, «Η γυναίκα πρέπει να φεύγει από το σπίτι δύο φορές στη ζωή της: τη μια για να παντρευτεί, και την άλλη για να ταφεί». Η Φάτιμα έχει να του μιλήσει 16 χρόνια. Τριάντα τεσσάρων χρονών τώρα, ανύπαντρη αλλά όχι πια παρθένα, η Φάτιμα δεν μπορεί να ξεχάσει τον κόσμο που άφησε πίσω της, και που αρνείται να τη συγχωρέσει. Όπως λέει κι ο παπούς της, «Μια γυναίκα διακορευμένη είναι σαν χτεσινό κουσκούς». Η Φάτιμα θα επιστρέψει για λίγο στον κόσμο αυτό, μέσα από την εμπειρία της Ναίμα, μιας κοπέλας που, σε αντίθεση με τη Φάτιμα, έχει ενστερνιστεί τις παραδόσεις και ξαναγυρίζει στο Μαρόκο για να παντρευτεί. Με φόντο το εκθαμβωτικό θέαμα ενός παραδοσιακού βορειοαφρικανικού γάμου, η Ουαζζάνι ξεσκεπάζει οικογενειακά μυστικά, έρχεται αντιμέτωπη με το δόγμα του φονταμενταλισμού, και καταρρίπτει τους μύθους περί παρθενίας, σ' αυτό το συγκινητικό και περίπλοκο πορτρέτο τριών γενεών γυναικών, των επιλογών που έκαναν—ή που δεν τις άφησαν να κάνουν—και του αγώνα τους να βρουν μια φωνή μέσα απ' τη φυλακή του κόσμου τους.

Fatima Jebli Ouazzani's film is a courageous, deeply personal reflection on her own family history and her coming of age within the constraints of Moroccan society. At the age of 18, Fatima defied tradition, leaving home and escaping the likelihood of the same kind of oppressive marriage that had plagued the lives of her mother and grandmother. In her father's view, «A woman leaves home only twice in her life, once to be married and once to be buried». Fatima has not spoken with him for 16 years. Now 34, unmarried and no longer a virgin, she is still haunted by the world she left behind, which remains unforgiving in its perception of her. In the words of her grandfather, «A deflowered woman is like yesterday's couscous». She returns briefly to that world through the experiences of Naima, a young woman who, unlike Fatima, embraces tradition and returns to Morocco to be married in customary style. Against the breathtaking backdrop of a traditional North African wedding, Ouazzani uncovers family secrets, confronts fundamentalist doctrine and dispels prevailing myths about virginity in a moving and complex portrait of three generations of women and the choices they have made—or were denied—and their struggle to find a voice within the confines of their world.

ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / SELECTIVE FILMOGRAPHY
 (Τίτλοι στα αγγλικά / English titles)
 1987 The Humen
 1991 Death Flesh
 1992 Labyrinth of Dust
 1992 Little Hélène
 1993 Innocence
 1997 In My Father's House

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998

Νίκος Γραμματικός Nikos Grammatikos

Σκηνοθεσία / Direction: Νίκος Γραμματικός / Nikos Grammatikos. **Σενάριο / Screenplay:** Νίκος Γραμματικός / Nikos Grammatikos, Βίλμα Παπασάββα / Vilma Papasavva, Βαγγέλης Μουρικής / Vangelis Mourikis.

Φωτογραφία / Cinematography: Κωνσταντίνος Γκίκας / Constantinos Gikas.

Μοντάζ / Editing: Γιάννης Κατσαμπούλας / Yiannis Katsamboulas. **Ήχος / Sound:** Τάκης Παναγόπουλος / Takis Panagopoulos.

Σκηνικά-Κοστούμια / Sets-Costumes: Γιούλα Ζωγοπούλου / Yioula Zogorouliou.

Μουσική / Music: Κώστας Ζευγαδής / Costas Zevgadelis. **Ηθοποιοί / Cast:** Μανώλης Διαμαντίδης / Manolis Diamantidis, Θοδωρής Τσάτσος / Theo Tsatsos, Αντζελίνα Φράγκου / Angelina Frangou, Μαρία-Ξένια Αγγελή / Maria-Xenia Angeli.

Παραγωγή / Production: Αστερίας / Asterias.

Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Αστερίας / Asterias, τηλ.: / tel.: 01 2028 243, 330 0781, fax: 01 3214 175.

35mm Έγχρωμο / Colour 90'

Νυχτολούλουδα Nightflowers

Η ιδιαίτερη, άκρως ενδιαφέρουσα, και άγνωστη σε μας εκπαίδευση των παιδιών με προβλήματα όρασης, αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο στην προσπάθειά τους να ενταχθούν σε μια κοινωνία, για την οποία μαθαίνουν ότι στηρίζεται, κυρίως, στην αίσθηση της όρασης. Ένα δωδεκάχρονο αγόρι, ο Μανώλης, μαζί με τους φίλους του, όλα παιδιά εκ γενετής τυφλά, μας παρασύρουν στο δικό τους κόσμο, όπου όλες οι αισθήσεις τους, κατ' ανάγκη, οξύνονται. Στη διαδρομή τους, μας δείχνουν πώς συλλαμβάνουν και εκτιμούν τις λεπτομέρειες ενός εξωτερικού κόσμου που δεν είδαν ποτέ, τον τρόπο με τον οποίο ξεπερνούν τα εμπόδια που τους βάζει, και πώς, εντέλει, με τις αισθήσεις τους σε διαρκή επαγρύπνηση, τον γνωρίζουν.

It is a unique and, to most, an unfamiliar process through which visually impaired children are trained, in an effort to adapt to and become members of a society which, as they learn, is structured around the sense of vision. Manolis, a twelve-year-old boy, and his friends, all of them born blind, carry us away into their own world, where all the other senses become, through necessity, much sharper. During our journey, they show us the ways in which they conceive of and appreciate an outside world which they have never seen; how they overcome the obstacles put in their path; and how, in the end, with all their senses fully and constantly alert, they get to know this world.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1987 Μακρόθεν / From a Distance
- 1988 Επικίνδυνη ζώνη / Dangerous Area
- 1989 Άβαξ / Avax
- 1991 Κλειστή στροφή / U-Turn
- 1991 Χριστοδούλου - Θεοδωράκης / Christodoulou - Theodorakis
- 1993 Η εποχή των δολοφόνων / A Time to Kill
- 1994 Χάος / Chaos
- 1995 Εξόδος / Exodus
- 1996 Απόντες / The Absent Ones
- 1998 Νυχτολούλουδα / Nightflowers

ΣΟΥΗΔΙΑ / Sweden 1998
Μίκαιλ Κρίστερσον
Mikael Kristersson

Σκηνοθεσία / Direction: Mikael Kristersson.
Σενάριο / Screenplay: Mikael Kristersson.
Φωτογραφία / Cinematography: Mikael Kristersson. **Μοντάζ / Editing:** Mikael Kristersson. **Ήχος / Sound:** Mikael Kristersson.
Παραγωγή / Production: Picafilm, Östergatan 12, 23940 Falsterbo, Sweden, τηλ. / tel.: +46 40 471 643, fax: +46 40 470 281. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Swedish Film Institute, Filmhuset Borgvagen, 10252 Stockholm, Sweden, τηλ. / tel.: +46 8 665 1100, fax: +46 8 662 2684. 35mm Έγχρωμο / Colour 89'

Το μάτι του γερακιού Kestrel's Eye Falkens öga

Για πολλούς δημιουργούς ντοκιμαντέρ, η κινηματογράφηση ζώων στο φυσικό τους περιβάλλον αποτελεί ένα από τα πιο δημοφιλή θέματα. Ωστόσο, οι εικόνες από τη ζωή μιας οικογένειας από κερκινέζια στο *Μάτι του γερακιού* πιθανόν να μας διδάξει περισσότερα για το περίεργο είδος *Homo sapiens* παρά για το συγκεκριμένο πτηνό. Κι αυτό γιατί ο σκηνοθέτης Μίκαιλ Κρίστερσον έχει δανειστεί την οπτική γωνία των φτερωτών μας φίλων για να παρατηρήσει τον κόσμο των ανθρώπων. Η προσέγγιση αυτή δεν είναι κάτι ασυνήθιστο για τον Κρίστερσον, ο οποίος έχει χρησιμοποιήσει αυτή τη μέθοδο και σε άλλες του ταινίες, όπως στο πολύ γνωστό ντοκιμαντέρ του *Pica, Pica*, με θέμα τις κίσσες. Στο *Μάτι του Γερακιού*, ο Κρίστερσον επισκέπτεται μια οικογένεια από κερκινέζια που ζει σε μια παλιά εκκλησία, σ' ένα χωριό της νοτιοδυτικής Σουηδίας, και παρακολουθεί από τη σκοπιά τους τα πτηνά των λιγοστών περαστικών, μέσα στο έρημο, χειμωνιάτικο τοπίο. Έτσι, ο θεατής έχει τη μοναδική ευκαιρία να δει τη ζωή του από μια διαφορετική οπτική γωνία. Εκτός από πρωτότυπη, η εμπειρία συχνά είναι και πολύ διασκεδαστική.

Although filming animals in their natural habitat is traditionally a favourite subject for many documentary filmmakers, the images from the life of a kestrel family in *Kestrel's Eye* probably tells us more about the peculiar species of *Homo sapiens* than about this bird. For good reason, since, in this case, director Mikael Kristersson has borrowed the perspective of our feathered friends, literally a bird's eye view, of the world of humans. Such an approach is not unusual for Kristersson; he has used the same method in previous films, as in his best known documentary *Pica, Pica*, about magpies. In *Kestrel's Eye*, he takes us to a family of kestrels that resides in an old village church in Southwest Sweden and follows the movements of the rare passers-by in this deserted, wintry place. Thus, the viewer is afforded the unique opportunity to look at his own life from a different perspective, to refreshing, and at times humorous, effect.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
 (Τίτλοι στα αγγλικά / English titles)
1973 Seals of Måklårpen
1976 Falsterbo Reef
1977 Saltholm: Seaside Meadow or Major Airport?
1980 Spring Holiday
1983 Between Sea and Reality Planet Earth
1987 Pica Pica
1992 Carl G. Johanssons: Portrait of a Vagabond
1998 Kestrel's Eye

IPAN / Iran 1997

Χάνα Μαχμαλμπάφ Hannah Makhmalbaf

Σκηνοθεσία / Direction: Hannah Makhmalbaf.
Σενάριο / Screenplay: Hannah Makhmalbaf.
Φωτογραφία / Cinematography: Maysam Makhmalbaf. Μοντάζ / Editing: Mohsen Makhmalbaf. Παραγωγή / Production: IFDC.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: IFDC, Bldg. 1725, #10, Sina Alley, Pol Rumi, Dr Ali Shariati Ave, Tehran 19338, Iran, τηλ.: / tel.: +98 21 221 9983, fax: +98 21 221 1057.
Video Έγχρωμο / Colour 27'

Τη μέρα που ήταν η θεία άρρωστη The Day the Aunt Was Ill Ruzi keh khaleh mariz boud

Μια οικογενειακή ταινία σκηνοθετημένη από τη Χάνα Μαχμαλμπάφ πριν καλά καλά κλείσει τα εννιά. Η θεία της Χάνα θεωρεί ότι η μύτη της είναι πολύ μακριά, και έχει πάει στο νοσοκομείο για να της την κοντύνουν, αφήνοντας τα παιδιά της στον παππού τους. Καθώς εκείνα βάφουν το πάτωμα, η Χάνα και ο αδερφός της τα κινηματογραφούν με τη βιντεοκάμερά τους. Όταν ο παππούς τους λέει ότι είναι ώρα να γυρίσουν σπίτι, τα παιδιά δέχονται υπό έναν όρο: να τ' αφήσει ο παππούς να βάψουν το σώμα του! Ο παππούς δέχεται. Κόρη του διακεκριμένου ιρανού κινηματογραφιστή Μοσέν Μαχμαλμπάφ και αδερφή της βραβευμένης σκηνοθέτιδας Σαμίρα Μαχμαλμπάφ, η Χάνα έχει ακολουθήσει στα χνάρια της οικογένειάς της, μ' αυτή τη ζεστή, χαρούμενη ταινία.

The Day the Aunt Was Ill is a family film directed by Hannah Makhmalbaf, who has not yet turned nine. Hannah's aunt has gone to hospital to have her nose shortened because she thinks it's too long. She entrusts her children to their grandfather. While they are repainting the floor, Hannah and her brother film them with their video camera. When the grandfather tells them to go back home, they agree on one condition: that he lets them paint his body! The grandfather accepts the deal. Daughter of distinguished filmmaker Moshen Makhmalbaf and sister of award-winning director Samira Makhmalbaf, Hannah has followed in her family's footsteps with this warm and happy film.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1997 Ruzi keh khaleh mariz boud

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998
Θάνος Αναστόπουλος
Στέλλα Θεοδωράκη
Thanos Anastopoulos
Stella Theodoraki

Σκηνοθεσία / Direction: Θάνος Αναστόπουλος / Thanos Anastopoulos, Στέλλα Θεοδωράκη / Stella Theodoraki. **Φωτογραφία / Cinematography:** Θάνος Αναστόπουλος / Thanos Anastopoulos, Στέλλα Θεοδωράκη / Stella Theodoraki. **Μοντάζ / Editing:** Αλέξης Πεζάς / Alexis Pezas. **Ήχος / Sound:** Θάνος Αναστόπουλος / Thanos Anastopoulos, Στέλλα Θεοδωράκη / Stella Theodoraki. **Παραγωγή / Production:** Φαντασία Οπτικοακουστική ΕΠΕ / Fantasia Optikoakoustiki Ltd. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Φαντασία Οπτικοακουστική ΕΠΕ / Fantasia Optikoakoustiki Ltd., Καλησπέρα 24 / 24 Kalisperi st., 117 42 Αθήνα / Athens, τηλ. / tel. & fax: +30 1 922 6840 Video Έγχρωμο / Colour 78'

Πώς σε λένε; What's Your Name?

Ένα ντοκιμαντέρ πάνω στη συνύπαρξη διαφορετικών εθνοτήτων σ' ένα σχετικά μικρό γεωγραφικό χώρο, τη Θράκη. Η ταινία αφορά τη σημερινή Θράκη και παρουσιάζει την πολυχρωμία, τις διαφορές, τις ομοιότητες, και τις πολλαπλές ταυτότητες της περιοχής μέσα από τις μαρτυρίες των κατοίκων της. Σταυροδρόμι πολιτισμών, η Θράκη, περισσότερο από άλλες περιοχές, είδε τη σύνθεση των κατοίκων της ν' αλλάζει συχνά κάτω από την επήρεια των ιστορικών γεγονότων: χριστιανοί και μουσουλμάνοι, αυτόχθονες ελληνικής καταγωγής, Τούρκοι από την οθωμανική αυτοκρατορία, πρόσφυγες από τους βαλκανικούς πολέμους ή τη Μικρά Ασία, από την ανταλλαγή πληθυσμών τη δεκαετία του '20, Αρμένιοι, Πομάκοι, Τσιγγάνοι, αλλά και ακόμη πιο πρόσφατα, πρόσφυγες από την πρώην Σοβιετική Ένωση, πλαισιώνουν το μωσαϊκό διαφορετικών πληθυσμών που συνθέτει την πολύχρωμη ταυτότητα της περιοχής.

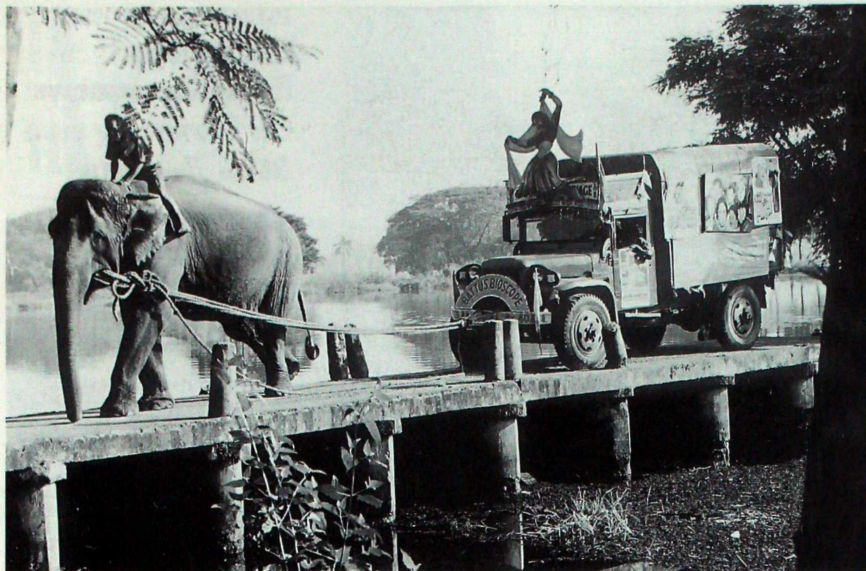
A documentary about the co-existence of various minorities within a relatively small geographical area, Thrace. The film addresses modern Thrace and presents the diversity, the differences, the similarities, and the multiple identities of the region through the testimony of its inhabitants. A cultural crossroads, Thrace, more than other regions, has seen the makeup of its inhabitants change often, under the influence of historical events: Christians, Moslems, indigenous people of Greek ancestry, Turkish descendants of the Ottoman Empire, refugees from the Balkan wars or Asia Minor, from the exchange of populations in the 1920's, Armenians, Pomaks, Gypsies, and, more recently, refugees from the former Soviet Union, all these comprise a mosaic of different populations that makes up the colorful identity of the region.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
Θάνος Αναστόπουλος / Thanos Anastopoulos
 1984 Νυκτωδία / Nocturne
 1989 Θεατής / Spectator
 1993 Είδωλα της πόλης / City Reflections

Στέλλα Θεοδωράκη / Stella Theodoraki
 1988 Πλυμερία Rubra
 1989 Πλαστικό / Plastico
 1991 Μόδα και πολιτισμός στον 20ό αιώνα / Fashion and Civilization in the 20th Century
 1993-1994 Είδωλα της Πόλης / City Reflections
 1993 Από το μοναδικό στο πολλαπλό / From the Unique to the Multiple
 1997 Συνάντηση στην Οδησό / Odessa Revisited

Θάνος Αναστόπουλος / Thanos Anastopoulos & Στέλλα Θεοδωράκη / Stella Theodoraki
 1998 Πώς σε λένε; / What's Your Name?

Το κινητό σινεμά των ονείρων Battu's Bioscope Wanderkino der Träume

Στην Ευρώπη, το φαινόμενο των πλανοδίων κινηματογράφων άνησε κυρίως κατά τα πρώτα χρόνια, όταν το σινεμά αποτελούσε μέρος του πανηγυριού. Όμως οι πόλεις και τα χωριά δεν άργησαν ν' αποκτήσουν δικούς τους, μόνιμους κινηματογράφους, κι ύστερα ήρθαν τα βιντεοκλάμπ. Στην Ινδία, υπάρχουν ακόμα 2.000 πλανοδίοι κινηματογράφοι, μεταξύ των οποίων και «Το Βιοσκόπιο του Μπατού», ένα πολύχρωμο όχημα, που περιέχει μια παλιά, σοβιετική μηχανή προβολής, μερικά λευκά πανιά, και αρκετά χιλιόμετρα κινηματογραφικού φιλμ. «Το Βιοσκόπιο του Μπατού» αργοκυλάει στους ηλιοψημένους δρόμους της Ινδίας, με τον ίδιο στο τιμόνι, την καβγατζού βοηθό του Μάμα στο πλάι του, και τον νεαρό Αμίτ καθισμένο στη σκεπή, να διαλαλεί το πρόγραμμα με μια τβουτσούκα. Το συνεργείο του Αντρέι Φίντικ ακολουθεί το κινητό σινεμά του κυρίου Μπατού από την Καλκούτα, μέσα από ψαροχώρια και καταυλισμούς φιδουκνητών, μέχρι τη μακρινή επαρχία Ορίσα. Εδώ ζουν πρωτόγονες φυλές, που ο τρόπος ζωής τους δεν έχει αλλάξει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Ύστερα από προσπάθειες ετών, ο κύριος Μπατού έβγαλε επιτέλους άδεια προβολής μιας ταινίας στους ανθρώπους αυτούς που δεν γνωρίζουν καν ότι ο κινηματογράφος υπάρχει.

In Europe, the phenomenon of the travelling cinema existed only in the early years of cinema, when the movie theatre was still a fairground attraction; soon, most cities and villages had their own cinemas, followed by video-clubs that rented out films. In India, there are still 2,000 mobile cinemas, one of which, is «Battu's Bioscope», a colourful vehicle, containing an old Soviet projector, a few white cloth sheets, and several kilometers of celluloid film. Mr Battu drives slowly along the sun-scorched roads of India, his quarrelsome assistant Mama at his side, and the young Amit sitting on top of the truck, announcing the next show through a loudspeaker. The elderly Battu is an idealist who thinks you can change people by showing them films. Andrzej Fidyk's team accompanies «Battu's Bioscope» from Calcutta, through fishermen's villages and snake hunters' settlements, up to the distant Orissa province. This is the dwelling place of primitive tribes, whose way of life hasn't changed for thousands of years. After years of trying, Mr Battu has finally been issued a permit to show a film to these people who do not even know cinema exists.

ΠΟΛΩΝΙΑ – ΓΕΡΜΑΝΙΑ /
/ Poland – Germany 1998

Αντρέι Φίντικ Andrzej Fidyk

Σκηνοθεσία / Direction: Andrzej Fidyk.
Σενάριο / Screenplay: Andrzej Fidyk.
Φωτογραφία / Cinematography: Mikolaj Nesterowicz. Μοντάζ / Editing: Jan Mironowicz. Ήχος / Sound: Staszek Kolenda.
Παραγωγός / Producer: Andrzej Fidyk.
Παραγωγή / Production: Besta Film.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Besta Film, ul. Ordynacka 14/8, 00358 Warsaw, Poland, τηλ.: / tel.: +48 22 826 4026, fax: +48 22 826 3430.
Video Έγχρωμο / Colour 59'

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

(Τίτλοι στα αγγλικά / English titles)
1982 George Walks Through the Country
1984 Their Theatre
1985 The President
1989 The Parade
1991 The Devil in Moscow
1992 Borderland
1993 Staszek's Dream in Teheran
1993 The Russian Striptease
1995 Carnival: The Biggest Party in the World
1996 East of Eastenders
1998 Battu's Bioscope

ΣΟΥΗΔΙΑ / Sweden 1998
Έρικ Πάουζερ
Γιόχαν Σέντερμπεργκ
Eric Pauser
Johan Söderberg

Σκηνοθεσία / Direction: Eric Pauser, Johan Söderberg. **Φωτογραφία / Cinematography:** Jan Røed. **Μοντάζ / Editing:** Eric Pauser, Johan Söderberg. **Ήχος / Sound:** Johan Söderberg, Thomas Langballe. **Μουσική / Music:** Lucky People Center. **Παραγωγή / Production:** Memphis Film, Urplandsgatan 35, 11328 Stockholm, Sweden, τηλ.: / tel.: +46 8 335 576, fax: +46 8 309 934.

Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Jane Balfour Films Ltd., Burghley House, 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ.: / tel.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241, e-mail: jbf@janebalfourfilms.co.uk 35mm Έγχρωμο / Colour 81'

Η λέσχη των τυχερών ανθρώπων Lucky People Center International

Για δύο χρόνια, οι σκηνοθέτες Έρικ Πάουζερ και Γιόχαν Σέντερμπεργκ ταξίδεψαν από χώρα σε χώρα, προσπαθώντας να καταγράψουν τον παλμό της εποχής μας. Το αποτέλεσμα είναι *Η λέσχη των τυχερών ανθρώπων*, ένα κολάζ ήχων και εικόνων, μονταρισμένο στο ρυθμό της techno και house μουσικής, κι απ' όπου παρελαύνει μια σειρά από απίθανους χαρακτήρες. Ανάμεσά τους, ένας θιβετιανός μοναχός, ένας αμερικανός ράπερ, μια πορνοστάρ, ένας φακίρης, μια ιέρεια του βουντού, ένας στρατευμένος οικολόγος κι ένας ειδικός επί των πιθηκοειδών. Προτείνοντας μια εναλλακτική λύση στο άγχος του σύγχρονου τρόπου ζωής, ο καθένας τους χρησιμοποιεί μια διαφορετική τελετουργική μέθοδο, είτε μουσική είτε χορευτική, χάρη στην οποία έχει ανακαλύψει το νόημα της ζωής. Για παράδειγμα, η ιέρεια του βουντού εξηγεί ότι οι εντονότερες δυνάμεις που απελευθερώνονται όταν περιέρχεται σε έκσταση την κάνουν να μη νιώθει ούτε πόνο ούτε φόβο, ενώ η πορνοστάρ Άνι Σπρινκλ διατείνεται πως το σεξ είναι το πιο φυσικό ναρκωτικό και κηρύσσει μια ηδονιστική φιλοσοφία, βάσει της οποίας η σεξουαλική ενέργεια παύει πια να καταπιέζεται. Οι σκηνοθέτες είναι και οι δύο μέλη του «Lucky People Center International», μιας κολεκτίβας που ιδρύθηκε το 1984 από ανθρώπους που τους ενδιέφερε η προοδευτική χορευτική μουσική. «Ο άνθρωπος πρέπει να χορεύει» είναι το συμπέρασμα της αισιόδοξης αυτής ταινίας, όπου το μέτρο όλων των πραγμάτων είναι ο ρυθμός.

Swedish directors Eric Pauser and Johan Söderberg spent two years travelling around the world, in an effort to record the pulse of the modern-day world on film. The result is *Lucky People Center International*, a collage of sounds and images, edited to the rhythm of techno and house music, through which parades a highly diverse, multicultural group of people. Among them, a Thibetan monk, an American rapper, a porn queen, a fakir, a voodoo priestess, a militant environmentalist, and a primatologist. In their search for a viable alternative to the frenzy of contemporary life, they each use a different ritual, involving either song or dance, which has helped them discover the meaning of life. For example, the voodoo priestess explains that the intense forces that are released during a trance are so powerful, that she can feel neither pain nor fear, while porno queen Annie Sprinkle states that sex is the most natural drug and preaches a hedonistic philosophy in which sexual energy is no longer suppressed, but used. Both directors are members of Lucky People Center International, a collective which was founded in 1984, by people with an interest in progressive dance music. In fact, «man must dance» is the conclusion of this life-affirming film, in which rhythm is the measure of all things.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
 1998 Lucky People Center International

ΟΛΛΑΝΔΙΑ / Netherlands 1997

**Χέντι Χόνιγκμαν
Hedy Honigmann**

Σκηνοθεσία / Direction: Hedy Honigmann.
Σενάριο / Screenplay: Hedy Honigmann, Nosh van der Lely. **Φωτογραφία / Cinematography:** Eric Guichard.
Μοντάζ / Editing: Mario Steenberg.
Ήχος / Sound: Piotr van Dijk.
Παραγωγός / Producer: Pieter van Huystee.
Παραγωγή / Production: Pieter van Huystee Film & TV. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Pieter van Huystee Film & TV, Keizersgracht 784, 1017 EC Amsterdam, Netherlands, τηλ.: / tel.: +31 20 421 0606, fax: +31 20 638 6255, e-mail:bigpete@euronet.nl
35mm Έγχρωμο / Colour 108'

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Scam / Scam Award: Cinéma du Réel

**Η υπόγεια ορχήστρα
The Underground Orchestra
Het Ondergronds Orkest**

Γεμάτη υπέροχη μουσική και συγκινητικές προσωπικές ιστορίες, *Η Υπόγεια Ορχήστρα* είναι ένα μουσικό ταξίδι μέσα από έναν κόσμο εμπόλεμο, κι έναν κόσμο που ζει στην εξορία. Αιθέρια μουσική γεμίζει τις σήραγγες ενός σταθμού του Μετρό στο Παρίσι, και η κάμερα της Χόνιγκμαν ανακαλύπτει, επιτέλους, το μυστικό: ένας γαλινιός Περουβιανός σε μια στενή σκάλα παίζει άρπα. Η μουσική μοιάζει να έρχεται από κάπου αλλού, από κάπου μακριά. Κι έτσι η Χόνιγκμαν συνεχίζει την αναζήτησή της. Μιλά με ακορντεονίστες, με βιολιστές, με τραγουδιστές. Όταν οι Αρχές της απαγορεύουν να κινηματογραφεί στο Μετρό, εκείνη ακολουθεί τους μουσικούς στις υπέργειες περιπλανήσεις τους, σε φτηνά καφέ και άθλια ξενοδοχεία. Συναντά ανθρώπους απ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου. Κάθε φορά, η Χόνιγκμαν θέλει να μάθει από πού είναι, τι τους ανάγκασε ν' αφήσουν την πατρίδα τους, και τι τους κάνει να παίζουν μουσική. Οι ιστορίες τους μοιάζουν με απογραφές όλων των συμφορών της σύγχρονης ιστορίας: εμφύλιος στην Αλγερία, κοινωνική αποδιοργάνωση στη Ρουμανία, γενοκτονία στη Γιουγκοσλαβία, στρατόπεδα συγκέντρωσης στο Ζαΐρ. Για καθέναν από αυτούς τους ανθρώπους, η μουσική υπήρξε το κλειδί για την επιβίωσή του. Δεν είναι απλώς, ένα κόλπο για να πάρουν από τους συμπολίτες τους τα φιλά τους, παρά είναι ένας τρόπος για να θρηνηθούν και να επουλώσουν τις πληγές, διατηρώντας παράλληλα μια επαφή, όσο ισχνή κι αν είναι αυτή, μ' έναν κόσμο που τον έχουν χάσει για πάντα.

Filled with powerful music and poignant personal tales, *The Underground Orchestra* is a musical journey through a world at war, a trip through a world in exile. Ethereal music fills the tunnels of a Paris metro station, and Honigmann's handheld camera finally discovers the secret: a strangely serene Peruvian man in a narrow stairwell, plucking a giant harp. The music seems to come from somewhere else, somewhere far away. So Honigmann keeps searching. She talks to accordionists, violinists, tribal singers. When authorities block her from filming in the metro, she follows the musicians above ground, into cheap cafes and crowded residential hotels. She encounters people who have come from all parts of the globe. Each time, she wants to know where they came from, what forced them to leave, why they are driven to play music. Their tales are a survey of the troubles of contemporary history – civil war in Algeria, social dislocation in Romania, genocide in Yugoslavia, concentration camps in Zaire. In each case, music has been key to their survival. It is not just a way to wangle loose change from fellow Parisians; it is a way to mourn and to heal, to maintain a connection, however tenuous, with a world that is otherwise lost to them.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- (Τίτλοι στ' αγγλικά / English titles)
 1979 The Israel of the Beduins
 1980 The Fire
 1981 The Other Side
 1982 The White Umbrella
 1985 The Front Door
 1987 Mindshadows
 1989 Your Opinion Please
 1990 Four Times My Heart
 1990 Ghatak
 1991 Stories I Tell Myself
 1992 Eye to Eye
 1993 Metal & Melancholy
 1994 In the Shadow
 1995 Goodbye
 1996 O Amor Natural
 1997 The Underground Orchestra

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998
Θανάσης Ρεντζής
Thanassis Rentzis

Σκηνοθεσία / Direction: Θανάσης Ρεντζής / Thanassis Rentzis. **Σενάριο / Screenplay:** Θανάσης Ρεντζής / Thanassis Rentzis.
Φωτογραφία / Cinematography: Πολυδεύκης Κυρλιδής / Polydefkis Kyrlidis, Θόδωρης Μαρσέλος / Thodoris Marselos. **Μοντάζ / Editing:** Τάσος Ψαλιδάκης / Tassos Psalidakis.
Μουσική / Music: Θύμιος Παπαδόπουλος / Thymios Papadopoulos. **Αφηγητής / Narrator:** Νίκος Κουρής / Nikos Kouris. **Παραγωγή / Production:** Τεχνόσφαιρα / Technosphera, Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο / National Technical University, Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου / Greek Film Center, Ο.Π.Π.Ε.Θ. / Ο.Σ.Σ.Ε.Τ., ΕΡΤ Α.Ε. / ERT S.A. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου / Greek Film Centre, Πανεπιστημίου 10 / 10 Panepistimiou St., Αθήνα / Athens 106 71, τηλ.: / tel.: +30 1 363 1733, fax: +30 1 361 1336. 16S/35mm Έγχρωμο / Colour 72'

Σιωπηλές μηχανές Silent Machines

Η ταινία πραγματεύεται τη νεότευκτη αντίληψη για μνημείωση και διάσωση των καταλοίπων του βιομηχανικού παρελθόντος – κι εν προκειμένω, των πολυάριθμων ερειπίων της παραδοσιακής βιομηχανίας (του νερού, του κάρβουνου, του πετρελαίου, καθώς και του ηλεκτρισμού), που κατάσπαρτα κι εγκαταλελειμμένα σ' ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, έχουν αφεθεί στη φθορά του χρόνου, τη μούχλα, τη σκόνη και τη σκουριά. Ένας νεαρός αρχιτέκτονας περιδιαβαίνει τους βιομηχανικούς ερειπίωνες (ως αρχαιολογικούς χώρους πλέον) και ταυτόχρονα συναισθάνεται μια βαθιά μεταλλαγή στις συνειδήσεις μας, που κατά κύριο λόγο συνίσταται στην αναγνώριση βιομηχανικών λειψάνων, ως μνημείων της ιστορίας και μαρτύρων του πόνου και του μόχθου, προς θεραπείαν της ανάγκης. Οι *Σιωπηλές Μηχανές* είναι ένα λυρικό εγκώμιο στη σκουριά κι ένα μνημειογράφημα του τεχνικού πολιτισμού και του Homo Industrialis.

The film deals with the new-fangled views on the commemoration and preservation of the remnants of the past, and specifically the remains of our traditional industrial units (water, coal, petrol, as well as electricity), that stud the whole of Greece, abandoned and left to the ravages of time, decay, rust and dust. A young architect walks around the industrial ruins (now seen as archaeological sites), while at the same time becoming aware of a radical change in our consciences, which consists mostly of the recognition that industrial remains are historical monuments that testify to a great deal of pain and toil, as a cure for need. *Silent Machines* is a lyrical encomium to rust and a filmic memorial to technical civilization and Homo Industrialis.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1973 Μαύρο-άσπρο / Black-White
- 1975 Βιο-γραφία / Bio-graphia
- 1976 Fiction
- 1979 Corpus
- 1981 Ηλεκτρικός άγγελος / Electric Angel
- 1983 Φαγκότο / Faggoto
- 1984 Πρόσωπα Θεάτρου / Theatre Faces
- 1985 Η ελληνική τυπογραφία / The Greek Typography
- 1992 The Athenian Fusion
- 1998 Σιωπηλές μηχανές / Silent Machines

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998
Εύα Στεφανή
Νίκος Ζωιόπουλος
Eva Stefani
Nikos Zoioroulos

Σκηνοθεσία / Direction: Εύα Στεφανή / Eva Stefani, Νίκος Ζωιόπουλος / Nikos Zoioroulos.
Σενάριο / Screenplay: Εύα Στεφανή / Eva Stefani, Νίκος Ζωιόπουλος / Nikos Zoioroulos.
Φωτογραφία / Cinematography: Εύα Στεφανή / Eva Stefani, Νίκος Ζωιόπουλος / Nikos Zoioroulos.
Μοντάζ / Editing: Νίκος Τσολάκης / Nikos Tzolakis. **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Βασιλειάδης / Dimitris Vassiliadis. **Παραγωγός / Producer:** Εύα Στεφανή / Eva Stefani.
Παραγωγή / Production: NET / NET Greek Public Television. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** EPT A.E. / ERT S.A., Λεωφ. Μεσογείων 402 / 402 Mesoghion Ave., 153 42 Αγία Παρασκευή / Aghia Paraskevi, Αθήνα / Athens, τηλ.: / tel.: +30 1 609 0390, fax: +30 1 639 0652
 Video Έγχρωμο / Colour 32"

Οι συγκάτοικοι
The Room-mates

Ο Σωτήρης, ο Ναπολέων, ο Θωδωρής κι ο Πέτρος είναι συγκάτοικοι. Ζουν σ' ένα σπίτι λίγο έξω από την Αθήνα. Η ταινία, που γυρίστηκε στη διάρκεια ενός χρόνου, καταγράφει σκηνές από τη ζωή τους.

Sotiris, Napoleon, Thodoris and Petros are room-mates. They live in a house just outside Athens. This documentary, which was filmed over the course of one year, records scenes from their life.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Εύα Στεφανή / Eva Stefani
 1987 Ρείθρα / Gutters
 1989 La vie en vert
 1991 Μοιρολόι / Dirge
 1993 Πασχάλης / Paschalis
 1994 Letters from Albatross
 1995 Αθήναι / Athens

Νίκος Ζωιόπουλος / Nikos Zoioroulos
 1997 Κλειώ Μακρή / Klio Makri
 1998 Κούρδοι στην Αθήνα / Kurds in Athens

Εύα Στεφανή / Eva Stefani & Νίκος Ζωιόπουλος / Nikos Zoioroulos
 1998 Οι συγκάτοικοι / The Room-mates

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998
Άκης Κερσανίδης
Akis Kersanidis

Σκηνοθεσία / Direction: Άκης Κερσανίδης, Akis Kersanidis. **Σενάριο / Screenplay:** Άκης Κερσανίδης / Akis Kersanidis. **Φωτογραφία / Cinematography:** Δράκος Πολυχρονιάδης / Drakos Polychroniades. **Μοντάζ / Editing:** Θεμιστοκλής Τσιλικίδης / Themistocles Tsilikidis. **Ήχος / Sound:** Βαγγέλης Ζέλακας. **Παραγωγός / Producer:** Πάνος Παπαδόπουλος. **Παραγωγή / Production:** Prosenghisi Film & Video Productions. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Prosenghisi Film & Video Productions, Τσιμισκή 127 / 127 Tsimiski St., 546 21 Θεσσαλονίκη / Thessaloniki, τηλ.: / tel.: +30 31 281 563, fax: +30 31 242 663, e-mail: sonapp@compulink.gr **Video Έγχρωμο / Colour 32'**

Το πέρασμα του Τορωναίου

The Crossing of the Toroneos

Όλα ξεκίνησαν από ένα αστείο όταν, πριν από αρκετά χρόνια, μια παρέα από νεαρούς Νικητιανούς αποφάσισαν «να περάσουν απέναντι» κολυμπώντας. Έκτοτε καθιερώθηκε σαν αγώνας, με το όνομα Διάπλους του Τορωναίου Κόλπου. Ο Διάπλους του Τορωναίου είναι ένας μααραθώνιος κολύμβησης που διοργανώνεται κάθε χρόνο στη Νικητή Χαλκιδικής. Η απόσταση είναι είκοσι πέντε χιλιόμετρα, από την Καλλιθέα της χερσονήσου της Κασσάνδρας ως τη Νικήτη της Σιθωνίας, και η συμμετοχή ανοιχτή σε όλους. Όλοι όσοι τερματίζουν στεφανώνονται μ' ένα κλαδί ελιάς και επευφημούνται από τον κόσμο. Ο Μάικλ Ριντ (ο «Βασιλιάς της Μάγλης»), ο Λευτέρης Ξανθόπουλος (που έχει τις περισσότερες συμμετοχές στο Διάπλου του Τορωναίου), και η τυφλή Αμερικάνα Σάρον Λούκα περνούν, μαζί με άλλους τριάντα κολυμβητές, τη δοκιμασία του Τορωναίου. Μια δοκιμασία σωματική και ψυχική.

It all began as a joke, some years ago, when a group of young men from the town of Nikiti decided to «swim across to the other side». The event has since been established and is known as the Crossing of the Gulf of Toroneos. The Crossing of the Toroneos is a swimming marathon, organized every year at the town of Nikiti, in the northern Greek prefecture of Halkidiki. The distance to be covered is twenty-five kilometers, from the village of Kallithea on the Kassandra peninsula, to the town of Nikiti on the Sithonia peninsula, and participation is open to all. All those who finish the race are presented with an olive branch and cheered by the crowd. Michael Reed (the «King of the English Channel»), Letteris Xanthopoulos (who has participated in the crossing more often than anyone else), and the blind American swimmer Sharon Lucca will take up, along with thirty other swimmers, the challenge of the Toroneos; a challenge both for the body and for the soul.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1988 G. de la Tour
- 1991 Η άλλη όψη / The Other Side
- 1996 Όσιος Δαβίδ / Saint David
- 1996 Κόκκινη εκκλησία / Red Church
- 1997 Μουσική υπογείου / Basement Music
- 1998 Πήρε ο Μάρτης δώδεκα / It's the 12th of March
- 1998 Το πέρασμα του Τορωναίου / The Crossing of the Toroneos

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998

Μαρία Οικονόμου Maria Economidou

Σκηνοθεσία / Direction: Μαρία Οικονόμου / Maria Economidou. **Φωτογραφία / Cinematography:** Γιώργος Παπανικολάου / Giorgos Papanikolaou. **Μοντάζ / Editing:** Θεμιστοκλής Τσιλικίδης / Themistocles Tsilikidis. **Παραγωγός / Producer:** Πάνος Παπαδόπουλος / Panos Papadopoulos. **Παραγωγή / Production:** Prosenghisi Film & Video Productions. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Prosenghisi Film & Video Productions, Τσιμισκή 127 / 127 Tsimiski St., 546 21 Θεσσαλονίκη / Thessaloniki, τηλ.: / tel.: +30 31 281 563, fax: +30 31 242 663, e-mail: sonapp@compulink.gr **Video Έγχρωμο / Colour 25'**

Άρνισσα Arnissa

Το Μάρτιο του 1998, ο δήμος της Άρνισσας, στο νομό Πέλλας, εκχώρησε 200.000 στρέμματα δημόσιας γης προς ανάπτυξη σ' ένα πρωτότυπο εγχείρημα: η γη θα σπερνόταν με μια μέθοδο κατά την οποία οι σπόροι φυτεύονται σε αργιλόχωμα. Τη μέθοδο αυτή την επινόησε ένας 86χρονος ιάπωνας αγρότης, ο Μασανόμπου Φουκουόκα, που ταξίδεψε στην Ελλάδα για να μοιραστεί την εμπειρία και τη φιλοσοφία του. Μεγάλος αριθμός εθελοντών έλαβε μέρος στη σπορά των λόφων που περιβάλλουν την Άρνισσα, και η προσπάθειά τους συνεχίζεται ακόμα. Στο ντοκιμαντέρ *Άρνισσα*, σκηνές από τη σπορά εναλλάσσονται με αποσπάσματα από μια συζήτηση που έγινε με τον Φουκουόκα.

In March 1998, the Macedonian town of Arnissa assigned 50,000 acres of public land designated for development to a bold venture: the land was to be sown, using a method of planting the seeds in clay soil. This method was devised by an 86-year-old Japanese farmer, Masanobu Fukuoka, who actually came to Greece to share his experience and philosophy. Many volunteers participated in the sowing of the hills around Arnissa, and their effort continues to this day. In *Arnissa*, scenes from the events that took place alternate with excerpts from a discussion with Fukuoka.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1998 Άρνισσα / Arnissa

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1999
Ανδρέας Αποστολίδης
Andreas Apostolidis

Σκηνοθεσία / Direction: Ανδρέας Αποστολίδης / Andreas Apostolidis. **Σενάριο / Screenplay:** Στέλιος Κούλογλου / Stelios Kouloglou. **Φωτογραφία / Cinematography:** Βαγγέλης Κουλίνος / Vangelis Koulinos. **Μοντάζ / Editing:** Κώστας Σέρβης / Costas Servis. **Παραγωγή / Production:** NET / Greek Public Television. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** EPT A.E. / ERT S.A., Λεωφ. Μεσογείων 402 / 402 Messoghion Ave, 153 42 Athens, τηλ.: / tel.: +30 1 608 0390, fax: +30 1 639 0652. **Video Έγχρωμο / Colour 50'**

Βρομοέλληνες Dirty Greeks

Το Μάρτιο του 1998, η κοινοτική αρχή στο Παλιό Κεραμιδί, ένα μικρό χωριό στα βόρεια της Ελλάδας, απαγόρευσε την κυκλοφορία των Αλβανών μεταναστών μετά τη δύση του ηλίου. Το μέτρο επιβλήθηκε για να περιορίσει την αυξανόμενη εγκληματικότητα στο χωριό. Πολλούς μήνες αργότερα, ένα τηλεοπτικό συνεργείο επισκέφτηκε το Παλιό Κεραμιδί και κάλεσε τους κατοίκους από τα μεγάφωνα σε δημόσια συζήτηση. Στην αρχή, σχεδόν όλοι οι κάτοικοι υπερασπίστηκαν την περιουσιακή απόφαση. Ο Στέλιος Κούλογλου και οι συνεργάτες του, πρόβαλαν τότε στους παριστάμενους ένα ντοκιμαντέρ με θέμα την αντιμετώπιση των ελλήνων μεταναστών στην Αμερική στην αρχή του αιώνα. Όπως αφηγούνται επιζώντες εκείνης της εποχής, οι Έλληνες είχαν πέσει θύματα ρατσιστικών διακρίσεων και προκαταλήψεων—όπως ακριβώς οι Αλβανοί στη σημερινή Ελλάδα. «Δεν έλεγαν ποτέ "Έλληνες". Μας προσφωνούσαν πάντα "βρομοέλληνες"». Η συνέχεια της συζήτησης με τους κατοίκους στο Παλιό Κεραμιδί είναι αποκαλυπτική: όταν απαγορεύτηκε η κυκλοφορία, στο χωριό δεν είχε συμβεί κανένα σοβαρό επεισόδιο ή κάποια ληστεία από τους Αλβανούς. Θα παραδεχτούν άραγε οι κάτοικοι του χωριού ότι συμπεριφέρονται στους Αλβανούς όπως παλιότερα οι Αμερικανοί στους «βρομοέλληνες» και ότι η απαγόρευση της κυκλοφορίας ήταν λάθος;

In March 1998, the village council of Paleo Keramidi, a small village in northern Greece, forbade Albanian immigrants from going outside after sunset. The curfew was imposed to restrict the crime rate which had been on the rise. Many months later, a TV crew visited Paleo Keramidi and invited the villagers to a public discussion. At first, almost all the members of the community defended the decision made a year earlier. Journalist Stelios Kouloglou and his colleagues then showed the villagers a documentary about the treatment of Greek immigrants in the USA in the early 20th century. The way survivors of those times tell it, the Greeks were victims of race discriminations and prejudice—just like Albanians in modernday Greece. «They never said "Greeks"; they always called us "Dirty Greeks"». The discussion following the screening was most revealing: apparently, when the curfew was imposed, no serious incident or robbery had been committed by Albanians. Will the villagers admit that they have been treating Albanians just like the Americans treated the «Dirty Greeks» years ago, and that the curfew was a mistake?

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1989 Οι γκρι κύριοι / The Gray Gentlemen
- 1996 Ο πόλεμος στη Βοσνία / The War in Bosnia
- 1997 Συνομοσία αγάπης / Conspiracy of Love
- 1997 Η ζωή και ο θάνατος του Τσε Γκεβάρα / The Life and Death of Che Guevara
- 1998 Υπόθεση Λαμπράκη / The Lambrakis Case
- 1999 Βρομοέλληνες / Dirty Greeks

IPAN / Iran 1998

Κιανούς Αγιαρί Kianoosh Ayyari

Σκηνοθεσία / Direction: Kianoosh Ayyari.
Σενάριο / Screenplay: Kianoosh Ayyari.
Φωτογραφία / Cinematography: Reza Jalali Yekta. **Μοντάζ / Editing:** Kianoosh Ayyari.
Ήχος / Sound: Bahman Heydari. **Μουσική / Music:** Homayoun Reza Attari. **Παραγωγή / Production:** Organization for The Silk Road Seminar. 35mm Έγχρωμο / Colour 12'

Ο δρόμος του μεταξιού The Silk Road Jadeh Abisham

Ενώ ένα συνεργείο τοποθετεί σιδηροδρομικές γραμμές, ανακαλύπτεται ένας αρχαιολογικός χώρος που θεωρείται πως είναι μέρος του αρχαίου Δρόμου του Μεταξιού. Οι ράγες βγαίνουν, και αποφασίζεται πως οι γραμμές του τρένου θα ακολουθήσουν άλλη διαδρομή.

While railroad tracks are being laid in an eastern-western route, a historical area is discovered which is considered to be a part of the ancient Silk Road. The tracks are removed, and another route is taken for the laying of the tracks.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
 (Τίτλοι στ' αγγλικά / English titles)
 1984 The Monster
 1986 Spectre of the Scorpion
 1987 Beyond the Fire
 1989 The Grand Day
 1992 Two Halves of an Apple
 1993 The Abadanis
 1998 The Silk Road

**ΠΟΡΤΡΕΤΑ:
ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ
ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ**

**PORTRAITS:
HUMAN JOURNEYS**

ΓΑΛΛΙΑ / France 1998

Φρανσουά Ρουσιγιόν François Roussillon

Σκηνοθεσία / Direction: François Roussillon.
Σενάριο / Screenplay: François Roussillon, Elisabeth Platel. **Μοντάζ / Editing:** Philippe Lectaire. **Ήχος / Sound:** Olivier Walczak.
Μουσική / Music: Piotr Ilitch Tchaïkovsky.
Παραγωγή / Production: Paris Opera; François Roussillon & Associés; La Cinquième.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: U&A, 6 place de la Madeleine, 75008 Paris, France, τηλ.: / tel.: +33 1 4015 0777, fax: +33 1 4015 9080.
Video Έγχρωμο / Colour 52'

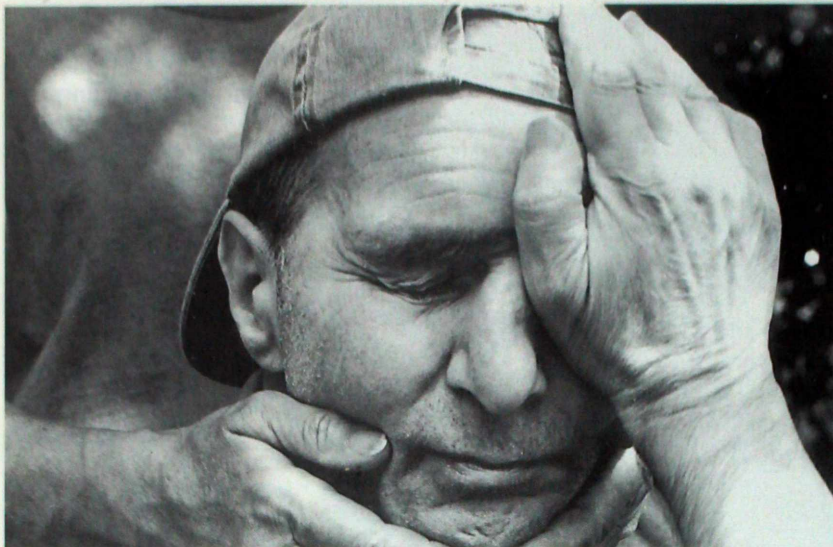
Το όνειρο του χορευτή: Η ωραία κοιμωμένη Dancer's Dream: Sleeping Beauty Rêve d'étoiles: la belle au bois dormant

Στα πέντε χρόνια που διετέλεσε Διευθυντής Χορού της Όπερας του Παρισιού, ο Ρούντολφ Νουρέγιεφ εμπλούτισε το ρεπερτόριο της Όπερας με τα μεγαλύτερα μπαλέτα όλων των εποχών. Οι θεσπέσιες αυτές παραγωγές είχαν για σκηνοθέτη και χορογράφο τον ίδιο τον Νουρέγιεφ. Τα μέλη του μπαλέτου τον θυμούνται ως «ονειροπόλο». Όλοι οι χορευτές που μιλούν σ' αυτήν την ταινία βοήθησαν να γίνουν πραγματικότητα τα όνειρα του Νουρέγιεφ, ζωντανεύοντας τους ρόλους που εκείνος διάλεξε για τον καθένα τους. Καθώς τους ακολουθούμε από τις πρώτες πρόβες ως τη νύχτα της πρεμιέρας, θ' ανακαλύψουμε την αληθινή ουσία του κάθε ρόλου, καθώς και τις δυσκολίες που συνεπάγεται η ερμηνεία του. Θα μιλήσουμε επίσης με τους χορευτές για τις ιδιαιτερότητες του χορογραφικού στυλ του Νουρέγιεφ, και το πώς αυτό επηρέασε το χορευτικό στυλ του καθενός τους σε μετέπειτα ρόλους.

Rudolf Nureyev, Dance Director at the Paris Opera for five years, made the greatest ballets in history part of the company's repertoire. These productions of breath-taking beauty were choreographed and directed by Nureyev himself. The company's dancers often remember Nureyev as a «dreamer». All the dancers interviewed in this film helped make Nureyev's dreams come true by bringing to life the roles he chose especially for them. As we accompany them from the initial rehearsals right up to the opening night, we will discover the true essence of each role, and the difficulties linked to its interpretation. We will also talk with them about the particulars of Nureyev's choreographic style and how it influenced their own dancing style in subsequent roles.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1997 Ombra felice
Les avalanches
1998 La belle Hélène
Abracadabra
Manon
Dancer's Dream: Sleeping Beauty

ΗΠΑ / USA 1998

Τζούλια Λόκτεβ
Julia Loktev

Σκηνοθεσία / Direction: Julia Loktev.
Φωτογραφία / Cinematography: Julia Loktev.
Μοντάζ / Editing: Julia Loktev. **Παραγωγός / Producer:** Melanie Judd. **Παραγωγή / Production:** Melanie Judd, 39 Pearl St. 5F, Brooklyn, New York, NY 11201, USA, τηλ.: / tel.: +718 857 5924, fax: +718 624 3178.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Jane Balfour Films Ltd., 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ.: / tel.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241.
35mm Ασπρόμαυρο / B&W 117'

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Καλύτερης Σκηνοθεσίας / Best Directing Award: Sundance Film Festival, Μέγα Βραβείο / Grand Prize: Munich International Documentary Festival, Καλύτερο Ντοκιμαντέρ / Best Documentary: Karlovy Vary IFF, Μέγα Βραβείο / Grand Prix: Cinéma du Réel, Βραβείο Golden Gate / Golden Gate Award: San Francisco IFF

Η στιγμή της σύγκρουσης Moment of Impact

Την 1η Απριλίου του 1989, σε μια μικρή πόλη του Κολοράντο, ένα αυτοκίνητο χτυπά τον Λεν Λόκτεβ, αφήνοντάς τον σε σχεδόν κωματώδη κατάσταση. Ο άλλοτε γελαστός και ανεξάρτητος ρώσος μετανάστης μετατράπηκε, από τη μια στιγμή στην άλλη, σ' ένα απροσπέλαστο πλάσμα, φυλακισμένο μέσα στο ίδιο του το σώμα και απόλυτα εξαρτημένο από τους άλλους. Οκτώ χρόνια μετά το ατύχημα, η Τζούλια Λόκτεβ, κόρη του Λεν και σκηνοθέτιδα της ταινίας, βρήκε το κουράγιο να γυρίσει αυτό το συγκινητικό ντοκιμαντέρ. Η Λόκτεβ μάς εισάγει στην καθημερινή ζωή της οικογένειάς της, στα συναισθήματα έντονης αγάπης, ματαίωσης και πόνου που νιώθουν εκείνη και η μητέρα της, Λαρίσα, φροντίζοντας και ζώντας μ' έναν πατέρα και σύζυγο που δεν είναι πια ο άνθρωπος που κάποτε ήξεραν και αγαπούσαν. Η Λαρίσα, που έχει αναλάβει την κυρίως φροντίδα του Λεν, αντιμάχεται την εικόνα της ως πρωίδας, και προτιμά να βλέπει τον εαυτό της ως μια γυναίκα που ανταπεξέρχεται όσο καλύτερα μπορεί, με αποφασιστικότητα αλλά και χιούμορ, στη μοίρα της οικογένειάς της και την πραγματικότητα της ευθύνης της. Με τη ζεστή ασπρόμαυρη φωτογραφία και τα συγκινητικά οικογενειακά της πορτρέτα, *Η στιγμή της σύγκρουσης* είναι ένας γενναίος στοχασμός πάνω στο απρόβλεπτο της ύπαρξής μας.

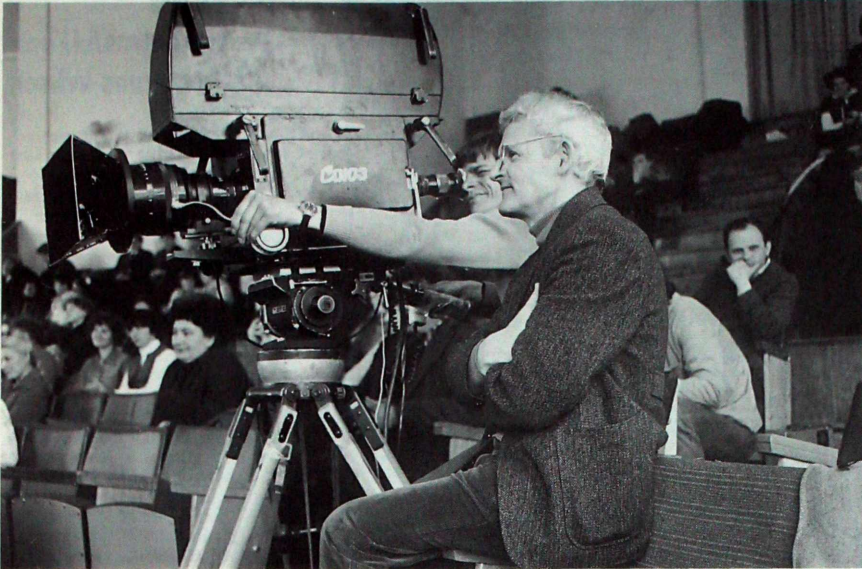
On April 1st, 1989, in a suburb of Loveland, Colorado, Len Loktev was hit by a car and left in a near-comatose state. In that instant, the formerly jovial and independent Russian emigré was turned into an impenetrable being, imprisoned within his own body and completely dependent on others for everything. Eight years later, Julia Loktev, Len's daughter and the filmmaker, has found the courage to make this moving documentary. Loktev takes us into her family's daily life and exposes her deeply felt love, frustration and pain and that of her mother Larisa –Leonard's primary caretaker– as they interact with a father and husband who is not the man they once knew and loved. Larisa fights against the image of herself as a heroine, wanting to be seen as a woman who is coping as best she can, drawing on both her sense of humour and determination, with the fate of her family and the reality of her responsibility. With its glowing black-and-white photography and deeply poignant family portraits, *Moment of Impact* is a courageous meditation on the unpredictability of our existence.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1998 *Moment of Impact*

ΡΩΣΙΑ / Russia 1998

Βίκτορ Κοσακόφσκι Victor Kossakovsky

Σκηνοθεσία / Direction: Victor Kossakovsky.
Σενάριο / Screenplay: Victor Kossakovsky.
Φωτογραφία / Cinematography: Victor Kossakovsky. Μοντάζ / Editing: Victor Kossakovsky. Ήχος / Sound: Leonid Lerner.
Παραγωγοί / Producers: Victor Kossakovsky, Anatoly Nikiforov. Παραγωγή / Production: St. Petersburg Documentary Studios. Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Jane Balfour Films Ltd., 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ.: / tel.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241.
35mm Έγχρωμο / Colour 30'

Πάβελ και Λιάλια Pavel and Lyalya (a Jerusalem Romance)

Ένας ηλικιωμένος άνδρας στο κρεβάτι του, κοντά στο θάνατο. Πρόκειται για το ρώσο σκηνοθέτη Πάβελ Κόγκαν. Ζει με τη γυναίκα του Λιάλια στην Ιερουσαλήμ. Παλιοί φίλοι από τη Ρωσία έχουν έρθει να τους επισκεφτούν και να γυρίσουν μια ταινία με θέμα τους δυο τους. Η ατμόσφαιρα είναι ζεστή και άνετη. Βλέπουμε για παράδειγμα τον ηχοηλίπη –επίσης παλιό τους γνώριμο– να κάθεται όλος αυτοπεποίθηση στο μέσο του πλάνου, το μπουμι στο χέρι. Ο Πάβελ και η Λιάλια δε δίνουν συνέντευξη, όπως γίνεται συνήθως, ούτε και μαθαίνουμε πολλές λεπτομέρειες για τη ζωή τους στην Ιερουσαλήμ ή την αρρώστια του Πάβελ. Παρακολουθούμε κυρίως τη Λιάλια, να κουβεντιάζει για καθημερινά θέματα με τον άνδρα της, να πηγαίνει στην αγορά, ν' αναπολεί τη γιαγιά της. Το μόνο που επιθυμεί πλέον ο Πάβελ είναι να γυρίσει στην Αγία Πετρούπολη, εκεί όπου γεννήθηκε. Όμως η Λιάλια είναι πεπεισμένη ότι ο βαριά άρρωστος Πάβελ δε θα άντεχε το ταξίδι. Τουλάχιστον, κάθε μέρα στην Ιερουσαλήμ είναι μία ακόμα μέρα με τον άνδρα της. Στη διάρκεια της ταινίας, η κάμερα συχνά εστιάζει στις σκιές που κινούνται πάνω στον τοίχο όταν η Λιάλια βγαίνει από το πλάνο. Η εικόνα αυτή μοιάζει να εικονογραφεί την επικείμενη αναχώρηση του Πάβελ, μια που, όπως εξηγεί η Λιάλια, η ιατρική επιστήμη δεν έχει καταφέρει να εξηγήσει τη μυστηριώδη του αρρώστια, κι έτσι εκείνη μπορεί μόνο να τον στηρίζει και να τον περιποιείται.

An elderly man is on his deathbed. It is the Russian filmmaker Pavel Kogan. He lives together with his wife Lyalya, also a filmmaker, in Jerusalem. Old friends from Russia, paying them a visit, are making a film about them. The atmosphere is relaxed and homely. For example, we see the sound man – also an old acquaintance of theirs – sitting self-assuredly on screen with his boom. Neither Pavel nor Lyalya are actually interviewed, and we learn little about the background of their life in Jerusalem or Pavel's illness. We see mainly Lyalya, talking about everyday problems with her disabled husband, going to market or reminiscing about her grandmother. The only thing Pavel wants now is to return to Saint Petersburg, his former hometown. But Lyalya is convinced that he would not survive the journey. At least, every day in Jerusalem is another day spent with her husband, she reasons. During the course of the film, the camera repeatedly stays focused on the moving shadows on the wall, whenever Lyalya walks off the screen. This poetic image illustrates Pavel's imminent departure, for, as Lyalya explains, medical science has no cure for this mysterious disease, and the only thing left for her to do is to take care of him and support him.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1990 Losev
- 1991 Na Dnjach
- 1992 Belovy
- 1997 Sreda
- 1998 Pavel and Lyalya (a Jerusalem Romance)

ΗΠΑ / USA 1996

Άντι Έμπραμς Ουίλσον Andy Abrahams Wilson

Σκηνοθέτης / Director: Andy Abrahams Wilson. Φωτογραφία / Cinematography: Andy Abrahams Wilson, Μοντάζ / Editing: Andy Abrahams Wilson, Ron Ward. Ήχος / Sound: Andy Abrahams Wilson. Μουσική / Music: James David Jacobs. Παραγωγός / Producer: Andy Abrahams Wilson. Παραγωγή / Production: Open Eye Pictures. Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Open Eye Pictures, 91 Seward Street, San Francisco, CA 94114, USA, τηλ.: / tel.: +415 552 5735, fax: +415 552 5173, e-mail: openeyepix@aol.com 16mm Έγχρωμο / Colour 35'

Βραβεία / Awards:

Καλύτερο Ντοκιμαντέρ Μικρού Μήκους / Best Documentary Short: Silver Images Film Festival, Αργυρή Πλακέτα / Silver Plaque: Chicago IFF, Δεύτερο Βραβείο Κοινού / Audience Choice Award, Second Place: Seattle's One Reel Film Festival, Βραβείο CINE Χρυσός Αετός / CINE Golden Eagle Award.

Η μπούμπε Λι κι εγώ Bubbeh Lee and Me

Το ντοκιμαντέρ αυτό που προτάθηκε για βραβείο Emmy, είναι ένα ξεκαρδιστικό πορτρέτο μιας ασυνήθιστης αλλά και συνηθισμένης εβραίας γιαγιάς, και μια συγκινητική ιστορία για τον εγγονό της που ψάχνει να βρει τη θέση του στον κόσμο. Η Λι Έμπραμς είναι μια γυναίκα που ζει τη ζωή της με τους δικούς της όρους, κι αυτό φαίνεται όταν την παρακολουθούμε στην επίσκεψη στο σούπερ μάρκετ για να επιστρέψει άγουρα φρούτα (όπου και απαιτεί να της επιστραφούν τα χρήματά της), ή όταν, μασουλώντας μπλινίς την εβραϊκή πρωτοχρονιά, κουβεντιάζει για το τι της έχει διδάξει η ζωή. Για τον σκηνοθέτη εγγονό της, έναν νεαρό ομοφυλόφιλο από μητέρα Εβραία και πατέρα Προτεστάντη, η 87χρονη μπούμπε Λι αποτελεί ζωτικό κρίκο με την προσωπική αλλά και πολιτισμική του ταυτότητα, πέρα από την απέραντη αγάπη και αποδοχή που του προσφέρει. Καθώς η γιαγιά κι ο εγγονός εκμυστηρεύονται αγάπες χαμένες ή κρυφές, συγκρίνουν τις στρατηγικές τους ως καταναλωτές, και αποφεύγουν τις διάφορες προξενήτρες, γίνεται πασιφανής η δύναμη του δεσμού τους. Ένας τολμηρός στοχασμός πάνω στα θέματα της οικογένειας, του πολιτισμού και της ταυτότητας, η ταινία μας δείχνει ότι το ταξίδι για την ανακάλυψη του εαυτού μας μπορεί να ξεκινήσει σε οποιαδήποτε ηλικία.

This Emmy nominated documentary is a hilarious portrait of an extraordinary, ordinary Jewish grandmother and a touching account of her grandson's search for his place in the world. Whether taking daily excursions to the grocery store to return under-ripe produce or sharing hard-won wisdom over blintzes on Rosh Hashanah, Lee Abrahams is a woman who lives life on her own terms. For her filmmaker grandson, a young gay man born to a Jewish mother and a Protestant father, 87-year-old bubbeh Lee is a vital link to self- and cultural identity, not to mention a reformed icon of love and acceptance. As the two of them relate feelings of love lost or hidden, kibbitz about strategies for shopping, and avoid meddling matchmakers, the strength of their bond emerges. A spirited reflection on family, culture and identity, *Bubbeh Lee & Me* examines the legacies passed through generations and shows that the journey of self-discovery can begin at any age.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1990 A Mother's Love
- 1991 Positive Motion
- 1995 Embracing Earth
- 1996 Bubbeh Lee and Me
- 1999 Hope is the Thing with Feathers

ΗΠΑ / USA 1997

Ντιμίτρι Φοκ
Dimitri Falk

Σκηνοθεσία / Direction: Dimitri Falk.
Φωτογραφία / Cinematography: Dimitri Falk.
Μοντάζ / Editing: Fernando Villenas.
Ήχος / Sound: Rick Padillia. **Μουσική / Music:** Peter Fand. **Παραγωγοί / Producers:** Hugh Wilson, William McCutchen. **Παραγωγή / Production:** VNF Productions. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** VNF Productions, 80 Varick St. #9B, New York, NY 10013, USA, τηλ.: / tel.: +212 343 9411, fax: +212 343 9411.
16mm Έγχρωμο / Colour 90'

Μεσάνυχτα στην Κούβα
Midnight in Cuba
Medianoche en Cuba

Η ταινία είναι ένα μοντάζ από συνεντεύξεις και σκηνές από τη ζωή τεσσάρων νέων Κουβανέζων διαφορετικών κοινωνικών τάξεων, που ζουν μέσα και γύρω από την Αβάνα. Οι δρόμοι που έχουν διαλέξει, οι προσωπικές τους εμπειρίες και τα σχέδιά τους για το μέλλον συνθέτουν την εικόνα μιας «ξεχασμένης γενιάς», στην οποία δίνεται για πρώτη φορά η ευκαιρία να εκφράσει τις απόψεις της χωρίς το φόβο λογοκρισίας. Από τη συζήτηση μ' αυτούς τους νέους ανθρώπους, σύντομα καταλαβαίνουμε ότι κυνηγούν όλοι τους από ένα «όνειρο», που τους βοηθά ν' ανταπεξέρχονται στις δυσκολίες της καθημερινής ζωής. Η Ουέντι έχει μεγάλο ταλέντο στο χορό, και είναι αποφασισμένη να κάνει καριέρα στην Ισπανία, μ' όλο που έτσι θα πρέπει ν' αφήσει τα αγαπημένα της πρόσωπα. Ο Οσιέλ είναι πυγμάχος. Ελπίζει ότι μια μέρα θα μπορέσει να ξεφύγει από τη φτώχεια και να γίνει μέλος της Ολυμπιακής ομάδας πυγμαχίας της Κούβας. Ο Έκις είναι μισοέμ. Έχει πολύ ρομαντικές ιδέες, και θα ήθελε να γίνει αστέρι της ροκ και να γυρίσει τον κόσμο. Τέλος, η δεκαεξάχρονη Γιαρισέλ εργάζεται ως πόρνη. Ύστερα από μεγάλο αγώνα, έχει αποφασίσει να γυρίσει στο χωριό της και να πει στη μητέρα της την αλήθεια για τη ζωή της. Η εικόνα που παρουσιάζεται στην ταινία αυτή απέχει πολύ από με τις συνήθεις ιστορίες αντιφρονούντων που προσπαθούν να δραπετεύσουν ή τις γνωστές εικόνες μαζικών πολιτικών εκδηλώσεων, και είναι ακριβώς αυτός ο ρεαλισμός και η έλλειψη εντυπωσιασμού που πείθει τον θεατή ότι αυτή είναι η αληθινή Κούβα του σήμερα.

This is a film montage of interviews and portraits of everyday life, featuring four young Cubans from different social backgrounds, living in or just outside Havana. Their individual trajectories, personal experiences and plans for the future combine to form the portrait of a «forgotten generation», which has been given the opportunity for the first time to air their views without fear of censorship. In the conversations with these young people, it becomes clear that they all pursue a «dream» which helps them cope with the difficulties and disappointments of their everyday existence. Wendy, for example, is a talented dancer. She is determined to leave Cuba and fulfill her dream of a career in Spain, even though this will mean leaving the people she loves. Osiel is a boxer. He hopes he will one day be in a position to –literally– fight his way out of his poor background and be accepted by the Cuban Olympic team. Equis is an exponent of Cuba's bohemia. He has very romantic ideas and would love to travel the world as a rock star. Finally, sixteen-year-old Yaricel makes a living as a prostitute. She has struggled to come to the decision to stop lying, return to the village of her birth to tell her mother the truth about her existence. The image presented in this film is very different to the usual tales of dissidents trying to escape or the familiar scenes of huge political rallies, and it is precisely this realism and lack of sensationalism that convince the viewer that this is what Cuba is truly like today.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1997 Medianoche en Cuba

ΝΟΡΒΗΓΙΑ / Norway 1998

Σίγκβε Έντρεσεν Sigve Endresen

Σκηνοθέτης / Director: Sigve Endresen.
Φωτογραφία / Cinematography: Hallgrim
Ódegaard. Σενάριο / Screenplay: Sigve
Endresen. Μοντάζ / Editing: Lisa Ekberg.
Ήχος / Sound: Gunnar Meidell.
Μουσική / Music: Knut Reiersrud, Reidar Skår.
Παραγωγός / Producer: Sigve Endresen.
Παραγωγή / Production: Motlys A/S,
Islandgate 6, 0658 Oslo, Norway,
τηλ.: / tel.: +47 23 03 55 60, e-mail:
mail@motlys.no Παγκόσμια Εκμετάλλευση /
World Sales: Fortissimo Film Sales,
Herenmarkt 10-2, 1013 ED Amsterdam,
The Netherlands, τηλ.: / tel.: +31 20 627
3215, fax: +31 20 626 1155,
e-mail: ffsales@globalxs.nl
35mm Έγχρωμο / Colour 83'

Ζώντας με τα λιοντάρια

Living Amongst Lions

Leve blant løver

Ο τίτλος της ταινίας αναφέρεται σ' ένα μυθιστόρημα της Κάρεν Μπλιξεν. Η συγγραφέας περιγράφει ένα περιστατικό, όπου ο επιστάτης της φάρμας της στην Αφρική διαπιστώνει πως υπάρχουν στην περιοχή λιοντάρια που σκοτώνουν τα βόδια τους. Ο επιστάτης προτείνει στην Μπλιξεν να ρίξουν δηλητήριο σ' ένα από τα νεκρά βόδια, ώστε όταν τα λιοντάρια το φάνε, να πεθάνουν. Η Μπλιξεν θεωρεί τη μέθοδο αυτή δειλή και ανάξια του λιονταριού, αλλά και του κυνηγού. Στο κυνήγι του λιονταριού, ο κυνηγός πρέπει να έχει τη γενναιότητα να εκθέσει τον εαυτό του στον κίνδυνο. «Μόνον εκείνο που μπορεί να πεθάνει είναι πραγματικά ελεύθερο», λέει στον επιστάτη της, και ξεκινάει η ίδια να κυνηγήσει τα λιοντάρια. Ο Σίγκβε Έντρεσεν αναγνώρισε μια παρόμοια γενναιότητα στα τρία παιδιά με καρκίνο τα οποία κινηματογράφησε για δεκαοκτώ μήνες, έστω κι αν η δική τους είναι μια επιβεβλημένη, ακούσια γενναιότητα. Η Ίγγουν, ο Λαρς και η Κριστίν μιλάνε για τον πόνο, την απόγνωση και τη μοναξιά τους, αλλά και για τη χαρά της ζωής και τη γαλήνη που γνώρισαν έχοντας έρθει αντιμέτωποι με τη βεβαιότητα του θανάτου. Κι ενώ ο τίτλος *Ζώντας με τα λιοντάρια* μπορεί να ηχεί κάπως ρομαντικός, η ταινία δίνει μια σοβαρή, ρεαλιστική εικόνα της ζωής κάτω από αντίθετες συνθήκες και εξαιρετικές πιέσεις, όπου όμως η απειλή του θανάτου κάνει τον άνθρωπο να ζησει τη ζωή του πιο έντονα. Όπως λέει κι ένα απ' τα παιδιά: «Μα έπρεπε αλήθεια να συμβεί κάτι τέτοιο για να μάθω να ζω».

Living Amongst Lions refers back to a scene from Karen Blixen's novel «My African Farm». She describes an episode where several oxen have been killed by lions, and her foreman suggests that they should poison one of the dead oxen, so that when the lions come to eat, they will die from the poisoned meat. Karen Blixen considers this method cowardly and unworthy of both lion and hunter. While hunting a lion, the hunter should be brave enough to expose himself to danger. «Only that which can die is truly free», she tells the foreman, and proceeds to go lion hunting herself. Sigve Endresen recognised a similar fearlessness in the three young cancer patients he filmed for eighteen months, even if theirs is a forced, involuntary fearlessness. Ingunn, Lars and Kristin talk about their pain, despair and loneliness, but also about the joy, the love of life and serenity they have come to know, since being faced with the certainty of death. And although the title *Living Amongst Lions* suggests a romantic struggle, the film itself paints a sober, realistic picture of life under difficult conditions and extraordinary pressures, but in which the menace of death makes people live their lives more intensely. As one of the patients says: «Did this really have to happen before I learned to live?»

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

(Τίτλοι στ' αγγλικά / English titles)
1978 Kolabu
1983 Landsbylvs
1984 Jivan's Uncle
1986 Mama Tumaini - The Women of Hope
1988 Song of the Gambia
1989 For Your Life
1991 The Changelings
1992 Kill Them, Kill Them
1993 Whale Summer
1994-1995 Big Boys Don't Cry
1998 Living Amongst Lions

**ΡΩΣΙΑ – ΓΕΡΜΑΝΙΑ /
Russia – Germany 1997**
Βίκτορ Κοσακόφσκι
Victor Kossakovsky

Σκηνοθεσία / Direction: Victor Kossakovsky.
Σενάριο / Screenplay: Victor Kossakovsky.
Φωτογραφία / Cinematography: Victor Kossakovsky.
Μοντάζ / Editing: Victor Kossakovsky.
Παραγωγός / Producer: Viola Stephan.
Παραγωγή / Production: Viola Stephan Filmproduktion, Rankestrasse 32, Berlin, Germany, τηλ. / tel.: +49 30 2147 4760, fax: +49 30 2147 4761. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Jane Balfour Films Ltd., 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ. / tel.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241. 35mm Έγχρωμο / Colour 90'

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Observer Καλύτερου Ντοκιμαντέρ / Observer Prize for Best Documentary: Edinburgh Film Festival, Βραβείο FIPRESCI / FIPRESCI Prize: Berlin IFF, Μέγα Βραβείο / Grand Prize: Balticum Film & TV Festival, Βραβείο ΝΙΚΑ Καλύτερου Ντοκιμαντέρ / ΝΙΚΑ Award for Best Documentary, Βραβείο Triumph / Triumph Award.

Τετάρτη
Wednesday
Sreda

Μαζί με 100 άλλους –51 κορίτσια και 49 αγόρια– ο Κοσακόφσκι γεννήθηκε την Τετάρτη, 19 Ιουλίου, 1961, στο Λένινγκραντ. Η κινηματογραφική του αποστολή ήταν να εντοπίσει όλους όσους γεννήθηκαν εκείνη την ημέρα και να δει πώς είχαν εξελιχθεί. Από αυτούς, μερικοί είχαν πεθάνει (δύο τους στον πόλεμο με το Αφγανιστάν), άλλοι είχαν μεταναστεύσει, και μερικοί ζούσαν πια σε άλλες πόλεις της Ρωσίας. Ο Κοσακόφσκι κατάφερε να εντοπίσει 70 από αυτούς που ζούσαν ακόμα στην, μετονομασμένη πάλι, Αγία Πετρούπολη. Στο ρόλο του σιωπηλού παρατηρητή, ο Κοσακόφσκι κινηματογραφεί τον κόσμο στο δρόμο και στα σπίτια του. Άλλοι του ανοίγονται τελείως, άλλοι είναι πιο ντροπαλοί, και άλλοι αρνούνται να συμμετάσχουν. Γνωρίζουμε ανθρώπους κάθε επαγγέλματος, και κάθε θρησκευτικής και πολιτικής πεποίθησης: έναν φτωχό αλκοολικό, έναν αστυνομό, έναν κατάδικο, έναν επιχειρηματία, έναν οδοντίατρο, έναν καλλιτέχνη, και πολλούς άλλους. Παρακολουθούμε από κοντά την εγκυμοσύνη μιας τρομερά υπέρβαρης πρώην ναρκομανούς, που ανησυχεί πολύ για την υγεία του μωρού της. Συνδυάζοντας το χιούμορ με την ανθρωπιά, ο Κοσακόφσκι μάς αποκαλύπτει ότι, παρά τις δυσκολίες που έχουν υποστεί και τις τραγωδίες που έχουν (ή δεν έχουν) ξεπεράσει, η γενική διάθεση όλων αυτών των ανθρώπων είναι –περιέργως, ίσως, δεδομένων των όσων γνωρίζουμε για τη σημερινή Ρωσία– μια διάθεση αισιοδοξίας.

Along with 100 others –51 girls and 49 boys– Kossakovsky was born on Wednesday, July 19th, 1961, in Leningrad. His filmic mission was to track down and examine the lives of everyone he could find that had been born on that day. Of these, several had died (two of them in the war in Afghanistan), several more had emigrated, and others had moved to other cities in Russia. Kossakovsky was able to locate 70 of these people still living in what is now, again, St. Petersburg. Kossakovsky's style is one of quiet observation, as he films in the streets and in his subjects' apartments. Some open up to him completely, some are shy, and some refuse to participate at all. We see and hear from an impoverished alcoholic, a policeman, a convict, a businessman, a dentist, an artist, and many others. Religious and political leanings run the gamut. We follow closely the last few days of the pregnancy of one extremely overweight ex-drug addict who is very worried about the health of her soon-to-be-born child. Mixing humour and humanism, Kossakovsky reveals that despite the hardships endured and the tragedies overcome (or not) by the people chronicled, the overall mood is –perhaps surprisingly, given what we know about modernday Russia– one of optimism.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1990 Losev
- 1991 Na Dnjach
- 1992 Belovy
- 1997 Sreda
- 1998 Pavel and Lyalya

ΗΠΑ / USA 1998

Ρουθ Λάιτμαν Ruth Leitman

Σκηνοθεσία / Direction: Ruth Leitman.
Φωτογραφία / Cinematography: Mark Petersen. **Μοντάζ / Editing:** Ann Husaini, Ruth Leitman, Darcy Bowman. **Ήχος / Sound:** Stephen Thomas, Bill Fibben, Brendan Davis. **Μουσική / Music:** Connie Hanes, Steve Dixon. **Παραγωγοί / Producers:** Ruth Leitman, Margie Thorpe, Nancy Segler, Peter Wentworth. **Παραγωγή / Production:** Alma Pictures. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Alma Pictures, 188 Carroll St. SE, Atlanta, GA 30312, USA, τηλ. / tel.: +404 577 4041, fax: +404 525 8422, e-mail: leitmanpix@aol.com
 16mm Έγχρωμο / Colour 94'

Βραβεία / Awards:

Χρυσός Αστερίας Κριτικής Επιτροπής για Μεγάλου Μήκους Ντοκιμαντέρ / Golden Starfish Documentary Feature Jury Prize:
 The Hamptons IFF

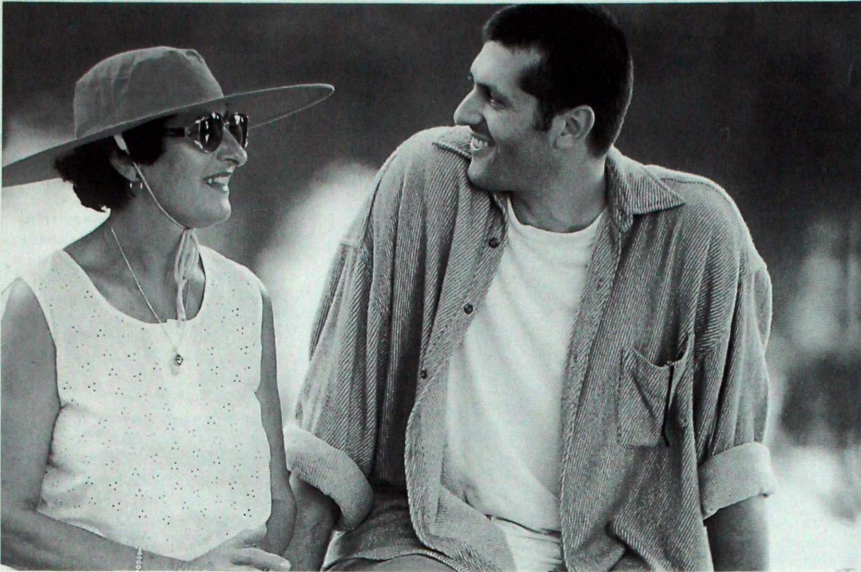
Άλμα Alma

Η Μάρτζι Θορπ δουλεύει ως μπαρουδάν και τραγουδάει σε δικό της συγκρότημα μουσικής κάντρι. Το θέμα της ταινίας, στην οποία η Μάρτζι έχει επίσης τον τίτλο της συμπαραγωγού, είναι η περίπλοκη σχέση της με τη μητέρα της, Άλμα. Από οικογένεια της εργατικής τάξης του αμερικανικού Νότου, η Άλμα είναι μια χαριτωμένη, πνευματώδης, αλλά και ψυχικά διαταραγμένη γυναίκα, που αντιμετωπίζει τα τραύματα του παρελθόντος με όπλα τον αυτοσαρκασμό και την άρνηση της πραγματικότητας. Στην ηλικία των επτά ετών, η Άλμα έπεσε θύμα βιασμού από ένα θείο της, ένα περιστατικό το οποίο περιγράφει ως το πρώτο της ραντεβού. Εραστές από το παρελθόν μυθοποιούνται και γίνονται ληστές τραπεζών, δολοφόνοι, μέχρι και Έλβις Πρίσλεϊ. Το 1965, ενώ η Μάρτζι ήταν ακόμα βρέφος, η Άλμα κλείστηκε σε ψυχιατρική κλινική όπου υπέστη ηλεκτροσόκ. Τα γεγονότα αυτά είχαν τρομερές συνέπειες στη ζωή της οικογένειας, κι έκαναν τα παιδικά χρόνια της Μάρτζι εφιαλτικά. Σ' αυτό το προσωπικό και γεμάτο μαύρο χιούμορ πορτρέτο της οικογένειας Θορπ, η σκηνοθέτιδα Ρουθ Λάιτμαν παρακολουθεί τον αγώνα της Μάρτζι με μια ψυχικά άρρωστη μητέρα, κι έναν αλκοολικό, βίαιο πατέρα. Η ταινία είναι μια θαρραλέα ψηλάφηση των μυστικών μιας οικογένειας όπου συνυπάρχουν η αγάπη και η κακοποίηση.

Margie Thorpe works as a barkeeper and sings in her own country band. This film, of which she is both the leading character and co-producer, deals primarily with Margie's complicated relationship with her mother Alma. Born in a southern working-class family, Alma is a charming, funny, but mentally disturbed woman, who conceals the traumas of her past behind wry humor and denial. At age seven, she was raped by an uncle in a cotton field, an incident she refers to as her «first date». Past lovers are romanticized as bank robbers, murderers, and Elvis Presley. In 1965, when Margie was still an infant, Alma was given electric shock treatment in a psychiatric clinic. These events had dire repercussions on the family's life, and made Margie's youth hell. In this intimate and darkly humorous portrait of the Thorpe family, filmmaker Ruth Leitman follows Margie's struggle with a mentally ill mother and an abusive, alcoholic father. Alma is an unflinching examination of family secrets, love and abuse.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

1983 A Comic Murder Mystery
 1984 Mother
 1987 7242
 1994 Wildwood, New Jersey
 1998 Alma

ΙΣΡΑΗΛ / Israel 1997

Ραν Καρμέλι
Ran Carmeli

Σκηνοθεσία / Direction: Ran Carmeli. **Σενάριο / Screenplay:** Ran Carmeli, Noam Weissman. **Φωτογραφία / Cinematography:** Ran Carmeli, Nurit Aviv, Dan Geva. **Μοντάζ / Editing:** Noam Weissman. **Παραγωγή / Producer:** Micha Shagrir. **Παραγωγή / Production:** Shiba Communication, 3 Aminadav St., Jerusalem 93549, Israel, τηλ.: / tel.: + 972 2 673 4587, fax: +972 2 671 8773. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Films Transit International, 402 Notre-Dame East, Montreal, Quebec, Canada H2Y 1C8, τηλ.: / tel.: +514 844 3358, fax: +514 844 7298. **Video Έγχρωμο / Colour 53'**

Βραβεία / Awards:

Βραβείο της Ακαδημίας του Ισραήλ / Israeli Academy Award, Βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ / Best Documentary Award: Haifa Film Festival.

**Οι πρώτοι Ολυμπιακοί
της μητέρας μου**
My Mother's First Olympics
Haolimpiada harishona shel ima

Το χιούμορ, η τρυφερότητα και η άρτια τεχνική, κάνουν τους *Πρώτους Ολυμπιακούς της μητέρας μου*, την αληθινή ιστορία μιας τυφλής γυναίκας που γίνεται παγκόσμιος πρωταθλήτης στο μπόουλινγκ σε χορτοτάπητα, ένα εξαιρετικά ευχάριστο ντοκιμαντέρ, που επιπλέον προδίδει βαθιά γνώση της ανθρώπινης φύσης. Με σκηνοθέτη και αφηγητή το γιο της, Ραν, η ιστορία της Τάμι Καρμέλι ξεκινάει όταν αρχίζει να χάνει την όρασή της, στα σαράντα της. Ενώ προσπαθεί στωικά να κρύψει το πρόβλημά της, ο Ραν το καταλαβαίνει μια μέρα όταν, έχοντας μόλις γυρίσει από την Ινδία, βλέπει τα ρούχα του απλωμένα στο σκούνι να έχουν γίνει όλα μοβ, επειδή η μητέρα του δεν είχε ξεχωρίσει τα διάφορα χρώματα. Καθώς σιγά σιγά τυφλώνεται, η οικογένειά της την παροτρύνει να πάρει μπαστούνι. Αντ' αυτού, η Τάμι, ως τότε βιβλιοθηκάριος, μαθαίνει να κάνει θεραπευτικό μασάζ και να παίζει μπουλι για τυφλούς. Αποδεικνύεται τόσο καλή, που γίνεται πρωταθλήτρια του Ισραήλ και στέλνεται στην Ολυμπιάδα για άτομα με ειδικές ανάγκες στην Ατλάντα. Αν και αποφεύγονται οι συνήθεις μελοδραματισμοί των ταινιών με θέμα τον θρίαμβο της ανθρώπινης θέλησης, ο θεατής μένει με μια αίσθηση συγκίνησης και αισιοδοξίας.

Humor, tenderness and a lot of filmmaking technique make *My Mother's First Olympics*, the true story of a blind woman who becomes a world champion lawn bowler, a delightful, insightful documentary. Filmed and narrated by her son Ran, Tami Carmeli's story begins when she starts to lose her sight at age 40. Though she stoically tries to hide her problem, Ran first notices when, after a trip to India, his laundry comes out purple because his mother hasn't distinguished the colors of his poorly dyed clothes. As she gradually goes blind, her family urges her to use a cane; instead, Tami, a librarian, learns a new profession as a massage therapist, and how to play lawn bowling for the blind. She is so good, she becomes Israeli champion and is sent to the Para-Olympics for the disabled in Atlanta. Avoiding the melodrama of most triumph-of-the-human-spirit tales, *My Mother's First Olympics* still leaves viewers with a warm afterglow.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1997 *My Mother's First Olympics*

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1999

Νίκος Πιλάβιος
Nikos Pilavios

Σκηνοθεσία / Direction: Νίκος Πιλάβιος / Nikos Pilavios. **Σενάριο / Screenplay:** Νίκος Πιλάβιος / Nikos Pilavios. **Φωτογραφία / Cinematography:** Γιάννης Σαρηγιάννης / Yiannis Sarihianis. **Ήχος / Sound:** Βύρων Παπαδόπουλος / Vyron Papadopoulos.

Παραγωγός / Producer: Νίκος Πιλάβιος / Nikos Pilavios. **Παραγωγή / Production:** Πνευματικό Ίδρυμα Γεωργίου Παπανδρέου / The George Papandreou Cultural Foundation, Πειραιώς 83 και Σαλαμίνας / 83 Pireos & Salaminas Streets, Αθήνα / Athens 105 53, τηλ. / tel.: +30 1 331 4987,

fax: +30 1 331 4988,

e-mail: igr@otenet.gr **Παγκόσμια**

Εκμετάλλευση / World Sales: Σαίτα ΕΠΕ / Saita Ltd., Κουταίου 1 / 1 Kotyrou St., Αθήνα / Athens 115 21, τηλ. / tel.: +30 1 643 6681, fax: +30 1 644 6927, e-mail: saita@otenet.gr **Video Έγχρωμο-Ασπρόμαυρο / Colour-B&W 40'**

Ανδρέας, οι αναμνήσεις μιας οικογένειας

Andreas, Memories of a Family

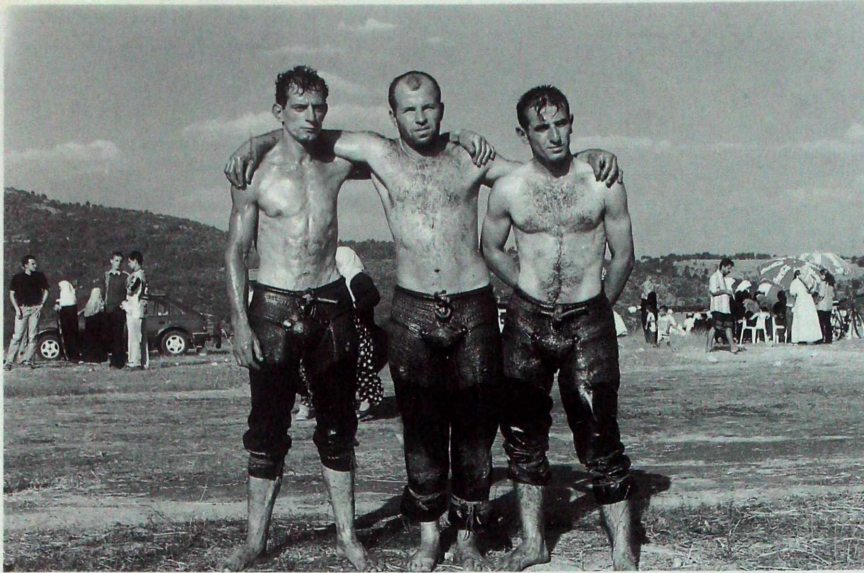
Το ντοκιμαντέρ *Ανδρέας, οι αναμνήσεις μιας οικογένειας* είναι μια προσπάθεια σκιαγράφησης της προσωπικής ζωής του Ανδρέα Παπανδρέου, μέσα από τις αναμνήσεις της οικογένειάς του – της γυναίκας του και των τεσσάρων παιδιών του. Το βασικό υλικό του ντοκιμαντέρ αποτελείται από ερασιτεχνικές ταινίες 8 χιλ. που γύρισε και διαφύλαξε με φροντίδα και αγάπη η Μαργαρίτα Παπανδρέου, από τις αρχές της δεκαετίας του '50 έως τα μέσα της δεκαετίας του '80. Στο ανεκτίμητο αυτό υλικό, ο Ανδρέας Παπανδρέου εμφανίζεται από νεαρός ερωτευμένος σύζυγος και στοργικός πατέρας, έως τρυφερός παππούς, ενώ ταυτόχρονα παρακολουθούμε από μια άλλη οπτική γωνία την πολιτική του καριέρα, που φαίνεται ν' αρχίζει με την πρώτη –ύστερα από 13 χρόνια απουσίας– επίσκεψή του στην Ελλάδα και στον πατέρα του το 1953, και να κορυφώνεται στις εκλογές του 1981. Παράλληλα με αυτό το εξαιρετικά ζωντανό υλικό, το ντοκιμαντέρ πλουτίζεται με σπάνιες φωτογραφίες από την προσωπική ζωή της οικογένειας και τις μαρτυρίες της ίδιας της Μαργαρίτας Παπανδρέου, καθώς και των τεσσάρων παιδιών τους – της Σοφίας, του Γιώργου, του Νίκου και του Ανδρικού.

In the documentary *Andreas, Memories of a Family*, filmmaker Nikos Pilavios has attempted to present a portrait of the private life of Andreas Papandreou, through the reminiscences of his family – his wife and four children. The main body of the film consists of home movies, filmed and lovingly preserved by Margarita Papandreou, starting in the early fifties, up until the mid-eighties. This invaluable material shows Andreas progress from a young husband in love, to a caring father, to a gentle grandfather, while at the same time, from a different viewpoint, we follow his political career, which seems to begin with his first visit to Greece and his father in 1953, after a thirteen-year absence, reaching its peak with the 1981 elections. Apart for this outstanding footage, the documentary is enriched by rare photographs from the family's private life, as well as the testimony of Margarita Papandreou and her four children – Sophia, George, Nikos and Andrikos.

ΕΠΙΛΕΚΤΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / SELECTIVE FILMOGRAPHY

Ένα Νοέμβρη κάποτε / One November Long Ago
Το Πνευματικό Ίδρυμα Γ. Παπανδρέου / The George Papandreou Cultural Foundation
Το Πνευματικό Ίδρυμα Ευγενιδίου / The Evgenidis Cultural Foundation
Το Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης / The National Documentation Center
Το Σπαθάρειο Μουσείο / The Spatharis Museum
Το Ίδρυμα Τσαρούχη / The Tsarouchis Foundation
Μαρτυρίες-Αφιέρωμα στην 28η Οκτωβρίου 1940 Testimonies – A Tribute to October 28th, 1940
1999 Ανδρέας, οι αναμνήσεις μιας οικογένειας / Andreas, Memories of a Family

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998-'99
Πάνος Παπαδόπουλος
Panos Papadopoulos

Σκηνοθεσία / Direction: Πάνος Παπαδόπουλος / Panos Papadopoulos.
Σενάριο / Screenplay: Πάνος Παπαδόπουλος / Panos Papadopoulos. **Φωτογραφία / Cinematography:** Άκης Κερσανίδης / Akis Kersanidis, Δράκος Πολυχρονιάδης / Drakos Polychroniadis. **Μοντάζ / Editing:** Θεμιστοκλής Τσιλικής / Themistocles Tsilikis. **Ήχος / Sound:** Βαγγέλης Ζέλκας / Vangelis Zelkas.
Παραγωγή / Production: Prosenghisi Film & Video Productions. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Prosenghisi Film & Video Productions, Τσιμισκή 127 / 127 Tsimiski St., 546 21 Θεσσαλονίκη / Thessaloniki, τηλ.: / tel.: +30 31 281 563, fax: +30 31 242 663, e-mail: sonapp@compulink.gr
 Video Έγχρωμο / Colour 60'

Ξύπνημα στο Χίλια

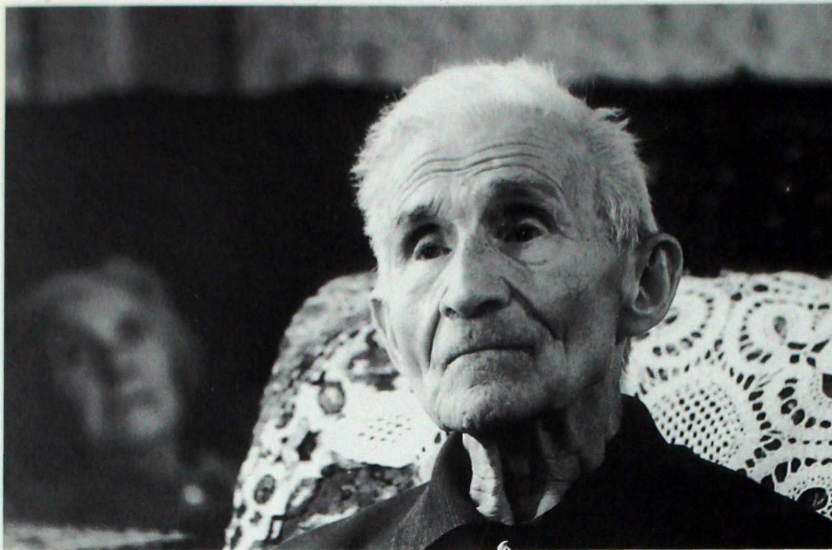
Waking Up in Hilia

«Όταν ένα χωριό δεν έχει παλαιστές είναι μηδέν. Ποιον πας να υποστηρίξεις!» λένε οι παλαιστές, που θεωρούν αυτόματη υποχρέωση τη συμμετοχή τους στον αγώνα του πανηγυριού για να τιμήσουν έτσι το χωριό και τους συγχωριανούς τους. Η ταινία αφηγείται την ιστορία τεσσάρων παλαιστών. Πρόκειται για δύο ζευγάρια αδέρφια, που είναι χρόνια παλαιστές στα πανηγύρια της περιοχής, με κυριότερο αυτό στο χωριό Χίλια της βόρειας Θράκης. Εκείνοι κατάγονται από το Σιδηροχώρι του Νομού Έβρου. Είναι ο Χασάν και ο Χακέ, ο Ρετζέπ και ο Οσμάν. Η πάλη, το τελετουργικό αυτό γεγονός που θέτει σε αντιπαράθεση τα ανδρικά σώματα και παράγει την εμπειρία και τα συναισθήματα της ανδρικής ταυτότητας. Η πάλη είναι το γεγονός της άμεσης διαπραγμάτευσης της ανδρικής δύναμης και του κύρους, που δεν αφορά μόνο τον Χακέ ή τον Ρετζέπ, αλλά και την οικογένεια, την παρέα και το χωριό του καθενός. Σ' αυτές τις κοινωνίες σιωπής, ό,τι λείπει σε φωνή περισσεύει σε βλέμμα.

«When a village has no wrestlers, it is nothing. There's no one for it to root for!», say the wrestlers themselves, who consider it their inherent obligation to participate in the wrestling games of each village fair, thus honoring their own village and fellow villagers. *Waking Up in Hilia* tells the story of four wrestlers; two pairs of brothers, who have been wrestling for years at the various fairs in the region, the most important being the one at the village of Hilia in northern Thrace. The brothers come from the village of Sidirohori in the prefecture of Evros, near Greece's borders with Bulgaria and Turkey. Hassan and Haké, Rejep and Osman. Wrestling: the ritualistic event that is based on the juxtaposition of male bodies, and produces the experience and emotions of male identity. Wrestling involves the immediate negotiation of male strength and prestige, and does not reflect only on Haké or Rejep, but also on the family, friends and village of each man. In these silent societies, what is missing in voice, is made up for in the gaze.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1996** Βυζαντινή Αγιογραφία: Άγιοι Απόστολοι / Byzantine Hagiography: The Saints Apostoli
- Βυζαντινή Αγιογραφία: Άγιος Νικόλαος ο Ορφανός / Byzantine Hagiography: Saint Nicholas the Orphan
- 1997** Ρεμπέτικο / Rebetiko
- 1998-1999** Ξύπνημα στο Χίλια / Waking Up in Hilia

ΟΥΓΓΑΡΙΑ / Hungary 1998

Γιουντίτ Έλεκ

Judit Elek

Σκηνοθεσία / Direction: Judit Elek.

Φωτογραφία / Cinematography: Gábor Balog, György Pálos, Tamás Nemescsóli, Balázs Sára.

Μοντάζ / Editing: Judit Elek. Ήχος / Sound: György Kovács. Μουσική / Music: László

Melis. Παραγωγή / Production: Hunnia Filmstudio; MTV 1; Kanpai Productions.

Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:

Magyar Filmunió, Városligeti fasor. 38,

1068 Budapest, Hungary,

τηλ.: / tel.: +361 351 7760,

fax: +361 351 7766.

Video Έγχρωμο-Ασπράμαυρο /

Colour-B&W 107'

Ένας ελεύθερος άνθρωπος – η ζωή του Έρνο Φις A Free Man – The Life of Ernő Fisch

Ο πρωταγωνιστής της ταινίας, Έρνο Φις, γεννήθηκε το 1903 στη Σίγκετ, την πόλη απ' όπου κατάγεται ο παγκοσμίως γνωστός συμπατριώτης του, ο Έλι Βιζέλ. Ο Έρνο Φις ήταν ο μοναδικός Εβραίος της πόλης του που επέζησε του Ολοκαυτώματος. Όταν άρχισαν οι απελάσεις, εκείνος κρύφτηκε στο δάσος όπου και έμεινε για έξι μήνες. Από τις αναμνήσεις του, μαθαίνουμε για την καθημερινή ζωή στην περιοχή εκείνη, που αργότερα έγινε μέρος της Ρουμανίας. Ο Έρνο Φις έζησε σε μια εποχή που το να είσαι Εβραίος δε σήμαινε πως ήσουν διαφορετικός. Ο Φις πήγε σε καθολικό σχολείο, μόνο και μόνο επειδή ήταν πιο κοντά στο σπίτι του. Η ιστορία της ζωής του μας διδάσκει ότι η παραίτηση δεν είναι η μόνη απάντηση στις προκλήσεις της ζωής και της ιστορίας.

Ernő Fisch, the film's protagonist, was born in 1903 in Sighet, the same small town as his world-famous compatriot, Elie Wiesel. Ernő Fisch was the only Jew in his town that survived the Holocaust. He escaped deportation by hiding in the forest for six months. From his memories, we find out about everyday life in the area, which later became a part of Romania. Ernő Fisch lived in an era when being Jewish did not mean being different, and when he could go to a Catholic school, just because it was closer. His life-story exemplifies the fact that resignation is not the only answer to the challenges of life and history.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

(Τίτλοι στα αγγλικά / English titles)

- 1963 Encounter
- 1966 Inhabitants of Manor Houses
- 1967 How Long Does Man Matter
- 1969 The Lady of Constantinople
- 1971-1973 A Hungarian Village
- 1971-1974 A Commonplace Story
- 1979 Maybe Tomorrow
- 1980 Martinovics
- 1983 Maria's Day
- 1987-1989 Memories of a River
- 1994 Awakening
- 1993-1995 To Speak About the Unspeakable –
The Message of Elie Wiesel
- 1998 A Free Man – The Life of Ernő Fisch

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1999

Απόστολος Καρακάσης Apostolos Karakassis

Σκηνοθεσία / Direction: Απόστολος Καρακάσης / Apostolos Karakassis.
Φωτογραφία / Cinematography: Γιώργος Αργυροηλιόπουλος / Giorgos Argyrioliopoulos.
Μοντάζ / Editing: Κατερίνα Ευαγγελάκου / Katerina Evangelakou, Απόστολος Καρακάσης / Apostolos Karakassis. **Παραγωγή / Production:** Απόστολος Καρακάσης / Apostolos Karakassis. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Απόστολος Καρακάσης / Apostolos Karakassis, Πλαστήρα 102 / 102 Plastira St., 171 22 Νέα Σμύρνη / Nea Smyrni, Αθήνα / Athens, τηλ.: / tel.: +301 9400431. **Βίντεο Έγχρωμο / Colour 41'**

Οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης The Jews of Thessaloniki

Ετών 98 98 Years

Χρονικό της Μεγάλης Εβδομάδας, όπως την πέρασε ο κινηματογραφιστής με τον 98χρονο παππού του. Σε δεύτερους ρόλους εμφανίζονται ένα ζευγάρι Βορειοηπειρωτών που συγκατοικούν με τον παππού και η 8χρονη εγγονή του. Ισορροπώντας ανάμεσα στη μυθοπλασία και το ντοκιμαντέρ παρατήρησης, η ταινία προσπαθεί να αποκαλύψει τι μπορεί να σημαίνει «να τα εκατοστήσεις».

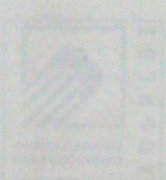
The chronicle of a Holy Week spent by the filmmaker with his grandfather. Also featuring are an Albanian couple that lives with the old man, and his eight-year-old granddaughter. Mixing fiction and documentary genres, the film attempts, in a tender and humorous way, to shed some light on what it might mean to «live to be a hundred».

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

1993 «Πώς να ζήσετε επιτυχώς μόνος σας» / «How to Live Successfully on Your Own»
1995 Μπάμπης Παρασίδης / Babis Parassidis
1999 Ετών 98 / 98 Years

Η ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ THE RECORDING OF MEMORY

Επιμέλεια: Ερνέστος
Καλλιόπουλος
The Life of Ernst Haeckel

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1997

Δημήτρης Σοφιανόπουλος Dimitris Sofianopoulos

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Σοφιανόπουλος / Dimitris Sofianopoulos.
Σενάριο / Screenplay: Βασίλης Βασιλικός / Vassilis Vassilikos. **Φωτογραφία / Cinematography:** Κώστας Τουμακάκης / Costas Toumakakis. **Μοντάζ / Editing:** Claudia Sprenger, Σωκράτης Σπινός / Socrates Sranos. **Ήχος / Sound:** Αντώνης Οικονόμου / Antonis Oikonomou. **Παραγωγός / Producer:** Θεοφάνης Συναδινός / Theophanis Synadinos. **Παραγωγή / Production:** FS Production. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** FS Production, Ποταμού Καλαμά 30 / 30 Potamou Kalama St., Χαλάνδρι / Halandri, GR-152 33, τηλ.: / tel.: +30 1 689 2110, fax: +30 1 689 2130, e-mail: fsprod@occi.gr Video Έγχρωμο / Colour 57'

Οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης The Jews of Salonika

Μέχρι τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, το 60% περίπου του πληθυσμού της Θεσσαλονίκης ήταν Εβραίοι, στην πλειοψηφία τους Σεφαραδίτες, δηλαδή ισπανικής καταγωγής, απόγονοι εκείνων που είχαν εκδιωχθεί το 1492 μ.Χ. από την Ισπανία, με διάταγμα του Φερδινάνδου και της Ισαβέλλας, ύστερα από μεθοδεύσεις της Ιεράς Εξέτασης. Σε γενικές γραμμές, οι τρεις κοινότητες (Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι και Εβραίοι) ζούσαν ειρηνικά. Τα πρώτα σύννεφα φάνηκαν κυρίως μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, που έφερε στη Θεσσαλονίκη 100.000 πρόσφυγες με μεγάλο πρόβλημα επιβίωσης. Με τη Γερμανική Κατοχή, το 1941, άρχισε η κατάρρευση της εβραϊκής κοινότητας. Μερικοί ήταν αρκετά διορατικοί και έφυγαν για το «βουνό», όπου πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση. Ο μεγαλύτερος αριθμός όμως των Εβραίων κατέληξε στο Άουσβιτς, απ' όπου μόνο το 4% επέζησε. Σήμερα στη Θεσσαλονίκη ζουν μερικές χιλιάδες Εβραίοι, σε μια καλά οργανωμένη κοινότητα, που όμως είναι τραγικά μικρή σε σχέση με το ένδοξο παρελθόν της. Η ταινία καταγράφει την ιστορική πορεία των Σεφαραδιτών που ήρθαν το 1492 στη Θεσσαλονίκη και ανέπτυξαν αυτή τη θαυμαστή κοινότητα, καθώς και τις συγκλονιστικές μαρτυρίες πολλών από τους επιζήσαντες Θεσσαλονικείς, που σήμερα ζουν στη Θεσσαλονίκη, το Ισραήλ ή την Ισπανία.

Up until WWI, about 60% of the population of Thessaloniki were Sephardic Jews, that is, of Spanish origin, descendants of the Jews that were expelled from Spain in 1492, following a royal decree issued by Ferdinand and Isabella and supported by the Inquisition. Generally speaking, the three communities (Christians, Moslems and Jews) lived together peacefully. Trouble began mainly after the Asia Minor Disaster, when Thessaloniki was flooded by 100,000 destitute refugees. The German Occupation in 1941 marked the beginning of the collapse of the Jewish community. Some Jews were far-sighted enough to take to the mountains and join the Resistance. However, the majority ended up in Auschwitz; of these, only 4% survived. Nowadays, there are several thousand Jews living in Thessaloniki, in a well-organized community, which, nonetheless, is tragically small compared to its glorious past. *The Jews of Salonika* records the history of these Sephardic Jews who came to Thessaloniki in 1492 and established this extraordinary community, as well as the moving testimony of many of its surviving members, who are now living in Thessaloniki, Israel or Spain.

ΕΠΙΛΕΚΤΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / SELECTED FILMOGRAPHY

- 1973 Μυθολογία / Mythology
- 1978 Όμορφη Πόλη / Beautiful City
- 1987 Το αγαπημένο μας παιχνίδι / Our Favourite Game
- 1988 1896
- 1990 Τα στέκια της Αθήνας / Athenian Haunts
- 1995-96 Ο Θησαυρός των αηδονιών / The Treasure of the Nightingales
- 1996-97 Οι Τσακωνες της Πελοποννήσου / The Tsakones of the Peloponnese
- 1997 Οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης / The Jews of Salonika

M. ΒΡΕΤΑΝΙΑ / Great Britain 1998

**Όρλι Γιέιντιν
Σίλβι Μπρίνγκας
Orly Yadin
Sylvie Bringas**

Σκηνοθεσία / Direction: Orly Yadin, Sylvie Bringas. **Φωτογραφία / Cinematography:** Begonia Tamarit. **Μοντάζ / Editing:** Tony Fish. **Μουσική / Music:** Noa Ain. **Ήχος / Sound:** Nigel Heath. **Παραγωγοί / Producers:** Orly Yadin, Sylvie Bringas. **Παραγωγή / Production:** Halo Productions Ltd., 20 Earlham St., London WC2H 9LW, England, τηλ.: / tel.: +44 171 379 7398, fax: +44 171 379 7401. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Channel Four International, 124 Horseferry Road, London SW1P 2TX, England, τηλ.: / tel.: +44 171 396 4444, fax: +44 171 306 8363. **35mm Έγχρωμο / Colour 11'**

Βραβεία / Awards:
Χρυσό / Gold Hugo: Chicago IFF, Ειδικό Βραβείο / Special Prize: Hiroshima IFF, Β' Βραβείο / 2nd Prize: Ankara IFF

**Σιωπή
Silence**

Η πεντάχρονη Τάνα Ρος βγαίνει ζωντανή από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στη συνέχεια, στέλνεται να ζήσει σε μια χώρα όπου της απαγορεύεται να μιλά ή να ρωτά για το παρελθόν. Σ' αυτή τη μικρού μήκους ταινία κινουμένων σχεδίων, που σκηνοθέτησαν η Σίλβι Μπρίνγκας και η Όρλι Γιέιντιν, η Τάνα Ρος μιλά για το παρελθόν της και τους λόγους που της επιβλήθηκε μια σιωπή πενήντα ολόκληρων χρόνων. Ασπρόμαυρα σκίτσα και ζωηρόχρωμες εικόνες συνδυάζονται για να ξαναζωντανέψουν τις εμπειρίες του κοριτσιού, οι οποίες συμπληρώνονται από αρχαιακό κινηματογραφικό υλικό της ιστορικής εκείνης περιόδου. Οι σκηνοθέτιδες εμπνεύστηκαν από το θεατρικό έργο *Μέσα από τη Σιωπή*, το οποίο παρουσίασε η Τάνα Ρος, σε κείμενα και μουσική του Νόα Έιν. Με την ταινία αυτή των κινουμένων σχεδίων, που άλλωστε δεν είναι συνηθισμένο μέσο για μια μαρτυρία του Ολοκαυτώματος, οι Μπρίνγκας και Γιέιντιν φαίνεται να ακολουθούν στα βήματα του Άρτ Σπίγκελμαν, που απέσπασε το βραβείο Πούλιτζερ για το αμφιλεγόμενο, σατιρικό του καρτούν, *Maus*.

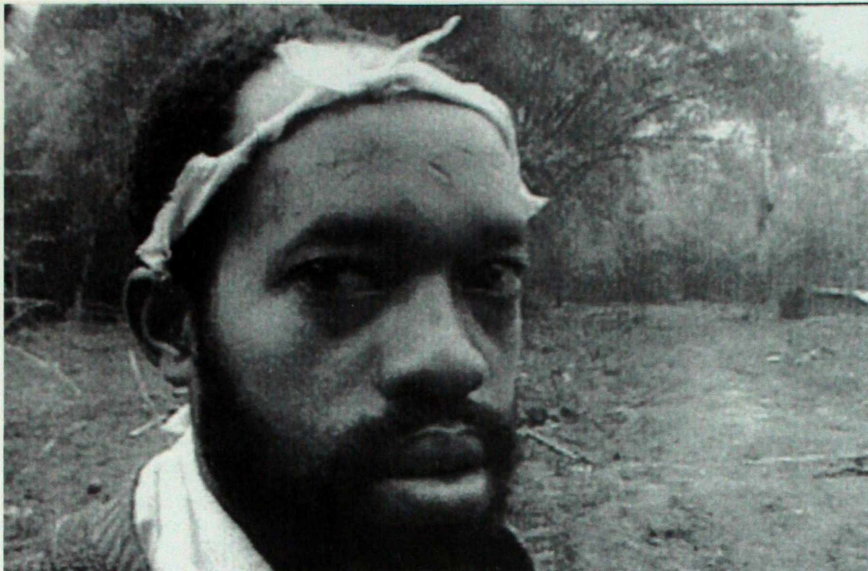
Five-year-old Tana Ross survives World War II and the concentration camps. She is subsequently sent to a country where she is not allowed to talk about the past or ask any questions. In the short animated cartoon *Silence*, by Sylvie Bringas and Orly Yadin, Tana Ross talks about her past and the reasons for her prolonged silence, fifty years later. Black-and-white drawings and vivacious colourful scenes together bring the girl's experiences to life. They are completed and commented on by historical archive footage. The filmmakers were inspired by the play *Through the Silence*, which was performed by Tana Ross and provided with music and words by Noa Ain. With this animated cartoon, which is, after all, an unusual genre for a Holocaust testimony, cartoon filmmakers Bringas and Yadin and narrator Tana Ross follow in the footsteps of Art Spiegelman, who won the Pulitzer Prize with his controversial satirical cartoon *Maus*.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Sylvie Bringas
1991 *La grasse matinee*
1993 *Fishing for Love*
1995 *O cem snite*

Orly Yadin
1984-5 *The march of Time*
1988 1968: *Power to the Imagination*
1993 *MOMI SFX*

Sylvie Bringas & Orly Yadin
1998 *Silence*

ΓΑΛΛΙΑ – ΑΥΣΤΡΙΑ /
France– Austria 1998
Χούμπερτ Ζάουπερ
Hubert Sauper

Σκηνοθεσία / Direction: Hubert Sauper. **Σενάριο / Screenplay:** Hubert Sauper. **Φωτογραφία / Cinematography:** Hubert Sauper. **Μοντάζ / Editing:** Hubert Sauper. **Ήχος / Sound:** Hubert Sauper. **Μουσική / Music:** Zsuzsanna Varkonyi. **Παραγωγή / Producers:** Nikolaus Geyrhalter, Hubert Sauper. **Παραγωγή / Production:** Nikolaus Geyrhalter Film, Hildebrandtgassee 21, 1180 Vienna, Austria, τηλ.: / tel.: +43 1 403 0162, fax: +43 1 403 0162. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Jane Balfour Films Ltd., 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ.: / tel.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241, 35mm Έγχρωμο-Ασπρόμαυρο / Colour-B&W 45'

Βραβεία / Awards:
 Βραβείο Καλύτερης Μικρού Μήκους Ταινίας / Best Short: Cinéma du Réel, Καλύτερο Ντοκιμαντέρ / Best Documentary: St. Petersburg, Βραβείο Δον Κιχώτη / Don Quixote Award: Krakow IFF, Βραβείο One World Media / One World Media Award: London.

Το ημερολόγιο του Κισανγκάνι

Kisangani Diary

Kisangani Tagebuch

Μετά τον εμφύλιο πόλεμο ανάμεσα στους Χούτου και τους Τούτσι στη Ρουάντα το 1994, πολλές δεκάδες χιλιάδων Χούτου κατέφυγαν στο Κονγκό. Ακολουθώντας τις χερταριασμένες σιδηροδρομικές γραμμές νότια του Κισανγκάνι (τέως Στάνλειβιλ), μια αποστολή των Ηνωμένων Εθνών ανακαλύπτει ογδόντα χιλιάδες «χαμένους» πρόσφυγες της φυλής Χούτου, χίλια χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα τους. Είναι οι τελευταίοι επιζώντες τριών χρόνων πείνας και ένοπλης καταδίωξης διαμέσου της αχανούς κοιλάδας του ποταμού Κονγκό. Το κινηματογραφικό συνεργείο ακολουθεί τα ίχνη τους μέσα στη ζούγκλα, και φτάνει σ' ένα μέρος όπου μόλις την προηγούμενη μέρα έγιναν σφαγές. Η ανθρωπιστική βοήθεια αργεί να έρθει. Οι πρόσφυγες βγαίνουν από τη ζούγκλα και στήνουν δύο τεράστιες κατασκηνώσεις. Η ελπίδα για επαναπατρισμό ξαναγεννιέται. Τέσσερις εβδομάδες αργότερα, οι πρόσφυγες στις δύο απροστάτευτες αυτές κατασκηνώσεις του ΟΗΕ σφάζονται από τον «απελευθερωτικό στρατό» της Δημοκρατίας του Κονγκό. Τη νύχτα της 25ης Απριλίου, 1997, ογδόντα χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά εξαφανίστηκαν κυριολεκτικά από προσώπου γης.

Following the civil war between Hutus and Tutsis in 1994, many tens of thousands of Hutus fled to the Congo. Along an overgrown railroad track south of Kisangani (formerly Stanleyville), a UN expedition discovers eighty thousand lost Hutu refugees, one thousand kilometers away from their home. They are the last survivors of three years of hunger and armed persecution throughout the vast Congo basin. The filmmakers follow their traces further into the jungle and arrive at places where just the day before a massacre has taken place. Humanitarian aid comes slowly. Refugees of the Hutu tribe leave the jungle and establish two huge camps where hope of repatriation is born. Only four weeks later, the refugees at these unprotected UN camps are massacred by the «liberating army» of the Democratic Republic of the Congo. During the night of April 25, 1997, eighty thousand men, women and children disappeared without a trace.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1989 Max era Max
- 1990 Blasi
- 1991 Piraten in Ö
- 1993 On the Road with Emily
- 1994 Also schlafwandle ich am helllichten Tage
- 1995 Lomographer's Moscow
- 1996 Mes amis de nulle part
- 1997 Kisangani Diary

ΠΟΛΩΝΙΑ / Poland 1998
Νταριούς Γιαμπλόνσκι
Dariusz Jablonski

Σκηνοθεσία / Direction: Dariusz Jablonski.
 Σενάριο / Screenplay: Arnold Mostowicz,
 Dariusz Jablonski, Andrzej Bodek. Φωτογραφία /
 Cinematography: Tomasz Michalowski. Μοντάζ
 / Editing: Milenia Fiedler. Ήχος / Sound: Piotr
 Domaradzki, Jens Hasler. Μουσική / Music:
 Michal Lorenc. Παραγωγός / Producer: Dariusz
 Jablonski. Παραγωγή / Production: Apple Film
 Production, Ul. Niedzwiedzia 29 B, 02 737
 Warsaw, Poland, τηλ.: +48 22 853 7265,
 fax: +48 22 853 7264,
 e-mail: applefilm@waw.pdi.net Παγκόσμια
 Εκμετάλλευση / World Sales: First Hand Films,
 Bahnhofstrasse 21, 8180 Bulach, Switzerland,
 τηλ.: / tel.: +41 18 622 106 fax: +41 18 622
 146, e-mail: evm@compuserve.com 35mm
 Έγχρωμο-Aspρόμυρο / Colour-B&W 80'

Βραβεία / Awards:
 Βραβείο Ευropa / Europa Prize: Berlin IFF,
 Βραβείο FICC / FICC Award: Krakow IFF, Χρυσό /
 Golden FIPA ex aequo: Biarritz IFF.

Ο φωτογράφος The Photographer Fotoamator

«Ανακάλυψα ότι οι άνθρωποι μπορούν και προσαρμόζονται στις πιο ακραίες συνθήκες», λέει ο Άρνολντ Μόστοβιτς, εβραϊός γιατρός και ένας από τους λίγους επιζήσαντες του γκέτο της πολωνικής πόλης Λοτζ. Η συνέντευξη με τον Μόστοβιτς έχει γυριστεί απρόσµαυρη, και το πρόσωπό του είναι μισοκρυμμένο σε σκιές, ίσως επειδή τα μάτια του έχουν αντικρύσει πράγματα που δεν του επιτρέπουν πια ν' αντέξει το φως του ήλιου. Η ολοζώντανες μνήμες του Μόστοβιτς εναλλάσσονται με έγχρωμες διαφάνειες του γκέτο, τις οποίες πήρε κατά τη διάρκεια του πολέμου ο Βάλτερ Γκένεβαϊν, αρχιλογιστής του γκέτο και γερμανός υπήκοος. Οι διαφάνειες ανακαλύφθηκαν μόλις το 1987, και είναι μοναδικές, όχι μόνον επειδή είναι από τα πρώτα έγχρωμα slides που έγιναν ποτέ, αλλά και επειδή έχουν αποτυπώσει τη ζωή στο γκέτο μέσα από τα μάτια ενός Ναζί. Σε δραματοποιημένη αφήγηση, ακόμη τον φωτογράφο (που δεν υποψιάζεται τι επίδραση θα έχουν οι φωτογραφίες του στο μέλλον) να παραπονιέται στον κατασκευαστή για την ποιότητα του χρώματος των διαφανειών. Στην ταινία υπάρχουν διάσπαρτα τέτοια «αφελή» σχόλια, ορισμένα από τα οποία τα κάνουν υψηλόβαθμοι γερμανοί αξιωματικοί και επίσημοι. Το πόσο αναστασιαστικά φαίνονται στο σημερινό θεατή υπογραμμίζει την απερισκεψία με την οποία ο κόσμος τότε ασχολιόταν με τα καθημερινά του μικροπροβλήματα, ενώ γύρω του συντελείτο το Ολοκαύτωμα. Κι ενώ πουθενά στην ταινία δεν βλέπουμε νεκρούς, οι επικείμενες φρικαλεότητες είναι αναμφισβήτητα παρούσες πίσω από κάθε εικόνα.

«I found out that people are capable of adapting to the most extreme conditions», says Arnold Mostowicz, a Jewish doctor and one of the few survivors of the ghetto in the Polish city of Lodz. The interview with Mostowicz has been filmed in black and white, while his face is kept partly in shadow, perhaps in order to remind us that his eyes have seen things that no longer allow him to tolerate daylight. Mostowicz's vivid recollections alternate with colour slides of the ghetto, taken during World War II by Walter Genewein, the ghetto's chief accountant and a German. The slides were discovered in 1987, and are unique not only in that they are some of the first colour slides ever made, but also in that they have recorded life in the ghetto through the eyes of a Nazi supporter. In a dramatised voice-over, we hear the photographer (oblivious of the impact his pictures would have on future generations) complaining to the manufacturer about the poor colour quality of the slides. The film is interspersed with such comments, some made by high-ranking German officers and officials; the distressing effect these have on a modern-day viewer serves to illustrate how thoughtlessly people were busy with their every-day worries, while all around them the holocaust was being perpetrated. And although nowhere in the pictures do we see a dead body, the impending atrocities are painfully tangible behind every image.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1983 Lustrant
- 1984 Cockroaches
- 1985 Józko
- 1985 Help
- 1986 Visit of an Elderly Lady
- 1989 An Elegy for a Lady
- 1990 The Last Sabbath
- 1991 Bal
- 1991 Mondo Migliore
- 1993 Arthur Brauner
- 1998 Fotoamator

ΕΛΒΕΤΙΑ / Switzerland 1998

Νίκολας Χούμπερτ
Σιμόν Φίρμπρινγκερ
Nicolas Humbert
Simone Fürbringer

Σκηνοθεσία / Directions: Nicolas Humbert, Simone Fürbringer. **Φωτογραφία / Cinematography:** Nicolas Humbert, Simone Fürbringer. **Μοντάζ / Editing:** Nicolas Humbert, Simone Fürbringer. **Ήχος / Sound:** Nicolas Humbert, Simone Fürbringer. **Παραγωγοί / Producers:** Nicolas Humbert, Simone Fürbringer. **Παραγωγή / Production:** Production Simnic, Nicolas Humbert & Simone Fürbringer, Aventinstrasse 1, 80469 Munich, Germany, τηλ.: / tel.: +49 89 292 354, fax: +49 89 227 192. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Athos Films, Husemannstrasse 6, 10435 Berlin, Germany, τηλ.: / tel.: +49 30 443 9769, fax: +49 30 443 9548. 16mm Έγχρωμο / Colour 48'

Περιπλανώμενες εικόνες Vagabonding Images

Η ταινία αφηγείται την ιστορία ενός ζευγαριού, μιας οικογένειας, της ζωής του ανθρώπου, από τη γέννηση ως τον θάνατο. Είναι μια πολύ απλή ιστορία του κινηματογράφου, που συνυφαίνει εικόνες και ήχους εύθραυστους σαν κρυμμένες αναμνήσεις. Γυρισμένες κατά τη διάρκεια μερικών ετών, οι εικόνες αυτές είναι, ως επί το πλείστον, αποσπασματικές. Ανθρώπινα σώματα, πρόσωπα, ένα ζώο, ένα δάσος, μια χιονοθύελλα, κύματα που σκάνε στην άμμο: όλα αυτά κατακερματίζονται σε λεπτομέρειες. Οι εικόνες αυτές, τα κινηματογραφικά αυτά πλάνα, λειτουργούν σαν μικρές ιστορίες αντίληψης – τα σχήματα και το φως αιχμαλωτίζονται με τη δημιουργική ελευθερία που απαιτεί ο αυτοσχδιασμός. Οι εικόνες τρεμοπαίζουν, ενώ μαύρες, άσπρες, και χρωματιστές κουκίδες καθιστούν την ταινία «εύθραυστη», επιτρέποντάς της να προσδώσει μια εντυπωσιακή πυκνότητα στα αντικείμενα που απεικονίζει. Οι σκηνοθέτες έχουν συσχετίσει οπτικά αποσπάσματα μεταξύ τους, προτείνοντας έτσι πολύ μικρές ιστορίες, τις οποίες όμως αμέσως αφήνουν μετέωρες, προσίτες και διαθέσιμες. Εντυπωσιακοί συνδυασμοί ετερογενών εικόνων και ήχων, ασυγχρόνιστη μουσική, και οι αρμονικές παρεμβάσεις φωνών που απαγγέλλουν Ντίλαν Τόμας, Ρόμπερτ Φροστ και Αντρέ Μπρετόν, όλα δημιουργούν μια ποιητική αίσθηση του χρόνου. Οι *Περιπλανώμενες Εικόνες* γεννήθηκαν μέσα από όνειρα και αναμνήσεις που, καθώς αναδύονται, υφαίνουν ιστορίες οι οποίες ξετυλιγονται μπροστά μας με κάθε λεπτομέρεια.

This is the story of a couple, a family, the ages of man, from birth to death. It is a very simple history of cinema, weaving together images and sounds which are as fragile as hidden memories. Shot over a period of several years, these images are, for the most part, fragmented. Bodies, faces, an animal, a forest, heavy snowfall, and waves on a beach are broken up into details. These images, these film shots, act like small stories of perception which consist of capturing shapes and light with the creative openness required by improvisation. The images flicker, and dots of black, white and colour give the film its frailty and allow it to confer a fascinating density upon the subjects it portrays. The filmmakers have associated visual fragments with one another, thereby suggesting very short stories which they immediately leave suspended, available and accessible. Fade-outs, surprising combinations of heterogenous images, sounds and music out of sync, the fitting intrusions of voices reciting passages by Dylan Thomas, Robert Frost and André Breton all create a poetic sense of time. *Vagabonding Images* is a film inspired by dreams and by memories, which, as they emerge, weave together the stories of lives unfolding in intimate detail.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Nicolas Humbert
 1983-1984 Nebel Jaghen
 1985-1986 Wolfsgrub
 1988 Lani und die Seinen
 1990 Step Across the Border
 1995 Middle of the Moment
 1997 Null Sonne

Simone Fürbringer
 1989 Flieg fliegender Fisch
 1991 Ong Dong Dreoka
 1995 Prends ta chance

Nicolas Humbert & Simone Fürbringer
 1998 Vagabonding Images

ΗΠΑ / USA 1998
Σούζαν Κοτς
Susan Koch

Σκηνοθεσία / Direction: Susan Koch.
Φωτογραφία / Cinematography: Foster Wiley.
Μοντάζ / Editing: Jeff Werner. **Ήχος / Sound:** Bob Sullivan, J.P. Whiteside, John Murney, Paul Rusnak. **Μουσική / Music:** Rickey Payton, Eric Kaye. **Παραγωγή / Producer:** Christopher Koch. **Παραγωγή / Production:** Cabin John Films, 6532 75th St., Cabin John, MD 20818, USA, τηλ.: / tel: +301 320 0120, fax: +301 320 0128.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Seventh Art Releasing, 7551 Sunset Blvd., Suite 104, Los Angeles, CA 90046, τηλ.: / tel: +213 845 1455, fax: +213 845 4714.
 35mm Έγχρωμο / Colour 90'

Βραβεία / Awards:
 Βραβείο Κρυστάλλινης Καρδιάς / Crystal Heart Award: Heartland Film Festival, Χρυσό Μήλο / Gold Apple: National Educational Media Network.

Ήρεμη πόλη City at Peace

Την άνοιξη του 1994, στην καρδιά της Ουάσινγκτον, έγιναν δοκιμαστικές ακροάσεις για τη σύσταση ενός θιάσου από νέους, που θα έγραφαν και θα έπαιζαν σ' ένα μιούζικαλ βασισμένο στη ζωή και τις εμπειρίες τους. Άλλα μέλη του θιάσου προέρχονταν από φημισμένα ιδιωτικά σχολεία, και άλλα από δημόσια υποβαθμισμένων περιοχών της πόλης. Το κριτήριο συμμετοχής δεν ήταν το καλό τραγούδι ή το ωραίο παίξιμο, αλλά μια αληθινή φωνή που είχε να πει μια αληθινή ιστορία. Η σκηνοθέτιδα κινηματογράφησε για ένα χρόνο τις ζωές και τις πρόβες αυτής της ομάδας νέων που αποτέλεσαν το θιάσο του έργου «Ήρεμη Πόλη». Στην αρχή, οι εντάσεις μοιάζουν αξεπέραστες. Φόβοι και προκαταλήψεις τούς χωρίζουν, και η συνεργασία τους δεν είναι εύκολη. Ξεκινούν λέγοντας την ιστορία της ζωής τους, που θα αποτελέσει και την πρώτη ύλη του έργου. Σιγά σιγά αναγκάζονται να αντιμετωπίσουν θέματα ρατσισμού, βίας, AIDS, διάλυσης της οικογένειας και θανάτου. Όταν ένα μέλος πυροβολείται στο δρόμο και τραυματίζεται σοβαρά, τα άλλα μέλη του θιάσου μένουν στο πλεϊνρό του. «Ο θιάσος ήταν η οικογένεια που ποτέ δεν είχα», εξηγεί ο νεαρός, του οποίου η μητέρα, ο πατέρας και ο πατριός είναι φυλακί. Η εμπειρία τους αλλάζει τα παιδιά αυτά βαθιά και ουσιαστικά. Όπως λέει ένα άλλο μέλος του θιάσου: «Αν κάποιος από μας χρειαζόταν κάτι, ξέρω πως και οι εξήντα μας θα ήμασταν εκεί για να τον βοηθήσουμε».

In the spring of 1994, auditions were held in the heart of Washington D.C., for a cast of young people to create and perform a musical production based on their own lives. The cast came from prestigious private schools and inner-city public schools. Some came from the streets; others were court referred. Each had a powerful story to share. Making the cut wasn't based on a great voice or how well you could sing or act. It was about real voices with real stories to tell. Filmmakers Susan and Christopher Koch spent over a year documenting the lives and rehearsals of this diverse group of young people who made up the cast of *City at Peace*. At first, tensions seemed insurmountable between the different cast members. Fear and prejudices divided them. Coming together was not easy. They began by sharing their life stories which would provide the raw material for the show. We watch the cast as they begin to face issues of racism, violence, AIDS, breakdown of their families and death. Gradually, they reach out to one another. When one cast member is gunned down and seriously wounded on the streets of Washington, his fellow cast members stay by his hospital bed. «The cast», he says, «was the family I never had». His mother, father and stepfather are all in prison. Their experience together changes them in profound ways. As one young woman explains, «If one of us ever needed something, I know that all sixty of us would be there».

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
 1998 City at Peace

ΗΠΑ / USA 1998

Έλεν Μπρούνο Ellen Bruno

Σκηνοθεσία / Direction: Ellen Bruno. **Σενάριο / Screenplay:** Ellen Bruno. **Φωτογραφία / Cinematography:** Ellen Bruno. **Μοντάζ / Editing:** Ellen Bruno. **Ήχος / Sound:** Ellen Bruno. **Παραγωγός / Producer:** Ellen Bruno. **Παραγωγή / Production:** Ellen Bruno Film Productions, 3447 25th St., San Francisco, CA 94110, USA, τηλ.: +415 641 4491, fax: +415 641 9104. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Films Transit International, 402 est, rue Notre-Dame, Montreal, Quebec, Canada H2Y 1C8, τηλ.: / tel: +514 844 3358, fax: +514 844 7298, e-mail: filmtran@odyssee.net. **Video Έγχρωμο / Colour 50'**

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Golden Spire / Golden Spire Award:
San Francisco IFF, Βραβείο Κριτικής Επιτροπής
/ Jury Award: Charlotte Film Festival.

Θυσία Sacrifice

Οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο πόλεμος και οι διακρίσεις κατά των μειονοτήτων στη Βιρμανία έχουν ξεριζώσει χιλιάδες οικογένειες, αφήνοντάς τις χωρίς τρόπο επιβίωσης. Μια δουλειά στην Ταϊλάνδη αποτελεί σπάνια ευκαιρία, που λίγες οικογένειες μπορούν να αγνοήσουν στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από την πείνα και την εξαθλίωση. Η ταινία *Θυσία* περιέχει συνεντεύξεις με τέσσερις νεαρές Βιρμανές, τις οποίες οι οικογένειές τους πούλησαν σε κυκλώματα πορνείας. Ηλικίας, όλες τους, κάτω των δεκαπέντε, τα κορίτσια περιγράφουν τις φρικτές τους εμπειρίες με φωνές άχρωμες, που ξενίζουν σε συνδυασμό με τα παιδικά τους πρόσωπα. Ένα από τα κορίτσια λέει ότι έχει πάει με 1.000 άνδρες το χρόνο για έξι χρόνια, «αλλά δεν έχω πάει σχολείο, κι έτσι δεν ξέρω να βγάλω το σύνολο». Η σκηνοθέτιδα Έλεν Μπρούνο, που έχει δουλέψει για χρόνια στην Ασία με διεθνείς οργανισμούς βοήθειας, θεωρεί τον εαυτό της «επαγγελματία μάρτυρα», που έχει ευθύνη να μεταφέρει τις ιστορίες αυτές σε άλλους, και ιδιαίτερα τους Δυτικούς, με την ελπίδα να επιφέρει αλλαγή στον τρόπο σκέψης του κόσμου. Η Μπρούνο χειρίζεται με λεπτότητα το θέμα της, παρεμβάλλοντας στις ιστορίες των κοριτσιών εικόνες της βιρμανικής επαρχίας, πλάνα από τη φύση και χωρικούς να δουλεύουν, έτσι ώστε αυτό το σκληρό και σοκαριστικό θέμα ποτέ να μη μας καταβάλει.

Human rights abuses, war and ethnic discrimination in Burma have displaced thousands of families, leaving them with no means of livelihood. An offer of employment in Thailand is a rare chance many families cannot overlook to escape extreme poverty. *Sacrifice* consists of candid interviews with four young Burmese girls, sold into prostitution by their families. All under 15, these girls describe the horrors they've suffered in deadened tones at odds with their childish faces. One says she's slept with 1000 men a year for six years, «but I've never been to school, so I can't add it up». Director Ellen Bruno, who has worked in Southeast Asia for years as an international relief worker, considers herself a «professional witness» whose responsibility it is to communicate these stories to others, particularly Westerners, thereby hopefully «effecting a change in people's thinking». She uses a light touch to convey her subjects' stories, intercutting them with images of the Burmese countryside, lingering shots of nature and of villagers working, so what could be a brutal and shocking story never overwhelms.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

1990 Samsara
1994 Satya: A Prayer for the Enemy
1995 Blessed
1998 Sacrifice

ΠΟΛΩΝΙΑ / Poland 1997

Εύα Μπορζέσκα Ewa Borzecka

Σκηνοθεσία / Direction: Ewa Borzecka.
Σενάριο / Screenplay: Ewa Borzecka.
Φωτογραφία / Cinematography: Mikolaj Mesterowicz. **Μοντάζ / Editing:** Agnieszka Bojanowska. **Ήχος / Sound:** Stanislaw Koleda.
Παραγωγός / Producer: Andrzej Fidyk.
Παραγωγή / Production: Polish Television, Channel 1, ul. Woronicza 17, 00999 Warsaw, Poland, τηλ. / tel.: +48 22 647 8125, fax: +48 22 647 4242. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Poltel Ent., ul. Woronicza 17, 00999 Warsaw, Poland, τηλ. / tel.: +48 22 647 8191, fax: +48 22 647 0206.
16mm Έγχρωμο / Colour 46'

Βραβεία / Awards:
Πρώτο Βραβείο / First Prize: Krakow Short Film Festival, Δεύτερο Βραβείο / Second Award: Lodz National Film Festival.

Αριζόνα Arizona

Το 1990, το 3.000.000 στρεμμάτων κολχόζ στο χωριό Ζαγκόρκι της Πολωνίας κήρυξε πτώχευση. Το σοσιαλιστικό όνειρο είχε τελειώσει, αφήνοντας όλους τους εργάτες χωρίς δουλειά. Από μια ευημερούσα, ακμάζουσα κοινότητα, το χωριό έχει μετατραπεί σε μια αξιολύπητη ομάδα ανθρώπων γεμάτων πικρία, που η μοναδική τους παρηγοριά είναι ένα μικρό επίδομα, και η μοναδική τους διασκέδαση η λησμονιά που τους προσφέρει ένα φτηνό κόκκινο κρασί με το όνομα «Αριζόνα». Το πιστό των μικρών και των μεγάλων, των αρρώστων και των υγιών, ακόμα και αυτών που δεν έχουν ν' αγοράσουν ψωμί, η «Αριζόνα» είναι η γιατρεία για τη δυστυχία, την απόγνωση, και την πείνα. Μέχρι και ποιήματα έχουν γραφτεί για την «Αριζόνα», και συχνά οι άντρες του χωριού μαζεύονται έξω από την κάβα και λένε τραγουδία που εξυμνούν τις χάρες της. Η κάμερα της Μπορζέσκα καταγράφει με τρόπο αμειλικτό την εξθλιωμένη κατάσταση των σπιτιών και των δρόμων, και οι πολυάριθμες αποκαλυπτικές συνεντεύξεις δίνουν μια συγκλονιστική εικόνα του αδιέξοδου στο οποίο έχει βρεθεί το απομονωμένο αυτό χωριό.

In 1990, the 750,000 acre state farm in the Polish village of Zagorki went bankrupt. The socialist dream was over, leaving farm workers out of a job. From a flourishing, thriving community, the village is now reduced to a sad lot of embittered people, whose sole consolation is a small allowance and whose sole distraction is the oblivion offered by the cheap «Arizona» wine. Consumed by everyone in the village, whether young or old, sick or healthy, even by those who cannot afford to buy bread, «Arizona» has become the trusty remedy against misery, despair, and hunger. Poems have been written about it, and songs praising its virtues are sung in front of the liquor store. The camera mercilessly registers the dismal condition of the houses and streets, and the numerous candid interviews supply a poignant image of the dead-end situation of this remote village.

**ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ /
SELECTED FILMOGRAPHY**
(Τίτλοι στ' αγγλικά / English titles)
Ola Went to Infant School
I Was Born an Angel
Sheriff's Business
Warsaw Siren
Junkies
Prince Lubomirski
Pilgrimage to Czestochowa
Absolve Us from Our Sins
The Treasure
Ticket to Eternity
Onna Means Woman
Women, Cats and Children
Thirteen
1997 Arizona

ΧΙΛΗ – ΚΑΝΑΔΑΣ – ΓΑΛΛΙΑ /
Chile – Canada – France 1997

Πατρίσιο Γκουσμάν Patricio Guzmán

Σκηνοθέτης / Director: Patricio Guzmán.
Φωτογραφία / Cinematography: Eric Pittard.
Μοντάζ / Editing: Hélène Girard. Ήχος /
Sound: Boris Herrera. Μουσική / Music:
Robert M. Lepage. Παραγωγοί / Producers:
Yves Jeanneau, Eric Michel. Παραγωγή /
Production: Les Films d'Ici; National Film
Board of Canada. Παγκόσμια Εκμετάλλευση /
World Sales: International Program, National
Film Board of Canada, P.O. Box 6100, Station
Centre-ville, Montreal, Quebec H3C 3H5,
Canada, τηλ.: / tel.: +514 283 9447,
fax: +514 496 1895.
S16mm Έγχρωμο / Colour 52'

Χιλή, επίμονη μνήμη Chile, Obstinate Memory Chile, la memoria obstinada

Ύστερα από είκοσι τρία χρόνια εξορίας, ο σκηνοθέτης Πατρίσιο Γκουσμάν επιστρέφει στην πατρίδα του για να δείξει για πρώτη φορά την ταινία του ορόσημο, *Η μάχη της Χιλής (1973-1979)*, και να γνωρίσει από κοντά την πολιτική δυναμική της σημερινής Χιλής. Γυρισμένο είκοσι πέντε σχεδόν χρόνια μετά τον αιματηρό πραξικόπημα του στρατηγού Πινοσέ, που ανέτρεψε την κυβέρνηση του Σαλβαντόρ Αλιέντε, η τελευταία ταινία του Γκουσμάν παρακολουθεί μια ομάδα από επιζήσαντες και οπαδούς της Λαϊκής Ενότητας, καθώς φέρνουν στη μνήμη τους τα γεγονότα γύρω από το πραξικόπημα και το θάνατο του Αλιέντε. Σε μια σειρά συγκινητικών συνεντεύξεων, οι μεσήλικες αυτοί Χιλιανοί μιλούν για τον αγώνα να συμφιλιωθούν με το παρελθόν της χώρας τους, και τη θλίψη για τους συντρόφους που φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν ή «εξαφανίστηκαν» την περίοδο της τρομοκρατίας του 1973. Ο Γκουσμάν προβάλλει επίσης τη *Μάχη της Χιλής* σε φοιτητές που μεγάλωσαν με την επίσημη, ομογενοποιημένη εκδοχή των γεγονότων. Για τους νέους Χιλιανούς, η ταινία τους κάνει να συνειδητοποιήσουν ότι τόσα χρόνια χειραγωγούνται με ψέματα. Χρησιμοποιώντας υλικό από το πρώτο του ντοκιμαντέρ, και αντιπαραβάλλοντας τον πόνο της προηγούμενης γενιάς με την απαίτηση των νέων για πολιτική διαφάνεια, ο Γκουσμάν μάς δίνει μια συγκλονιστική συνηγορία για τη διασφάλιση της ιστορικής μνήμης και αλήθειας.

After twenty-three years in exile, filmmaker Patricio Guzmán returns to his homeland to show his landmark film *The Battle of Chile (1973-1979)* for the first time, and to explore the political dynamics of contemporary Chile. Made more than two decades after General Pinochet's army toppled Salvador Allende's government in a bloody coup, Guzmán's latest film follows a handful of survivors and Popular Unity movement supporters as they recall the events surrounding the coup and Allende's death. In a series of emotional interviews, several middle-aged Chileans talk about the struggle to come to terms with their country's past and with their grief for colleagues who were rounded up, tortured or «disappeared» during the wave of terror that washed over Chile in 1973. Guzman also shows *The Battle of Chile* to university students who grew up hearing an official, homogenized version of the events. For the young Chileans, the film provides a devastatingly emotional realization of their manipulation by mistruths. By using footage from his earlier documentary and juxtaposing an older generation's anguish with a younger generation's vigorous demands for political disclosure, Guzmán has created powerful documentary that eloquently advocates the safeguarding of a country's historical memory and truth.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

(Τίτλοι στα αγγλικά / English titles)
1973-9 *The Battle of Chile (1973-1979)*
1982 *Rose of the Winds*
1987 *In the Name of God*
1992 *The Southern Cross*
1996 *Barriers of Solitude*
1997 *Chile, Obstinate Memory*

ΡΩΣΙΑ / Russia 1998
Σεργκέι Ντβορτσεβόι
Sergei Dvortsevoy

Σκηνοθεσία / Direction: Sergei Dvortsevoy.
Σενάριο / Screenplay: Sergei Dvortsevoy.
Φωτογραφία / Cinematography: Alisher Khamidhodjaev.
Μοντάζ / Editing: Sergei Dvortsevoy.
Ήχος / Sound: Sergei Dvortsevoy.
Παραγωγός / Producer: Sergei Dvortsevoy.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: Jane Balfour Films, 35 Fortress Road, London NW5 1AD, England, τηλ.: / tel.: +44 171 267 5392, fax: +44 171 267 4241.
35mm Έγχρωμο / Colour 55'

Βραβεία / Awards:
 Καλύτερο Μικρού Μήκους Ντοκιμαντέρ / Best Short Documentary: Nyon Film Festival, Χρυσός Κένταυρος / Golden Centaur: St. Petersburg Film Festival, Ειδικό Βραβείο Κριτικής Επιτροπής / Special Jury Prize: Taiwan International Documentary Festival.

Η μέρα του ψωμιού

Bread Day

Hlebni den

Σ' ένα χωριουδάκι 75 χιλιόμετρα από την Αγία Πετρούπολη, οι μόνο κάτοικοι που έχουν μείνει είναι μια ομάδα από γριές και γέροντες. Ζουν σχεδόν τελείως απομονωμένοι από τον έξω κόσμο, όμως μια φορά την εβδομάδα περνάει ένα τρένο και τους φέρνει ψωμί. Το βαγόνι με το ψωμί αποσυνδέεται από τα υπόλοιπα και οι ίδιοι οι γέροντες το σπρώχνουν μέχρι το χωριό για να γίνει η μοιρασιά. Η ιεροτελεστία αυτή επαναλαμβάνεται κάθε Τρίτη, γνωστή και ως «η μέρα του ψωμιού». Με λιγοστά μέσα, ο σκηνοθέτης Σεργκέι Ντβορτσεβόι δημιούργησε ένα ευαίσθητο πορτρέτο αυτής της εντυπωσιακής κοινότητας και του ασυνήθιστου τρόπου με τον οποίο προμηθεύονται και διανέμουν το αναγκαίο αυτό αγαθό. Σε μια παρατεταμένη σεκάνς, ο Ντβορτσεβόι καταγράφει την αποσύνδεση του βαγονιού, και τη μακριά, ταπεινωτική και κοπιαστική πορεία που κάνουν πέντ' έξι γέροντες. Η καρδιά του ντοκιμαντέρ αποτελείται από μια σκηνή στο φούρνο, με την κάμερα τοποθετημένη πίσω από τον πάγκο, και ορατή σε όλους. Κανείς δεν είναι ικανοποιημένος με το μερίδιο του ψωμιού που του αναλογεί, και η γριά υπάλληλος του φούρνου δέχεται καταιγισμό ύβρων, τις οποίες και ανταποδίδει. Η ταινία τελειώνει με ένα υπέροχο ηλιοβασιλεμμα, πιθανόν για να μας υπενθυμίσει ότι, έστω και κάτω από τις πιο άθλιες συνθήκες, η ζωή μπορεί καμιά φορά να είναι όμορφη.

In a hamlet fifty miles from St. Petersburg, a group of elderly people are the only ones left behind. They are living almost completely isolated from the outside world, but once a week the train passes by that brings them their bread. An uncoupled carriage is pushed to the village by the old people themselves and the bread is unloaded. This ritual repeats itself every Tuesday, also called «bread day». With modest means, Russian director Sergei Dvortsevoy has produced a perceptive portrait of this exceptional community and the unusual way in which they obtain and distribute the indispensable bread. In a protracted sequence, Dvortsevoy captures the unhooking of the carriage and the long, humiliating and physically demanding trip by half a dozen elderly people. The heart of this documentary consists of a scene in the bakery, with the camera positioned behind the counter, visible to everyone. Nobody is satisfied with the allotted portion of bread, and the old shop assistant is called everything under the sun, although she doesn't hesitate to respond accordingly. The film ends with a long, drawn-out shot of a gorgeous sunset, as if to remind us that even in the most wretched conditions, life can sometimes be beautiful

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
 1995 Chastie
 1998 Hlebni den

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ /
South Africa 1998
Άντιγιε Κρογκ
Ρονέλ Λουτς
Antjie Krog
Ronelle Loots

Σκηνοθεσία / Direction: Antjie Krog, Ronelle Loots. **Φωτογραφία / Cinematography:** Craig Matthew, Brand Jordaan. **Μοντάζ / Editing:** Ronelle Loots. **Ήχος / Sound:** Karen Boswall. **Παραγωγός / Producer:** Don Edkins. **Παραγωγή / Production:** Day Zero Film & Video Production. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Day Zero Film & Video Production, 23a Warren St. Tamboerskloof 8001, Cape Town, South Africa, τηλ.: / tel.: +27 21 423 0136, fax: +27 21 424 2970. **Video Έγχρωμο / Colour 26'**

Το ξεδίπλωμα του ουρανού The Unfolding of Sky

Μια ποιήτρια και δημοσιογράφος που κάλυψε τις ακροαματικές διαδικασίες της Επιτροπής Αλήθειας και Συμφιλίωσης, μας ταξιδεύει στην «καρδιά του σκότους» της Νότιας Αφρικής, όπου αρχίζει να διαφαίνεται το φως της ελευθερίας. Ξεκινάει ένα διάλογο ανάμεσα σε μια λευκή Νοτιοαφρικανίδα και μια μαύρη. «Εμπιστεύεσαι τους λευκούς;» ρωτά η Άντιγιε Κρογκ. «Σαν ομάδα; Και όντας η Ντέμπορα Ματσόμπα... όχι. Δε γίνεται», είναι η απάντηση. Μαζί, οι δύο γυναίκες εξετάζουν την ιδέα της συμφιλίωσης, και τί σημαίνει για την καθημέ τους. Οι λευκοί θεωρούν ότι δεν μπορείς να συγχωρέσεις το ασυγχώρητο. Η Ντέμπορα λέει ότι για κείνη, συμφιλίωση σημαίνει συγχώρεση, και τη δημιουργία ενός πολιτισμού «ουμπούντου» – ανθρωπιστικού. Για να επέλθει η συγχώρεση, πρέπει ο ένας να δείξει ότι είναι άξιος να τη λάβει, και ο άλλος ικανός να τη δώσει. Πέρα όμως από όλα αυτά, το γεγονός παραμένει ότι κανείς ποτέ δεν ξεχνά. Η αφήγηση της ταινίας αντανακλά την εσωτερική πάλη στην αναζήτηση των ανθρώπων για την αλήθεια και τη συμφιλίωση στη Νότια Αφρική σήμερα. «Όταν κοιτώ γύρω μου, μου προξενεί κατάπληξη το πώς πολεμάμε να δείχνουμε φυσιολογικοί, και κανείς δεν ξέρει πόσο διαλυμένοι είμαστε μέσα μας», λέει η Ντέμπορα. «Μου επιτρέπει να σε κρατήσω, αδερφή μου», ρωτά η Άντιγιε, «σ' αυτό το ζεστό και εύθραυστο ξεδίπλωμα του ουρανού»;

A poet and journalist who has reported on the hearings of the Truth and Reconciliation Commission shares her journey into South Africa's heart of darkness, and is shown the gradual light of freedom. A dialogue develops between a white Afrikaner woman and a black African woman. «Do you trust white people?» asks Antjie Krog. «As a group? Being Deborah Matshoba...no. It's not possible», is the answer. Together they explore the notion of reconciliation, and what it means for each of them. There are perceptions from the whites that it is impossible to forgive the unforgivable. Deborah says that, for her, reconciliation means forgiveness, and creating a culture of ubuntu – humaneness. To be forgiven, one must show it is deserved, while the other must show the capability of giving it. But underlying this, is the fact that one cannot ever forget. The narrative reflects the inner struggle to find meaning about truth and reconciliation in South Africa today. «When I look around, I marvel at how we battle to be normal, and no one knows how shattered we are inside», says Deborah. «May I hold you, my sister», asks Antjie, «in this warm, fragile unfolding of sky?»

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Ronelle Loots
 1995 This Fragile Earth
 1996 Dancing at the Future
 1998 Crossing the Land
 1998 Rest is Elsewhere

Ronelle Loots & Antjie Krog
 1998 The Unfolding of Sky

ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΑΚΟ MUSIC THROUGH THE LENS

ΓΑΛΛΙΑ / France 1998

**Ρεζίν Αμπαντία
Ζοζέφ Λισιντέ
Régine Abadia
Joseph Licidé**

Σκηνοθεσία / Direction: Régine Abadia, Joseph Licidé. **Φωτογραφία / Cinematography:** Philippe Ros. **Μοντάζ / Editing:** Joseph Licidé. **Ήχος / Sound:** Pierre Lorrain. **Παραγωγοί / Producers:** Laurent LaVolé, Isabelle Pragier. **Παραγωγή / Production:** Gloria Films Production; La Sept / ARTE; Valentine Productions; Strada Productions. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Gloria Films Production, 65 rue Montmartre, 75002 Paris, France, τηλ.: / tel.: +33 1 4221 4211, fax: +33 1 4221 4331. Video **Έγχρωμο / Colour 52'**

Στο δρόμο για τον ουρανό On My Way to Heaven

Το ντοκιμαντέρ αυτό καταγράφει τη σημερινή πραγματικότητα της μουσικής γκόσπελ στην Αμερική. Από τους ναούς των μεγαλουπόλεων ως τις μικρότερες επαρχιακές εκκλησίες, έχει εμφανιστεί μια εξαιρετική ποικιλία νέων συγκροτημάτων. Η ταινία εξερευνά την ευρύτερη κοινότητα του γκόσπελ από την καρδιά του Μπρούκλιν, ως την κεντρική Φλόριδα, το Ρότσεστερ και τον Μισισσιππί, εστιάζοντας σε έξι συγκροτήματα του είδους αυτού: τους Campbell Brothers, τον Willie Neal Johnson και τους Gospel Keynotes, τους Helping Hand Gospel Singers, την Ethel Holloway, τον Elder Roma Wilson, and τον Aubrey Ghent and Friends. Αν και διαφέρουν πολύ μεταξύ τους στο στιλ, όλοι αυτοί οι τραγουδιστές μοιράζονται την περήφανε ιστορία και κουλτούρα του γκόσπελ. Η ταινία περιλαμβάνει εμβριθή πορτρέτα των τραγουδιστών, που μιλάνε για τις εμπειρίες τους και για την ιδιαίτερη θέση που κατέχει το γκόσπελ στις καρδιές αλλά και στις κοινότητές τους.

This is a vibrant documentary which explores contemporary American gospel music. From the big city temples to smaller rural churches, an eclectic variety of new groups have emerged. The film explores the gospel community from the heart of Brooklyn, central Florida, Rochester and Mississippi, focusing on six gospel bands: The Campbell Brothers, Willie Neal Johnson and The Gospel Keynotes, The Helping Hand Gospel Singers, Ethel Holloway, Elder Roma Wilson, and Aubrey Ghent and Friends. Though different in style, they all share the proud history and culture of gospel. The film includes in-depth portraits of the gospel performers, who share their experiences and tell us about the special place that gospel holds in their hearts, as well as in their community.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Régine Abadia
1986 Premier outrage
1987 Otage du passé
1989 Rosel
1990 Filles de la Pravda
1991 Spécial allumés
1993 Les bêtes
Tradition et nouveau cirque
1994 Tous les courts sont permis

Joseph Licidé

1993 He Mome!
1995 Les animaux malades de la peste
1996 Dents d'ivoire et peau d'ebene

Régine Abadia & Joseph Licidé

1998 On My Way to Heaven

ΗΠΑ / USA 1997

Τίμοθι Γκρίνφιλντ-Σάντερς
Timothy Greenfield-Sanders

Σκηνοθεσία / Direction: Timothy Greenfield-Sanders. **Φωτογραφία / Cinematography:** Timothy Greenfield-Sanders. **Μοντάζ / Editing:** Jed Parker. **Ήχος / Sound:** Grant Maxwell. **Μουσική / Music:** Lou Reed. **Παραγωγοί / Producers:** Timothy Greenfield-Sanders, Karen Bernstein. **Παραγωγή / Production:** Thirteen/WNET, 356 West 58th St., New York, NY 10019, USA, τηλ.: / tel.: +212 560 6981, fax: +212 560 2099. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Films Transit International, 402 est rue Notre Dame, Montreal, Quebec, Canada, τηλ.: / tel.: +514 844 3358, fax: +514 844 7298. 16mm **Έγχρωμο-Ασπρόμαυρο / Colour-B&W 75'**

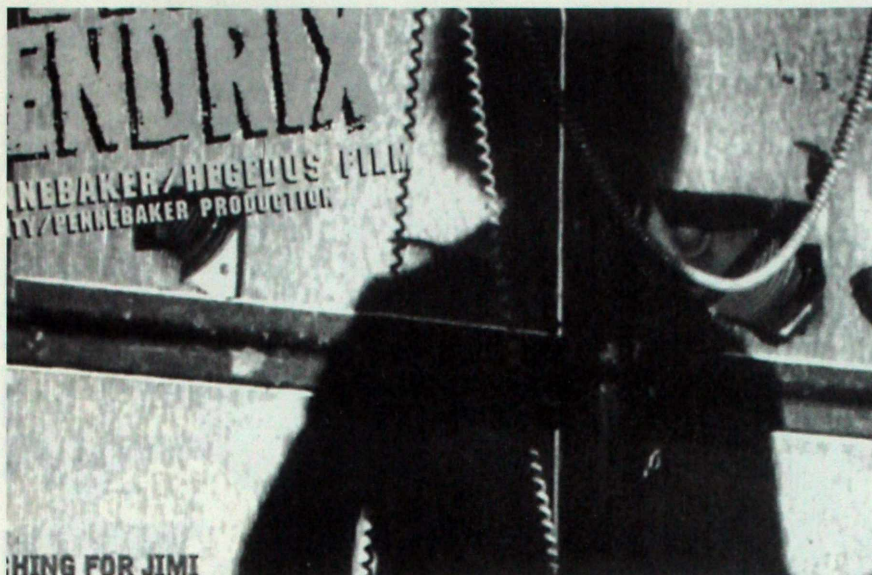
Λου Ριντ: καρδιά από ροκ εντ ρολ

Lou Reed: Rock and Roll Heart

Πρόκειται για το μοναδικό ντοκιμαντέρ με θέμα τον μουσικό, ποιητή και συνθέτη Λου Ριντ, τον άνθρωπο που έφερε τη ροκ στην πρωτοπορεία, κι αυτόν που υπήρξε η κινητήρια δύναμη πίσω από την ιστορία της ροκ κατά τη δεκαετία του '60 αλλά και αργότερα. Μαθητής του μεγάλου ποιητή και συγγραφέα Ντέλμορ Σουόρτς, ο Λου Ριντ σπούδασε στο πανεπιστήμιο της Syracuse και στους δρόμους του κεντρικού Μανχάταν. Οι στίχοι του πραγματεύονται θέματα ταμπού, ακραίους τρόπους ζωής και την underground ζωή της πόλης. Απ' την αρχή κιόλας, η μουσική του σύνθεση έχει επηρεάσει γενεές επί γενεών μουσικών. Όπως είχε πει κάποτε ο Μπράιαν Ίβο για το συγκρότημα του Ριντ, «Οι Velvet Underground δεν πούλησαν πολλούς δίσκους, όμως όλοι όσοι τους αγόρασαν έφτιαξαν δικό τους συγκρότημα». Η ταινία εξετάζει τη μουσική και τους στίχους του Λου Ριντ, εστιάζοντας σε ορισμένα τραγούδια και άλμπουμ, ξεκινώντας από την εποχή των Velvet Underground και διατρέχοντας τα 25 χρόνια σόλο καριέρας του. Το αρχαικό κινηματογραφικό υλικό, τα screen tests (σύγχρονα αλλά κι από την εποχή του Γουόρхол), οι φωτογραφίες, οι συνεντεύξεις με προσωπικότητες όπως οι Ντέβιντ Μπάουι, Τζον Κέιλ, Τζο Ναταλεσάντρο, Φίλιπ Γκλας και Βάσλαβ Χάβελ, αλλά και το πρωτότυπο υλικό που γύρισε ο σκηνοθέτης ακολουθώντας με το συνεργείο του τον Λου Ριντ σε συναυλίες και ποιητικές βραδιές σ' όλο τον κόσμο, συνθέτουν ένα σπάνιο, προσωπικό πορτρέτο του μύθου αυτού της ροκ.

This is the only documentary about the musician, poet and composer, Lou Reed; the man who brought rock and roll into the avant garde; the man who propelled rock and roll history in the 1960's and beyond. A protégé of the great poet and writer Delmore Schwartz, Lou Reed studied at Syracuse University and on the downtown streets of Manhattan. His lyrics examine taboo adult subjects, extreme lifestyles, and the urban underground. From the beginning, his musical composition has greatly influenced generation after generation of other musicians. As Brian Eno once said about Lou Reed's seminal 1960's band, «The Velvet Underground didn't sell a lot of records, but everyone who bought one started a band». The film highlights Lou Reed's music and lyrics, and concentrates on some of his most challenging songs and albums, from the Velvet Underground recordings to his 25-year solo career. With archival footage, vintage Warhol and contemporary screen tests, still photographs, interviews with, among others, David Bowie, John Cale, Joe Dalessandro, Philip Glass and Vaclav Havel, as well as original footage shot by the director as the production follows Lou Reed at concerts and readings around the world, we are given a rare behind-the-scenes view of Lou Reed, a rock and roll myth.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1997 Lou Reed: Rock and Roll Heart

ΗΠΑ – Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑ /
USA – Great Britain 1998

Ντ. Α. Πένεμπέικερ
Κρις Χέγκεντους
D.A. Pennebaker
Chris Hegedus

Σκηνοθεσία / Direction: D.A. Pennebaker, Chris Hegedus. **Φωτογραφία / Cinematography:** Joan Churchill, D.A. Pennebaker. **Μοντάζ / Editing:** Chris Hegedus, D.A. Pennebaker. **Ήχος / Sound:** Alan Barker, Curtis Choy, Chris Hegedus, Sam Lehmer, Larry Leavinger, Billy Sorokin. **Παραγωγοί / Producers:** Alan Douglas, Frazer Pennebaker. **Παραγωγή / Production:** Gravity Limited, UK; Pennebaker Hegedus Films Inc., 262 West 91st St., New York, NY 10024, USA, τηλ.: / tel.: +212 496 9195, fax: +212 496 8195. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Screen Ventures Ltd., 49 Goodge St., London W1P 1FB, England, τηλ.: / tel.: +44 171 580 7448, fax: +44 171 631 1265. Video **Έγχρωμο / Colour** 60'

Αναζητώντας τον Τζίμι Searching for Jimi

Το *Αναζητώντας τον Τζίμι* είναι ένα road movie διαφορετικό από τ' άλλα. Είναι ένα ταξίδι μέσα στο μυαλό και τις καρδιές μεγάλων, διεθνώς καταξιωμένων μουσικών, που προσπαθεί ν' απαντήσει στο γιατί ο Τζίμι Χέντριξ και η μουσική του παραμένει ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής τους. Γυρισμένο εκτός σκηνής, σ' ένα περιβάλλον ζεστό και οικείο, η ταινία αιχμαλωτίζει την ουσία των καλλιτεχνών αυτών και της μουσικής τους. Σε στούντιο ηχογραφήσεων, σε αίθουσες για πρόβες, και καμιά φορά ζωντανά, οι μουσικοί ερμηνεύουν κομμάτια του Χέντριξ, συνθέτοντας έτσι ένα ιδίωτο μείγμα μουσικών ειδών, καθώς ξαναζωντανεύουν τους ήχους που σημάδεψαν μια ολόκληρη γενιά. Η Τέιλορ Ντέιν μετατρέπει το ευαίσθητο «The Wind Cries Mary» σ' ένα πληθωρικό, οργιώδες τραγούδι. Η Λόρι Άντερσον ομολογεί ότι της ήταν πάντα αδιάφορος ο Χέντριξ, στη συνέχεια όμως δίνει το ελεύθερο στα ηλεκτρονικά της όργανα να παίξουν τη μουσική του. Σε χαμηλότερους τόνους, ο τραγουδιστής της κάντρι Τσάρλι Μάσελουαίτ παίζει την κιθάρα του. Ο ράπερ Τσακ Ντ. Ξερνάει το θυμό του μέσα στο μικρόφωνο. Η Ρουζάν Καρς ελκύεται από τη «σεξουαλικότητα και την πνευματικότητα» του Τζίμι. Είκοσι ένα χρόνια αφού κινηματογράφησαν την περίφημη συναυλία του Τζίμι Χέντριξ στο Μοντερέι, ο Πένεμπέικερ και η Χέγκεντους συνεχίζουν την αναζήτησή τους σ' αυτό το μοναδικό ντοκιμαντέρ.

Searching for Jimi is a different kind of road movie. It is a journey into the hearts and minds of great musicians worldwide, to experience why Jimi Hendrix and his music remain an ever constant part of their lives. Filmed in a warm, intimate style off stage, this film captures the essence of the musicians and their music. In recording studios, rehearsal halls and sometimes live, these artists perform Jimi's compositions, putting together an eclectic mix of musical styles as they re-create the sounds that shaped a generation. Taylor Dane changes the subtle "The Wind Cries Mary" into an exuberantly sung version. Laurie Anderson confesses that she has always been indifferent towards Hendrix, but in the film she unleashes her electronic instruments to play his music. In a more subdued style, country singer Charlie Musselwhite plays his acoustic guitar; rapper Chuck D. spews his anger into the microphone; Roseanne Cash feels attracted to «his sexuality and spirituality». Twenty-one years after filming Jimi Hendrix at the famous rock concert in Monterey, Pennebaker and Hegedus continue their search for the «wild man of rock» in this unique documentary.

**ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ /
SELECTIVE FILMOGRAPHY**
D.A. Pennebaker & Chris Hegedus

- 1976 Eclipse
- 1980 Randy Newman Isn't Human
- 1985 Rocky Horror Picture Show – Tenth Anniversary
- 1986 Jimi Plays Monterey
- 1986 Shake – Otis at Monterey
- 1989 Depeche Mode – Live at the Rose Bowl
- 1990 Jerry Lee Lewis – The Story of Rock and Roll
- 1991 Chuck Berry – Live at Toronto
- 1991 Little Richard – Live at Toronto
- 1993 Summer of Drugs
- 1994 Woodstock Diary
- 1996 Keine Zeit
- 1997 Moon Over Broadway
- 1998 Searching for Jimi

ΓΕΡΜΑΝΙΑ / Germany 1998

Στέφαν Πάουλ Stefan Paul

Σκηνοθεσία / Direction: Stefan Paul. Σενάριο /
Screenplay: Stefan Paul. Φωτογραφία /
Cinematography: Hans Schulk. Μοντάζ /
Editing: Hildegard Schröder. Ήχος / Sound:
Roland Engle. Μουσική / Music: Bob Marley
& the Wailers. Παραγωγός / Producer: Gerd
Unger, Stefan Paul. Παραγωγή / Production:
Arsenal Filmproduktion. Παγκόσμια
Εκμετάλλευση / World Sales: Arsenal
Filmproduktion, Postfach 21 01 63, 72024
Tübingen, Germany, τηλ.: +49 7071 929
630, fax: +49 7071 929 611.
35mm Έγχρωμο / Colour 65'

Μπομπ Μάρλι: η συναυλία Bob Marley Live in Concert

Όταν ο Μπομπ Μάρλι πέθανε, στις 11 Μαΐου του 1981, ήταν ήδη ένας θρύλος της σύγχρονης μουσικής, όχι μόνο στην πατρίδα του τη Τζαμάικα, αλλά και σ' όλο τον κόσμο. Στα είκοσι χρόνια της καριέρας του κατάφερε να κάνει τη ρέγγε από τα δημοφιλέστερα είδη μουσικής διεθνώς, σπάζοντας έτσι πρώτος το αγγλοαμερικανικό μονοπώλιο της ποπ μουσικής. Όμως ο Μπομπ Μάρλι ανέπτυξε και πολιτική δράση, αγωνιζόμενος για τα δικαιώματα των έγχρωμων στη Τζαμάικα και αλλού. Το ντοκιμαντέρ *Μπομπ Μάρλι: η συναυλία*, περιέχει σκηνές από τις δύο τελευταίες συναυλίες του: στη Τζαμάικα, το 1979, κατά τη διάρκεια του περιφημου Reggae Sunsplash Festival, και δυο χρόνια αργότερα, στο Ντόρτμουντ της Γερμανίας, στα πλαίσια του Uprising Tour. Αν και τα σημάδια του καρκίνου είναι εμφανή, ωστόσο ο Μάρλι εκπέμπει μια απίστευτη δύναμη και ζωτικότητα, καθώς, συνοδευόμενος από τους θρυλικούς Wailers, ερμηνεύει κλασικές του επιτυχίες, όπως «No Woman No Cry», «I Shot the Sheriff» και «Get Up Stand Up». Ανάμεσα στις σκηνές των συναυλιών, ο Στέφαν Πάουλ παραθέτει συγκινητικές εικόνες από την κηδεία του Μάρλι στο Κίνγκστον: τη συνοδεία 500.000 Τζαμαϊκανών, τον λόγο που εκφώνησε ο πρωθυπουργός Μάικλ Μάνλι πριν την ταφή, και τη συναυλία που οργάνωσαν οι σύντροφοί του στη μνήμη του. Ένα εντυπωσιακό πραγματικό ντοκιμαντέρ, που θα ενθουσιάσει όχι μόνο τους φίλους του Μπομπ Μάρλι.

When Bob Marley died on May 11, 1981, he was already a musical legend, not only in his homeland of Jamaica, but worldwide. In his career spanning almost 20 years, he brought reggae to unexpected international popularity, and in doing so, was the first musician to break the Anglo-American monopoly of the pop music market. But Bob Marley was also a political figure, an advocate for the integration of coloured people in Jamaica and beyond. *Bob Marley Live in Concert* contains footage from his last two concerts: in Jamaica, during the famous 1979 Reggae Sunsplash Festival, and in Dortmund, the following year, during the Uprising Tour. Although the signs of cancer can be clearly seen, he radiates an unbelievable energy and vitality when, accompanied by the legendary Wailers, he celebrates classics such as «No Woman No Cry», «I Shot the Sheriff» or «Get Up Stand Up». Between these concert recordings, Stefan Paul assembles moving pictures of Marley's funeral in Kingston: the funeral march of 500,000 Jamaicans, prime minister Michael Manley's speech at his grave and the subsequent memorial concert with which his companions honoured him. An impressive documentary which will excite not only Bob Marley fans.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

1979 Reggae Sunsplash
1981 Bongo Man
1986 Holderlin Tubingen
1987 Mercedes Sosa
1988 Gefühle Raus
1990 Hotel Deutschland
1998 Bob Marley Live in Concert

ΗΠΑ / USA 1997

Τζόνθαν Ντέμι Jonathan Demme

Σκηνοθεσία / *Direction*: Jonathan Demme.
 Φωτογραφία / *Cinematography*: Anthony Jannelli. Μοντάζ / *Editing*: Andy Keir. Μουσική / *Music*: Robyn Hitchcock. Παραγωγός / *Producer*: Peter Saraf. Παραγωγή / *Production*: Orion Pictures. Διανομή για την Ελλάδα / *Distribution for Greece*: UIP Greece, Γαμβέττα 4 / 4 Gamvetta St., Αθήνα / Athens, τηλ. / *tel.*: 380 7430, fax: 383 5396. 35mm Έγχρωμο / *Colour* 77'

Ο Ρόμπιν Χίτσκοκ στη βιτρίνα Storefront Hitchcock

Ο καλτ βρετανός τραγουδιστής και συνθέτης Ρόμπιν Χίτσκοκ στέκεται μέσα σε μια άδεια βιτρίνα σ' ένα δρόμο της Νέας Υόρκης, κουβεντιάζοντας και παίζοντας μουσική για ένα αόρατο, ζωντανό ακροατήριο μέσα στο μαγαζί. Μια συνεχής ροή αυτοκινήτων και πεζών φαίνεται να περνάει πίσω από την πλάτη του τραγουδιστή. Κάθε τόσο, κάποιος περαστικός σταματάει και κοιτάει μέσα από τη βιτρίνα. Κατά τη διάρκεια μιας, φαινομενικά, συνεχούς παράστασης, το φόντο αλλάζει και γίνεται από μέρα νύχτα, και πάλι μέρα. Ο Χίτσκοκ χρησιμοποιεί την ψυχεδελική ποπ μουσική της δεκαετίας του '60 ως βάση για τις μελωδικές, συναισθηματικές του συνθέσεις, όπου συνδυάζει ένα αίσθημα πικρίας με παραδοξολογίες και σουρρεαλιστικό χιούμορ. Οι REM είναι από τους πιο ενθουσιωδείς θαυμαστές του Χίτσκοκ. Γυρισμένο μέσα σε τέσσερα μερόνυχτα, το ντοκιμαντέρ *Ο Ρόμπιν Χίτσκοκ στη Βιτρίνα* καταγράφει τη μοναδική αυτή παράσταση του Χίτσκοκ, κατά την οποία ερμηνεύει δεκαπέντε τραγούδια, παρεμβάλλοντας τα θρυλικά του «λεκτικά» – μονολόγους που διασχίζουν το αλλόκοτο και απaráμιλλο έδαφος της φαντασίας του Χίτσκοκ.

Cult British singer-songwriter Robyn Hitchcock stands in a vacant storefront on 14th Street in New York City, chatting and playing songs to a live, unseen audience inside the shop. A constant stream of cars and pedestrians can be seen passing behind Hitchcock's back. Occasionally someone will stop and peer through the window. During what appears to be one continuous performance, the background shifts from day to night and back again. Hitchcock draws on 60's psychedelic pop as the basis for melodic and emotional compositions, blending bitterness, weirdness and surreal humour in unusual settings. Rock superstars REM are among Hitchcock's biggest fans. Shot over four days and nights, *Storefront Hitchcock* records Robyn Hitchcock's unique performance of fifteen songs, interspersed with his legendary «verbals» – monologues which traverse the unparalleled and bizarre terrain of Hitchcock's imagination.

**ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ /
SELECTED FILMOGRAPHY**
 1978 *Swimming to Cambodia*
 1980 *Melvin and Howard*
 1984 *Stop Making Sense*
 1986 *Something Wild*
 1988 *Married to the Mob*
 1991 *Silence of the Lambs*
 1993 *Philadelphia*
 1997 *Storefront Hitchcock*
 1999 *Beloved*

ΓΕΡΜΑΝΙΑ – ΕΛΒΕΤΙΑ /
Germany – Switzerland 1997
Λουτς Λέοναρτ
Lutz Leonhardt

Σκηνοθεσία / Direction: Lutz Leonhardt.
Σενάριο / Screenplay: Lutz Leonhardt.
Φωτογραφία / Cinematography: Felix von Muralt. **Μοντάζ / Editing:** Claudia Gleisner.
Ήχος / Sound: Hans Castorp. **Μουσική / Music:** Zakir Hussain, The Boys and Girls of Chuao, Les Frères Coulibaly, George Brooks, Renegades, Kodo, Suar Agung. **Παράγωγή / Production:** Interartes GmbH. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Interartes GmbH, Gelsenkirchener Str. 181, Essen, Germany 45309, τηλ.: / tel.: +49 201 830 4207, fax: +49 201 830 5001. 35mm Έγχρωμο / Colour 90'

Ο Ζακίρ και οι φίλοι του Zakir and His Friends

Το γεμάτο παλμό κι εξωτισμό ντοκιμαντέρ του Λουτς Λέοναρτ με τον ταιριαστό υπότιτλο «μια εμπειρία ρυθμού», εστιάζει στις ανά τον κόσμο δραστηριότητες του βιρτουόζου της τάμπλα Ζακίρ Χουσαίν. Ακολουθώντας τον Ζακίρ από την Καλιφόρνια σε μέρη όπως η Ινδονησία, η Βραζιλία, και η Μποσκίνα Φάσο, η ταινία δεν καταγράφει μόνο τη συνεργασία του Χουσαίν με τους μουσικούς των χωρών αυτών, αλλά και τις εικόνες και τους ήχους που τόσο εμφανώς τροφοδοτούν το μουσικό του όραμα. Περκασιονίστας κι ο ίδιος, ο Λέοναρτ χτίζει την ταινία του ρυθμικά, επιλέγοντας την ευέλικτη, ατμοσφαιρική δυναμική των ινδικών κρουστών, σε αντίθεση με τον μετρονόμο του βιντεοκλίπ. Στα πλάνα των τοπίων που περνάνε, παρεμβάλλονται μηχανές τρένου να επιταχύνουν, μπαγκέτες να χτυπάνε τύμπανα, καπάκια υπονόμων να κουδουνίζουν κάτω από ρόδες αυτοκινήτων, δάχτυλα να πετάγονται με κρότο από φουσκωμένα μάγουλα – ο Λέοναρτ δημιουργεί έναν κόσμο όπου οι διάλογοι ανάμεσα στα διάφορα ρυθμικά συστήματα κρατάνε τη γη στον άξονά της. Το 1923, ο Ρενέ Κλερ είχε πει: «Πρέπει να μάθουμε να βλέπουμε αυτό που κοιτάμε. Μεγάλη σημασία έχει δοθεί στις λέξεις κι έχουμε μπουχτίσει από λεκτικούς συνειρμούς. Τα μάτια μας έχουν πάψει να βλέπουν». Με τον ίδιο τρόπο κι εμείς έχουμε πάψει ν' ακούμε στο ανιμάι – κι εδώ είναι που ο Λέοναρτ έρχεται να μας σώσει.

Lutz Leonhardt's vibrant and exotic documentary, rightly subtitled «a rhythm experience», centers on the wide-ranging, transglobal activities of tabla virtuoso Zakir Hussain. Moving from Hussain's California home to such places as Brazil, Indonesia and Burkina Faso, the film records not only Hussain's collaboration with the countries' musicians, but also the sights and sounds that so clearly inform his musical vision. A percussionist himself, Leonhardt structures his film rhythmically, while echoing the shifting turn-on-a-dime dynamics of Indian percussion rather than the herky-jerky metronome of music video. Long shots of passing landscape are interspersed with accelerating locomotives, fungo bats hitting bass drums, cars rattling on manhole covers, fingers popping, machetes ringing, heads bobbing – Leonhardt constructs a world where the percolating dialogues between different rhythmic systems keep the Earth on its axis. As early as 1923, René Clair wrote, «We must learn to look at what we see. Too much importance is attached to words and we have had our fill of verbal association. Our eyes have stopped seeing». In just the same way, we have stopped listening in the cinema – and this is where Leonhardt comes to our aid.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1985 Der Räuber
1997 Zakir and His Friends

**ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ:
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ '90**

**ON THE EDGE OF LOVE:
THE END OF THE 90's**

ΟΛΛΑΝΔΙΑ / Netherlands 1998

Τζον Άπελ John Appel

Σκηνοθεσία / Direction: John Appel.
Φωτογραφία / Cinematography: Rahul Roy, Frank Pineda, Florin Ōrezeanu, Ed Kerr, Richard Atkinson. **Μοντάζ / Editing:** Teun Pfeil.
Ήχος / Sound: Asheesh Pandya, Luis Fuentes, Mihaj Ene, Dale E. Robinson, Sebastian Dunn.
Μουσική / Music: Rob Hauser.
Παραγωγός / Producer: Ireen van Ditschuyzen.
Παραγωγή / Production: TV DITS BV.
Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: TV DITS BV, Plantage Kerklaan 36, 1018 CZ Amsterdam, Netherlands, τηλ.: / tel.: +31 20 638 2726, fax: +31 20 638 2856, e-mail: tvditsbv@euronet.nl
Video Έγχρωμο / Colour 50'

Παράνομοι Outlawed

Διεφθαρμένη, αφύσικη, πολιτισμικά απειλητική και επικίνδυνη για την αγνότητα του σώματος και της ψυχής: αυτές είναι οι απόψεις που επικρατούν σε πολλές χώρες για την ομοφυλοφιλία. Κατά συνέπεια, οι ομοφυλόφιλοι υφίστανται νόμιμα διακρίσεις, φυλακίζονται, υποβάλλονται σε «θεραπείες», παρενοχλούνται, ξυλοκοποούνται, ακόμα και δολοφονούνται. Δεν υπάρχουν διεθνείς διασφαλίσεις για την προστασία των σεξουαλικών μειονοτήτων. Ακόμα και η Παγκόσμια Διακήρυξη των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δεν έχει ποτέ προσαρμοστεί για να ευνοηθούν αυτές οι ομάδες. Η ταινία *Παράνομοι*, αναφέρεται στους ομοφυλόφιλους σε πέντε διαφορετικές χώρες. Σύμφωνα με το νόμο 377 του νομικού κώδικα της Ινδίας, η «παρά φύσιν σεξουαλική δραστηριότητα» απαγορεύεται. Η Ρουμανία είναι μια από τις τελευταίες χώρες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας όπου οι ομοφυλόφιλες σχέσεις θεωρούνται αξιόποιο αδίκημα, αν και μόνον όταν προκληθεί «δημόσιο σκάνδαλο». Με τον ίδιο τρόπο, στη Νικαράγουα, θεωρείται αξιόποιο αδίκημα να υποβληθεί ή να συμμετάσχει κανείς σε σεξουαλική σχέση μεταξύ ανθρώπων του ίδιου φύλου με «σκανδαλώδη τρόπο». Στο Τέξας, η οικογένεια είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της κοινωνίας, κι έτσι ο,τιδήποτε την υπονομεύει πρέπει να εξαιρεφθεί, ενώ στη Νότια Αφρική, ενώ δεν υπάρχουν πια νομικοί περιορισμοί, εξακολουθεί να επικρατεί μια αντιδραστική νοοτροπία.

Decadent, unnatural, culturally threatening and dangerous to the purity of body and mind: in many countries these are the prevailing views on homosexuality. As a result, homosexuals are discriminated against under the law, imprisoned, given compulsory medical treatment, harassed, beaten up and even murdered. They are pariahs, denied the life to which everyone has a right. There are no worldwide guarantees for the protection of sexual minorities. Even the Universal Declaration of Human Rights has never been adapted to benefit this group. In *Outlawed*, we explore the situation of homosexuals in five different countries. According to article 377 of the Indian legal code, «unnatural sexual activity» is forbidden. Furthermore, due to women's lower social status, lesbians in India experience even greater problems than do gay men. Romania is one of the last countries in the European Community which makes homosexual relations a punishable offence, although officially only if they cause a «public scandal». Similarly, in Nicaragua, it is a punishable offence to encourage or to practice sexual relations between two people of the same sex in a «scandalous manner». In Texas, the family is the cornerstone of society, therefore anything which undermines it must be rooted out, while in South Africa, although there are no longer any legal constraints on homosexuality, a reactionary attitude still prevails.

**ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ /
SELECTED FILMOGRAPHY**
1993 Johnny Meijer
1995 Farewell to Schipperkade
1997 Vredenhof
The Romantic Line
Little Lithuania
1998 Trench of Death
Outlawed

ΟΛΛΑΝΔΙΑ / Netherlands 1994

**Άλεκ Μπέρενς
Μάρβιν Μούισερ
Alec Behrens
Marjin Muijser**

Σκηνοθεσία / Direction: Alec Behrens, Marjin Muijser. **Σενάριο / Screenplay:** Loubna Freih. **Φωτογραφία / Cinematography:** Andreas Tröger, Lisa Seidenberg. **Μοντάζ / Editing:** Andreas Tröger. **Ήχος / Sound:** Adam Goldstein. **Μουσική / Music:** Ivan Julian. **Παραγωγοί / Producers:** Alec Behrens, Marjin Muijser. **Παραγωγή / Production:** Wildshot Pictures b.v. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Wildshot Pictures b.v., Herengracht 58, 1015 BP Amsterdam, Netherlands, τηλ.: +31 20 420 5414, fax: +31 20 420 6442. **Video Έγχρωμο / Colour 28'**

Δε θέλω να είμαι αγόρι I Don't Wanna Be a Boy

Η ταινία αυτή κάνει μια βαθιά τομή των κινδύνων της ζωής μιας τρανσέξουαλ πόρνης σε μια από τις βιαιότερες πόλεις του κόσμου, τη Νέα Υόρκη. Λίγες τρανσέξουαλ πόρνες πετυχαίνουν να φτάσουν ως τα εικοστά τέταρτα γενεθλιά τους ή να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους να γίνουν μια κανονική γυναίκα. Κάποιοι έχουν βίαιο τέλος στο δρόμο, ενώ άλλοι σβήνουν αργά, χτυπημένοι από το AIDS ή εθισμένοι στο κρακ. Ορισμένοι, που δεν αντέχουν στις ορμονικές και ψυχολογικές διαταραχές που συνεπάγεται η αλλαγή φύλου, αυτοκτονούν. Το ντοκιμαντέρ *Δε θέλω να είμαι αγόρι* εστιάζει σε έξι νεαρούς, μαύρους και ισπανόφωνους, ηλικίας από 16 έως 23, που κατοικούν στα γκέτο του Μπρούκλιν και του Μπρονξ. Μερικοί από αυτούς πάνε ακόμα σχολείο και έχουν δουλειά, οι περισσότεροι όμως ζουν τη νύχτα, εκδιδόμενοι. Οι νεαροί αυτοί μιλούν για τα κίνητρα, τα ιδανικά και τα όνειρά τους. Μαζί τους, μαθαίνουμε για τη μακροχρόνια διαδικασία αλλαγής φύλου. Αν και ελάχιστοι προχωρούν στην εγχείριση –είτε από φόβο, είτε από έλλειψη χρημάτων–, ωστόσο κάνουν κατάχρηση οιστρογόνων ή ευνοηζιζονται. Έχοντας πάψει να είναι άνδρες, αλλά χωρίς να μπορέσουν ποτέ να γίνουν γυναίκες, μένουν μετέωροι στο περιθώριο της κοινωνίας και του υποκόσμου, ανήμποροι να ξεφύγουν από το φαύλο κύκλο της πορνείας και της φτώχειας.

This documentary goes to the heart of the dangers of being a transsexual prostitute in one of the world's most violent cities, New York. Few transsexual prostitutes make it to their 24th birthday or to their dream of becoming a fully-fledged woman. Some disappear in the streets violently, others are wasted away by crack or AIDS. A few who can't cope with the hormonal and psychological disorders that come with changing sex commit suicide. *I Don't Wanna Be a Boy* centers on six young men, blacks and hispanics between the ages of 16 and 23, from the gettos in Brooklyn and the Bronx. Some still go to school or manage to hold down a job, but most of them live at night selling their bodies. With them, we explore the lengthy process of changing sex. They explain their motives, their ideals and their dreams. Although few will actually submit to surgery—either out of fear or lack of money— they pump their bodies with estrogen or get castrated. No longer men, but never women, they hover on the margin of society and the underworld, unable to escape from the vicious circle of hustling and poverty.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1994 *I Don't Wanna Be a Boy*

ΗΠΑ / USA 1997

**Κάνταξ Σέρμερχορν
Μπέστορ Κραμ
Candace Schermerhorn
Bestor Cram**

Σκηνοθεσία / Direction: Candace Schermerhorn, Bestor Cram. **Φωτογραφία / Cinematography:** Bestor Cram, Michael A. Cronenberg, Bruce Johnson, Mike Majors. **Μοντάζ / Editing:** Mike Majors. **Ήχος / Sound:** Michael A. Cronenberg, Candace Schermerhorn, Matt Thurber. **Παραγωγοί / Producers:** Candace Schermerhorn, Bestor Cram. **Παραγωγή / Production:** Northern Lights Productions. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Northern Lights Productions, 1050 Commonwealth Ave, Boston, MA 02215, USA, τηλ.: / tel.: +617 731 9100, fax: +617 731 9109. Video **Έγχρωμο / Colour 75'**

Βραβεία / Awards:

Βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ / Best Documentary Award: New England Film and Video Festival

You Don't Know Dick

Το ντοκιμαντέρ αυτό έχει σαν θέμα τις γυναίκες που επέλεξαν να αλλάξουν φύλο και να γίνουν άνδρες. Ως εκείνη τη στιγμή, είχαν ζηήσει με σώματα που δεν τους ταίριαζαν, είχαν προσπαθήσει να ανταποκριθούν σε κοινωνικές προσδοκίες που δεν μπορούσαν να εκπληρώσουν, κι ο ψυχικός τους πόνος ήταν τέτοιος που δεν μπορούσαν πια να τον αγνοήσουν. Οι άνδρες αυτοί έχουν ξεκινήσει έναν τεράστιο αγώνα για να ξανακερδίσουν τη χαμένη τους αξιοπρέπεια και την απαγορευμένη τους ταυτότητα. Πλέκοντας συνεντεύξεις με προσωπικές μαρτυρίες, αναμνήσεις φίλων και συγγενών, και σκηνές από οικογενειακές εξόδους, η ταινία φωτίζει την ανθρώπινη πλευρά αυτού του ασυνήθιστου ταξιδιού προς αναζήτηση της προσωπικής ταυτότητας, και προσπαθεί να απαντήσει σε κάποια από τα πολλά ερωτήματα που προκύπτουν. Για παράδειγμα, τι μεταβολές υφίσταται η σεξουαλικότητα του ατόμου που γίνεται τρανσέξουαλ; Κατά πόσο διαμορφώνεται το άτομο από το φύλο του, ιδιαίτερα όταν το εκ γεννητής φύλο δεν συμβαδίζει με την εικόνα που έχει το άτομο για τον εαυτό του; Πώς βλέπουν οι γονείς τους και τα παιδιά τους τους τρανσέξουαλ; Τι γίνεται με το παρελθόν του ατόμου αυτού, και μ' όλα όσα συνδέονται με το παρελθόν του; Πρόκειται για μια μεταμόρφωση, η οποία φαντάζει τρομερή και γεμάτη κινδύνους, που όμως είναι και ο μόνος τρόπος για τις γυναίκες αυτές να γίνουν αυτό που πραγματικά είναι.

This is a documentary about women who have chosen to change their gender and become men. They have lived within bodies they don't accept; they have tried to adapt to social expectations they can't fulfill; they have experienced devastating personal pain that cannot be obscured by denial. These men have embarked upon an enormous struggle to recover dignity and an identity denied. Through a weave of interviews, personal testimonials, recollections of friends and family and recordings of family outings, the film illuminates the human side of this unusual journey for personal identity and tries to answer some of the many questions that arise from this issue. For example, what happens to one's sexuality when one becomes a transsexual? How does gender identity shape an individual, particularly when the birth gender does not align with an individual's self perception? What is the difference between sex and gender? How do parents and children respond to transsexuality? What happens to one's past or anything related to that past? *You Don't Know Dick* examines a complex transformation that is frightening and risky, but which is the only way for these women to become who they really are.

**ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ /
SELECTED FILMOGRAPHY**

Bestor Cram
Mysteries of the Sea: Freak Waves
Mumia Abu-Jamal:
A Case for Reasonable Doubt?
Maya Lin: A Strong Clear Vision

Candace Schermerhorn & Bestor Cram
1997 *You Don't Know Dick*

Η ιστορία του Μπράντον Τίνα The Brandon Teena Story

Στις αρχές του Δεκέμβρη, 1993, ο εικοσάχρονος Μπράντον Τίνα φτάνει στο Φολς Σίτι, μια μικρή επαρχιακή πόλη της Νεμπράσκα. Δε γνωρίζει κανέναν, όμως, χάρη στον φιλικό του τρόπο και την εφηβική του γοητεία, αποκτά σύντομα φίλους. Μάλιστα, γίνεται ιδιαίτερα δημοφιλής με τις κοπέλες της πόλης, και δε δυσκολεύεται να κάνει σχέση με μια από αυτές. Ωστόσο, μόλις τρεις εβδομάδες αργότερα, την παραμονή των Χριστουγέννων, ο Μπράντον πέφτει θύμα βιασμού και άγριου ξυλοδαρμού. Οι δράστες είναι δυο φίλοι του, που έχουν ανακαλύψει ότι ο Μπράντον στην πραγματικότητα είναι κοπέλα. Μια βδομάδα αργότερα, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, αρκετά χιλιόμετρα από το Φολς Σίτι, οι ίδιοι άνδρες δολοφονούν τον Μπράντον, έναν άλλο άνδρα και μια νεαρή μητέρα, στο σπίτι της οποίας ο Μπράντον είχε καταφύγει. Στο τραγικό αυτό περιστατικό εστιάζει η εξαιρετική ταινία των Σούζαν Μάσκα και Γκρέτα Όλαφσοντότιρ, αποκαλύπτοντας ότι οι κάτοικοι της επαρχιακής Αμερικής είναι ικανοί για φοβερό μίσος κατά των ομοφυλόφιλων. Η ταινία αφηγείται επίσης την τραγική ιστορία κάποιου που γεννήθηκε με το «λάθος» φύλο και την αναζήτησή του για την πραγματική του ταυτότητα. Τη διαφορούμενη σεξουαλικότητα του Μπράντον οι κάτοικοι της απομονωμένης αυτής πόλης την εξέλαβαν ως προδοσία και την αντιμετώπισαν με ανησυχητική εχθρικήτητα. Η ταινία καθιστά σαφές το ότι η πόλη του Φολς Σίτι ακόμα προσπαθεί να καταλάβει τι ακριβώς συνέβη εκείνες τις μοιραίες μέρες. A young man arrives in

Falls City, a small town in rural Nebraska, at the beginning of December 1993. Twenty-year-old Brandon Teena is a stranger to this town, but his friendly manner and youthful charm soon win him friends among his peers. The town's young girls are particularly attracted to him and he has no difficulty finding a girlfriend. However, only three weeks later, on Christmas Eve, Brandon is brutally beaten up and raped by two of his friends. This astonishing act of fury was prompted by the friends' discovery that Brandon is in fact a girl. A week later, on New Year's Eve, a few miles outside Falls City, the same two young men murdered Brandon, along with a young mother and another man with whom he had sought refuge miles away. Susan Muska and Gréta Olafsdóttir's finely crafted documentary takes a closer look at this tragic case. What their film reveals is an astounding potential for hatred – founded on homophobia – among the inhabitants of rural America. It also tells the tragic story of someone who happened to be born with the «wrong» sex and their search for identity. We learn how this person's sexual ambiguity was regarded as a betrayal and was met with disturbing hostility by the inhabitants of this remote little town. The film makes it clear that the townspeople are still attempting to understand what happened during Brandon's fateful final days.

ΗΠΑ / USA 1997

Σούζαν Μάσκα
Γκρέτα Όλαφσοντότιρ
Susan Muska
Gréta Olafsdóttir

Σκηνοθεσία / Direction: Susan Muska, Gréta Olafsdóttir. **Σενάριο / Screenplay:** Susan Muska, Gréta Olafsdóttir. **Φωτογραφία / Cinematography:** Susan Muska. **Μοντάζ / Editing:** Susan Muska, Gréta Olafsdóttir. **Παραγωγός / Producer:** Susan Muska. **Παραγωγή / Production:** Bless Bless Productions, 704 Washington St., New York, NY 10014, USA, τηλ.: / tel.: +212 242 3009, fax: +212 253 6979. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Films Transit Inc., 402 East Notre Dame, Montreal H2Y 1C8, Canada, τηλ.: / tel.: +514 844 3358, fax: +514 844 7298. **16mm Έγχρωμο / Colour 90'**

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Teddy, Καλύτερο Ντοκιμαντέρ / Teddy Award, Best Documentary: Berlin IFF, Βραβείο Κοινού / Audience Award: Berlin IFF.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1997 The Brandon Teena Story

ΚΑΝΑΔΑΣ / Canada 1997

Μάγια Γκάλλους Maya Gallus

Σκηνοθεσία / Direction: Maya Gallus.
Φωτογραφία / Cinematography: Zoe Dirse.
Μοντάζ / Editing: Cathy Gulkin. Ήχος / Sound:
Justine Pimlott. Μουσική / Music: Celina
Carroll, Chip Yarwood. Παραγωγός / Producer:
Julia Sereny. Παραγωγή / Production: Sweet
Away Productions Inc. Παγκόσμια
Εκμετάλλευση / World Sales: Films Transit
Inc., 402 rue Notre Dame est., Montreal,
Quebec, Canada H2Y 1C8, τηλ.: / tel.: +514
844 3358, fax: +514 844 7298.
35mm Έγχρωμο / Colour 75'

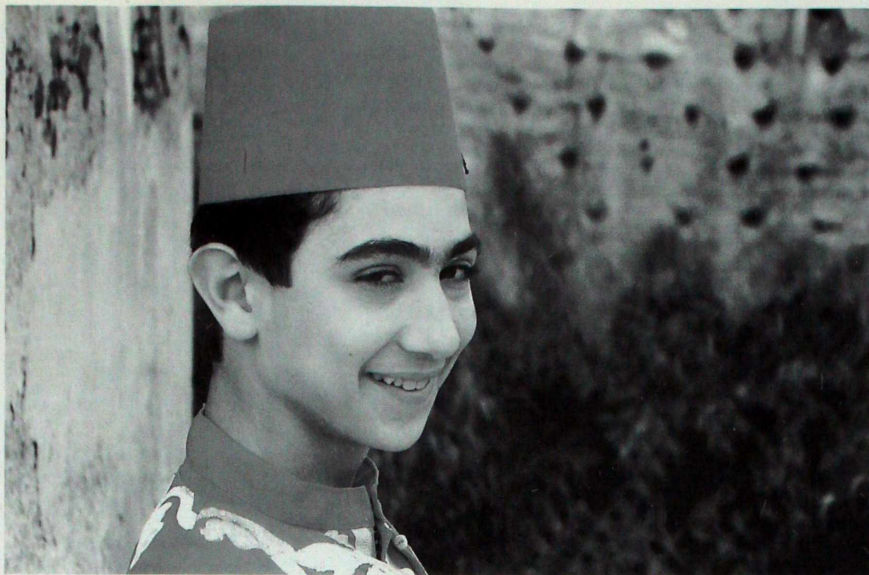
Η εξερεύνηση της γυναικείας σεξουαλικότητας Erotica: A Journey into Female Sexuality

Ένα προκλητικό, αισθησιακό, εγκωμιαστικό και, κάποιες στιγμές, σκοτεινό ταξίδι μέσα από τη γυναικεία ερωτική φαντασία, το ντοκιμαντέρ αυτό επισκέπτεται το «παρασκήνιο» με δέκα διαφορετικές γυναίκες, οι οποίες αποκαλύπτουν μπροστά στην κάμερα τις φαντασιώσεις και τα πιο προσωπικά τους μυστικά. Ασχολούμενες με τη δημιουργία προκλητικών ταινιών, φωτογραφιών, παραστάσεων και μυθιστορημάτων, οι γυναίκες αυτές εκφράζουν τον ερωτισμό τους μέσα από την τέχνη αλλά και την προσωπική τους ζωή. Γυρισμένη από ένα συνεργείο εξολοκλήρου γυναικείο, η ταινία εξερευνά το φάσμα και την ποικιλία του «γυναικείου βλέμματος», από τη σαδομαζοχιστική ιεροτελεστία μιας παριζιάνας επικυρίαρχης (dominatrix), ως τη νυχτερινή ζωή των λεσβιών στο Σαν Φρανσίσκο. Εκτός από την Πολίν Ρεάζ, τη μυστηριώδη συγγραφέα της «Ιστορίας της Ο», στην ταινία εμφανίζονται η γαλλίδα dominatrix Ζαν ντε Μπεργκ, οι τέως πορνοστάρ και νυν σκηνοθέτιδες Άνι Σπρινκλ και Καντίνα Ρουαγιάλ, οι φωτογράφοι Μπετίνα Ρέιμς και Φίλις Κρίστοφερ, καθώς και πολλές άλλες. Η ταινία αφηγείται τις ιστορίες των γυναικών αυτών, το πώς συγχωνεύεται η προσωπική με την επαγγελματική τους ζωή, και τα προβλήματα και τις συγκρούσεις που έχουν αντιμετωπίσει, φωτίζοντας έτσι την περίπλοκη φύση της γυναικείας σεξουαλικότητας, και τη θέση της στην κοινωνία μας.

Erotica is an evocative, sensuous, celebratory and, at times, dark journey through the female erotic imagination. This feature-length film goes behind the scenes with ten different women who reveal their inner fantasy lives and expose their most intimate secrets for the camera. Creating provocative films, photographs, performances and stories, they express their eroticism artistically as well as personally. Produced, directed and edited by women, and shot with an all-female crew, this documentary explores the range and variety of «the female gaze», from the sadomasochistic rituals of a Parisian dominatrix, to the San Francisco lesbian nightclub scene, and tells the true story behind one of the most enduring erotic novels of this century. Providing an exclusive interview with Pauline Réage, the mysterious author of «Histoire d'O», *Erotica* also features French dominatrix Jeanne de Berg, celebrity porn-star-turned-filmmakers Annie Sprinkle and Candida Royale, renowned photographers Bettina Rheims and Phyllis Christopher, and others. *Erotica* tells the story of these women, how their personal and professional lives merge, revealing the struggles and conflicts that they, like many women, have encountered, thereby illuminating the complex nature of female sexuality and its place in our ever-changing society.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1991 Elizabeth Smart: On the Side of the Angels
- 1992 Get the Picture: The Portrayal of Women in the Media Queen of the Blades
- 1997 *Erotica: A Journey into Female Sexuality*

ΕΛΒΕΤΙΑ / Switzerland 1997

Σιμόν Μπισόφ Simon Bischoff

Σκηνοθεσία / Direction: Simon Bischoff.
Σενάριο / Screenplay: Simon Bischoff.
Φωτογραφία / Cinematography: Simon Bischoff. **Μοντάζ / Editing:** Sergio Buzi.
Ήχος / Sound: Mohcin Kamouni. **Μουσική / Music:** Jilala Tanger. **Παραγωγή / Producer:** Simon Bischoff. **Παράγωγή / Production:** Simon Bischoff. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Simon Bischoff, Via Plan di Sco 72B, 00139 Rome, Italy, τηλ.: / tel: +39 6 880 9813.
 35mm Έγχρωμο / Colour 105'

Mon beau petit cul

Ο βασικός χαρακτήρας του έργου είναι ο Γαλλοελβετός Ζαν Νόιενσβάντερ. Ταχυδρομικός υπάλληλος στα δεκαπέντε του, στη συνέχεια εκπαιδεύτηκε στα ξενοδοχειακά στη Βέρνη, τη Λαζάνη και το Λονδίνο. Το 1956 έφυγε για τον Καναδά, όπου σύντομα διορίστηκε διευθυντής ενός μεγάλου, πολυτελούς ξενοδοχείου του Βανκούβερ. Ενώ παραθέρριζε, το 1971, στο Μαρόκο, αγόρασε σπίτι στην Ταγγέρη, όπου, μερικά χρόνια αργότερα, στα 51 του, πήγε και εγκαταστάθηκε, με σκοπό να χαρεί εκεί τη ζωή του ως συνταξιούχος. Η ταινία έχει ως θέμα την προσωπική του ζωή, την οποία ο Νόιενσβάντερ εμφανώς χαίρεται να διηγείται. Πρόκειται για έναν συμπαθητικό ηδονιστή, που διαχειρίζεται τη δουλειά και τη διασκέδασή του με αρκετή μεαστρία. Ο σκηνοθέτης, ωστόσο, του δίνει ένα ρόλο μάλλον άχαρο: ούτε του ήρωα ούτε και του αντιήρωα, αλλά περισσότερο του μη-ήρωα, ο οποίος πρέπει να επιβληθεί μέσα από την αυτάρεσκη κοινοτοπία της μεσοαστικής του ζωής. Μέσα από το πρίσμα της επίπεδης αυτής ζωής, ο Μπισόφ μάς εισάγει στην ομοφυλόφιλη κοινότητα της Ταγγέρης, και σ' έναν κύκλο στον οποίο πολλοί προσδίδουν μυθικές διαστάσεις, ιδιαίτερα όταν ένας από τους θαμώνες του είναι και ο Πολ Μπόουλς, ο οποίος εμφανίζεται εδώ ως γηραιός γκεστ-σταρ.

The film's principal character is the French-Swiss Jean Neuenschwander. A post office employee at the age of fifteen, he then trained in the hotel business in Bern, Lausanne and London, leaving La Chaux-de-Fonds in 1956 for Canada, where he was soon appointed director of a large luxury hotel in Vancouver. On holiday in Morocco, in 1971, he bought a house in Tangiers where he settled down a few years later, at the age of 51, for a cosy and opulent retirement. *Mon beau petit cul* is the account of his personal life, which Neuenschwander clearly takes delight in recounting. He is a likable hedonist who manages his affairs and his pleasures with considerable skill. The filmmaker, however, places him in an unenviable role: neither hero nor antihero, but quite frankly a non-hero who has to assert himself through the self-satisfied banality of his middle-class life. From this somewhat flat existence, Simon Bischoff subtly extracts a group portrait of the homosexual sphere in Tangiers, viewed as mythical by some, particularly when frequented by characters such as Paul Bowles, who appears as an ageing guest-star in the film.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
 1995 Er Moretto – von Liebe leben
 1997 Mon beau petit cul

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ANTHOLOGY: GREEK DOCUMENTARIES

Η εστίαση των εθνικών
αξιοκρατών
Επίσης: A Journey into
Female Sexuality

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1990

Γιάννης Σμαραγδής Yannis Smaragdis

Σκηνοθεσία / Direction: Γιάννης Σμαραγδής / Yannis Smaragdis. **Σενάριο / Screenplay:** Γιάννης Σμαραγδής / Yannis Smaragdis. **Φωτογραφία / Cinematography:** Νίκος Σμαραγδής / Nikos Smaragdis. **Μοντάζ / Editing:** Αριστείδης Καρύδης Fuchs / Aristidis Karydis Fuchs. **Παραγωγή / Production:** Alexandros Film; EPT A.E. / ERT S.A. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Alexandros Film, Αγαλιανού 13 / 13 Agallianou st., 114 76 Αθήνα / Athens, τηλ.: / tel.: 30 1 642 1165, fax: +30 1 645 4466. 16mm Έγχρωμο / Colour 25'

Πόρος – Σεφέρης Poros – Seferis

Το καλοκαίρι του 1946, ο Σεφέρης καταφεύγει στον Πόρο, εξουθενωμένος από το κλίμα της εποχής που γεννάει σιγά σιγά τον εθνικό διχασμό. Εκεί, στη Βίλα Γαλίνη, ο ποιητής γράφει την ποιητική σύνθεση «Κίχλη». Παράλληλα, διατηρεί ένα προσωπικό ημερολόγιο, όπου καταγράφει την πνευματική του διαδρομή-περιπέτεια, μέχρι την ολοκλήρωση του ποιήματος. Εκεί περιγράφει με εντελώς προσωπικό τρόπο και τον Πόρο. Το φιλμ ακολουθεί αυτή τη διαδρομή με εικόνες και αγάλματα. Στο ποίημα «Κίχλη» ακούγεται η φωνή του Γιώργου Σεφέρη. (Η ταινία αποτελεί μέρος της σειράς *Η δε πόλις ελάλησεν*.)

In the summer of 1946, Seferis took refuge in the island of Poros, exhausted by the political climate which was leading gradually to the division of the nation. There, at Villa Galini, the poet wrote «The Thrush». At the same time, he kept a journal, where he recorded his spiritual course/adventure, towards the completion of the poem. The journal also included Seferis' unique description of Poros. The film follows the poet's course, with images of icons and statues. The voice of George Seferis can be heard reading «The Thrush». (The film is part of the documentary series *Thus Spake the City*.)

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1975 Κελλι μηδέν / Zero Cell
- 1981 Καλή σου νύχτα Κυρ' Αλέξανδρε
/ A Good Night to You Mr. Alexandre
- 1982 Αλαλούμ / Alaloum
- 1983 Το τραγούδι της επιστροφής
/ Homecoming Song
- 1985 Χατζήμανουήλ / Hadjimanuel
- 1987 Χάιρε Τάσο Καρατάσο
/ Ave Taso Karataso
- 1989 Σιγά... η πατρίδα κοιμάται
/ Hush... Our Country Is Sleeping
- 1990 Η δε πόλις ελάλησεν
/ Thus Spake the City
- 1995 Καβάφης / Cavafy

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1997

**Δημήτρης
Κουτσιαμπασάκος
Dimitris
Koutsibassakos**

Σκηνοθεσία / Direction: Δ. Κουτσιαμπασάκος / D. Koutsibassakos. **Σενάριο / Screenplay:** Δ. Κουτσιαμπασάκος / D. Koutsibassakos. **Φωτογραφία / Cinematography:** Δ. Κουτσιαμπασάκος / D. Koutsibassakos, Π. Μαιρικήδης / P. Mavrikidis. **Μοντάζ / Editing:** Έλια Χρονοπούλου / Elis Chronopoulou. **Ήχος / Sound:** Κ. Πουλαντζάς / C. Poulantzas, Κ. Χρυσός / C. Chryssos. **Μουσική / Music:** Ευάγγελος Φάμπας / Evangelos Fabas. **Παρογωγή / Production:** ΕΚΚ / Greek Film Centre. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** ΕΚΚ / Greek Film Centre, Πανεπιστημίου 10 / 10 Panepistimiou St., Αθήνα / Athens 106 71, τηλ.: / tel.: +30 1 363 1733, fax: +30 1 361 1336. 35mm **Έγχρωμο / Colour 29'**

Βραβεία / Awards: Καλύτερο Ντοκιμαντέρ / Best Documentary, Φεστιβάλ Δράμας / Drama Short Film Festival

Ο Ηρακλής, ο Αχελώος και η γιαγιά μου Heracles, Acheloos and My Granny

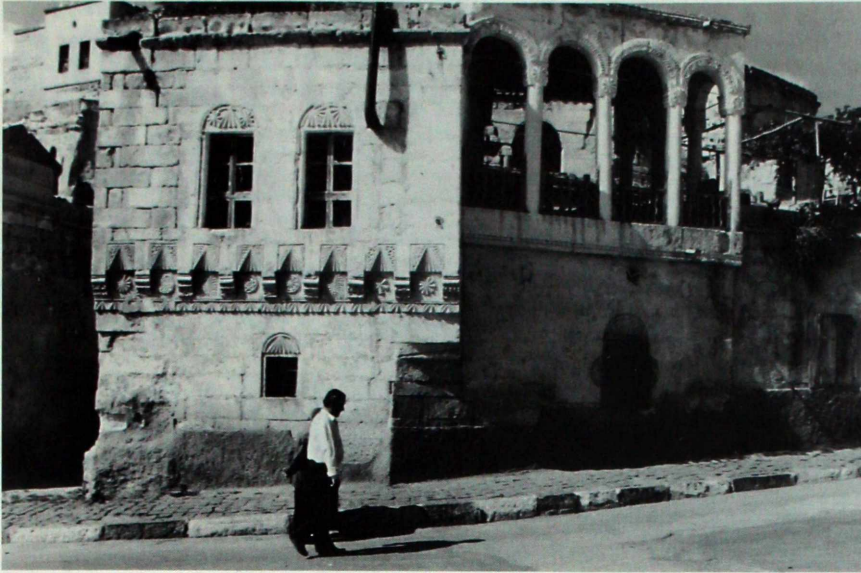
Η Δήμητρα Κουτσιαμπασάκου είναι 88 ετών, και ζει μόνη στο χωριό Αρματωλικό της Πίνδου, στις όχθες του ποταμού Αχελώου, που πήρε τ' όνομά του από τον ποτάμι θεό της μυθολογίας, ο οποίος μπορούσε ν' αλλάζει μορφή. Ο γνωστότερος μύθος του Αχελώου αναφέρεται στον αγώνα του εναντίον του Ηρακλή, όπου διεκδίκησε τη μνηστή του Δηλιάνειρα. Το σπίτι της Δήμητρας βρίσκεται πολύ κοντά στο υπό κατασκευή μεγάλο φράγμα του Αχελώου, και στέκει ακριβώς στο μέσον της περιοχής που, με την ολοκλήρωση του φράγματος, θα γίνει λίμνη. Κατά ειρωνική τύχη, τα υλικά που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή του φράγματος είναι προϊόντα της εταιρείαςτσιμέντων «Ηρακλής», φαίνεται λοιπόν πως η αρχαία διαμάχη ανάμεσα στον Αχελώο και τον Ηρακλή συνεχίζεται κι ώς τις μέρες μας! Ο Δημήτρης, ο Κώστας και ο Πέτρος αποφασίζουν να επισκεφθούν τη γιαγιά τους και να γυρίσουν ένα ντοκιμαντέρ.

Dimitra Koutsibassakos is 88 years old and lives alone in the village of Armatoliko in the Pindos mountain range, on the banks of the ancient river Acheloos, named after the mythical river god who fought Heracles for the favors of a woman and who could take on many forms. Dimitra's home is located near the place where a great dam is being built and lies right in the middle of the area destined to become a lake after construction is completed. By a strange quirk of fate, the materials used in the construction of the dam are a product of a cement company named «Heracles», so that it seems that the age-old contest between Acheloos and Heracles continues to the present day! Dimitris, Costas and Petros decide to pay their grandmother a visit and make a documentary.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

- 1990 Ο υπάλληλος τρένων / The Railroad Employee
- 1992 Τα αγαπημένα μου πρόσωπα / My Loved Ones
- 1995 Η γέφυρα / The Bridge
- 1997 Ο Ηρακλής, ο Αχελώος και η γιαγιά μου / Heracles, Acheloos and My Granny
- 1998 Ύψωμα 33 / Slope 33

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1997
Τίμων Κουλμάσης
Ηρώ Σιαφλιάκη
Timon Koulmassis
Iro Siafliaki

Σκηνοθεσία / Direction: Τ. Κουλμάσης / Τ. Koulmassis, Ηρώ Σιαφλιάκη / Iro Siafliaki. **Σενάριο / Screenplay:** Τ. Κουλμάσης / Τ. Koulmassis, Ηρώ Σιαφλιάκη / Iro Siafliaki. **Φωτογραφία / Cinematography:** Jacques Pamart. **Μοντάζ / Editing:** Aurique Delannoy. **Ήχος / Sound:** André Sikierski. **Παραγωγοί / Producers:** Θάνος Λαμπρόπουλος / Thanos Lambropoulos, Fabrice Puchault. **Παραγωγή / Production:** ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΕΠΕ / Periplous Ltd, EKK / Greek Film Centre, Lapsus, La Sept Arte, L'Ina. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Doc and Co (Paris), ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΕΠΕ / Periplous Ltd, Αριστοτέλους 176 / 176 Aristotelous str., 112 51 Αθήνα / Athens, tel.: 8670 478, fax: 8677 828. 16mm **Έγχρωμο / Colour 62'**

Βραβεία / Awards: Βραβείο Κοινού / Audience Award: Θεσσαλονίκη IFF, Μέγα Βραβείο / Grand Prix: Παρίσι IFF, Κρατικό Βραβείο Ποιότητας / State Quality Award

Σινασός, τοπογραφία της μνήμης

Sinassos

– Memories of a Displaced Village

Από την αρχαιότητα ο ελληνικός λαός έζησε στις όχθες του Αιγαίου. Το 1923, μετά τον ελληνοτουρκικό πόλεμο και στο όνομα της ιδέας του έθνους, με τη συναίνεση των Μεγάλων Δυνάμεων, αποφασίστηκε η πρώτη οργανωμένη μεταξύ δύο κρατών εθνική εκκαθάριση του 20ού αιώνα.

Ενάμισι εκατομμύριο Έλληνες εγκαταλείπουν την Τουρκία, κάτω από απάνθρωπες συνθήκες, και τετρακόσιες χιλιάδες Τούρκοι υποχρεώνονται να φύγουν απ' την Ελλάδα. Μέσω της ιστορίας ενός χωριού στην Καππαδοκία, της Σινασού, των σημερινών τούρκων κατοίκων της και των μαρτύρων των τελευταίων Ελλήνων που έζησαν αυτή την τραγωδία και των απογόνων τους, η ταινία αυτή ανασυγκροτεί τη μνήμη της καθημερινής ζωής των δύο λαών που, παρά τις διαφορές τους, έζησαν για αιώνες μαζί στη Μικρά Ασία, μέχρι τον βίαιο διαχωρισμό τους.

Ever since antiquity, the Greek people lived on both shores of the Aegean Sea. In 1923, following the Greek-Turkish war and in the name of the idea of nationhood, the first organized «ethnic cleansing» of the 20th century was carried out with the consent of the Great Powers. One and half million Greeks left Turkey under the most inhuman conditions, and 400,000 Turks were forced to leave Greece. Through the story of the village of Sinassos, its present-day Turkish inhabitants and the testimony of the last Greeks to live through this tragedy, as well as that of their descendants, this film reconstructs the memory of the daily life of the two nations who, despite their differences, lived side by side for centuries in Asia Minor until their violent separation.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY

Τίμων Κουλμάσης / Timon Koulmassis
 1987 The Waste Land
 1991 Le rêve de Sappho
 1994 Ulrike Marie Meinhof

Ηρώ Σιαφλιάκη / Iro Siafliaki

1990 Επινόηση / Invention

Τίμων Κουλμάσης & Ηρώ Σιαφλιάκη / Timon Koulmassis, Iro Siafliaki

1997 Σινασός, τοπογραφία της μνήμης / Sinassos – Memories of a Displaced Village

ΕΛΛΑΔΑ / Greece 1998
Λάκης Παπαστάθης
Lakis Papastathis

Σκηνοθεσία / Direction: Λάκης Παπαστάθης /
 Lakis Papastathis. Κείμενα / Texts: Μαρίαννα
 Κουτούλου / Marianna Koutalou. Μοντάζ /
 Editing: Τάκης Γοργορίνης / Takis Gorgorinis.
 Παραγωγή / Production: Cinetic. Παγκόσμια
 Εκμετάλλευση / World Sales: Cinetic,
 Λασκάρεως 3 / 3 Laskareos st., 114 71
 Αθήνα / Athens, τηλ.: +30 1 643 7263,
 fax: +30 1 643 7264 Video
 Έγχρωμο-Ασπρόμαυρο / Colour-B&W 50'

Σκηνές από ένα δρόμο – Οδός Πανεπιστημίου Scenes from a road – Panepistimiou Street

Η οδός Πανεπιστημίου σε διάφορες εποχές. Εικόνες καθημερινής ζωής και ιστορικά γεγονότα από τις αρχές του αιώνα μέχρι τη δεκαετία του '70. Τα κτίρια που χάθηκαν, τα κτίρια που άντεξαν στο χρόνο. Τα κέντρα που στέγαζαν την κοινωνική ζωή των Αθηναίων. Το ξενοδοχείο «Βικτώρια» που μετονομάστηκε σε «Εξέλσιορ» και σήμερα στεγάζει την Εθνική Τράπεζα. Το καφενείο «Κυβέλεια», τα καφενεία των Χαυτείων, το «Πανελλήνιον», τα ζαχαροπλαστεία του «Ντορέ» και του «Γιαννάκη». Το φαρμακείο του Μαρινόπουλου. Ο κινηματογράφος «Ρεξ». Οι κινηματογράφοι «Τιτάνια» και «Πάνθεον», που δεν υπάρχουν σήμερα. Το καφεκοπτείο Λουμιδή. Τα ιστορικά κτίρια που σώζονται μέχρι σήμερα. Η Ακαδημία, η Βιβλιοθήκη, το Πανεπιστήμιο, το Οφθαλμιατρείο, η Καθολική Εκκλησία, η Τράπεζα της Ελλάδος. Το κτίριο της «Μ. Βρετανίας», το πρώτο κτίριο της Πλατείας Συντάγματος, που άλλαξε όμως τελείως μορφή το 1960. Τα τραμ, οι συγκοινωνίες, τα πρώτα αυτοκίνητα. Ζωντανές λήψεις απ' την Κατοχή, την Απελευθέρωση, την υποδοχή των βρετανών στρατιωτών, τη διαδήλωση του Δεκέμβρη του 1944 κόντρα στα αγγλικά τανκς. Η Πανεπιστημίου στη δεκαετία του 1960 και του '70. Διαδηλώσεις, παρελάσεις, αλλά και ήσυχες στιγμές ειρηνικής ζωής σε διάφορες εποχές στον ίδιο δρόμο της Αθήνας.

Panepistimiou Street through the years. Images of every-day life and historic events from the dawn of the century to the seventies. The buildings that no longer exist, and the buildings that have resisted time. The haunts of Athenian social life. The «Victoria» hotel which was renamed «Excelsior» and nowadays houses the National Bank of Greece. The «Kyveliá» café, the Haftia cafés, the «Panellinión» toyshop; «Doré» and «Yiannakis's» pastry shops; Marinopoulos's pharmacy; the «Rex» cinema; the «Titania» and «Pantheon» cinemas that no longer exist. Loumidis's coffee grinder's. The historic buildings that still exist today: the Academy, the Library, the University, the Eye-Clinic, the Catholic Church, the Bank of Greece. The «Grande Bretagne» hotel, the first building to be erected in Syntagma Square, but which was completely refurbished in 1960. The trams; public transport; the first cars. Live footage from the German Occupation, the Liberation, the arrival of the British troops, the December 1944 demonstration against the British tanks. Panepistimiou Street during the 1960's and 70's. Demonstrations, parades, but also quiet moments of every-day life along this Athenian street.

ΕΠΙΛΕΚΤΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / SELECTED
 FILMOGRAPHY

- 1970 Γράμματα από την Αμερική /
Letters from America
- 1973 Θέατρο Σκιών / Shadow Theatre
- 1974 Μια ζωή Γκόλφο
/ A Lifetime of Golfo
- 1975 Χαίρω πολύ, Σαββόπουλος /
Pleased to Meet You, Savvopoulos
- 1975-1976 Ιστορικό Αρχείο /
Historical Archive
- 1976 Το τραμ το τελευταίο
/ The Last Tram
- 1976-1999 Παρασκήνιο / «Paraskenio»
- 1981 Τον καιρό των Ελλήνων /
The Time of the Greeks
- 1987 Θεόφιλος / Theophilos
- 1990-1997 Αναζητώντας τη χαμένη εικόνα
/ In Search of the Lost Image
- 1991 Εικόνες από το Φεστιβάλ
Θεσσαλονίκης / Images from the
Thessaloniki Film Festival
- 1997 Μπαρουτίμολοι της
Δημητσάνας / Gun-powder
Mills of Dimitsana
- 1998 Σκηνές από ένα δρόμο –
Οδός Πανεπιστημίου /
Scenes from a road –
Panepistimiou Street

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ SPOTLIGHT: DIMITRI MAVRIKIOS

**Χορογραφώντας
την
πραγματικότητα**

σπάρια της Εσπερίας (Σορβόνη, Centro Sperimentale): ο Δημήτρης Μαυρίκιος (γενν. 1948). Η πρώτη του δουλειά, μια παραγγελία στα πλαίσια της τηλεοπτικής εκπομπής «Έρευνα», τον ξαναστέλνει πίσω στην Ιταλία. Και η εικοσάλεπτη εκπομπή για τα ελληνόφωνα χωριά της Καλαβρίας, στην Κάτω Ιταλία, εξελίσσεται σ' ένα οδοιπορικό σε κάτι ξεχασμένα εγγρατά ενός συγγραμματος Γεωγραφίας, στα ευγενή και μαγικά κατάλοιπα του Μύθου, στα κρημνώδη τοπία μιας ελληνικής γλώσσας που δεν έχει ξεχάσει ν' αντιστέκεται. Ένας διαρκής μέτοικος κάνει το χρέος του απέναντι στη γλώσσα των αποίκων, που έμεινε εκεί ακόμα κι όταν αποχώρησε το τελευταίο πλοίο της Ιστορίας. Μ' άλλα λόγια, η εικοσάλεπτη εκπομπή εξελίσσεται σ' ένα συγκλονιστικό κινηματογραφικό ντοκουμέντο μεγάλου μήκους και μεγάλης πνοής. Το *Πολεμόντα* συμμετείχε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης του 1975, κέρδισε το Βραβείο των Κριτικών και του Κοινού, και δεν προβλήθηκε ποτέ στις κινηματογραφικές αίθουσες, γιατί δεν ήθελε ο παραγωγός.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, στην ταινία του *Στο δρόμο του Λαμόρε*, ελεύθερη διασκευή της νουβέλας του Verga *Η λύκαινα*, ένας ήρωας του Μαυρίκιου αναρωτιέται φωναχτά: «L'amore ή L'amor (la morte)?» Το φαινομενικά αθώο λογοπαίγνιο δίνει το στίγμα της πρώτης (και μόνης μέχρι στιγμής) ταινίας του Μαυρίκιου όπου η μυθοπλασία (αντίθετα δηλαδή με τα περισσότερα, αν όχι όλα τα ντοκιμαντέρ του) δεν είναι το επαγόμενο μιας διαλεκτικής θεώρησης της λεγόμενης πραγματικότητας, αλλά ο αγωγός μέσα απ' τον οποίο η πραγματικότητα (η πραγματικότητα των άλλων, δηλαδή) μπορεί να μιλάει αλλιώς και να τραγουδάει αλλιώς, μπορεί να λέει «έρωτας» και να υπονοεί «θάνατος», μπορεί να ζητάει τον έρωτα και να βρίσκει το θάνατο.

Όμως η ταινία έχει και μιαν άλλη σημαντική διάσταση: την πολιτική. Το *Λαμόρε* είναι ένας βαθύτατα πολιτικός στοχασμός που ακνοθετεί, όχι κατ' ανάγκην με την έννοια που προσδίδει στον όρο ο Άρνης Μπερλής, όταν αναφερόμενος στον Οδυσσέα Ελύτη, θεωρεί ότι ο ποιητής δεν αναδιπλώνεται εις εαυτόν και εστιάζει μάλλον στην Ιστορία των ανθρώπων παρά στη δική του, εσωτερική ιστορία, αλλά γιατί, σε μια εποχή που κυριαρχεί η Βαβυλωνιά των συνθημάτων, το να υπηρετείς με πείσμα την αισθητική είναι ύψιστη πολιτική πράξη. Αυτό ενόχλησε. Όχι το ερωτικό στοιχείο της ταινίας καθαυτό, αλλά το ερωτικό στοιχείο ως άλλη πρόταση, ως στάση ζωής, ως πεμπουσία της τέχνης. Στην κορυφαία ίσως σκηνή της ταινίας, η Άννα, η τραγική πρωίδα, η «Λύκαινα», που σ' όλη τη διάρκεια της ταινίας *πολιορκείται* κυριολε-

Nineteen seventy-five, the year following the fall of the Dictatorship and the return of Democracy to Greece, saw the return to his homeland of a young, restless, «expatriate» patrician, outfitted with well-equipped dreams and theatrical, literary and filmic experience from the finest workshops of the West (the Sorbonne and the Centro Sperimentale): Dimitri Mavrikios (b. 1948). His first project, commissioned for the television series «Erewna», sent him back to Italy. His twenty-minute programme about the Greek-speaking villages of Calabria, in south-eastern Italy, developed into a travelogue through the forgotten errata of a Geography book, amid the noble and magical remnants of Myth, along the craggy landscapes of a Greek language that has not forgotten how to resist. A constant immigrant performed his duty to a language of settlers, a language that stayed on there, even after the last boat of History had left. In other words, this twenty-minute programme evolved into a wrenching film document of great magnitude and power. *Polemonta* was screened at the 1975 Thessaloniki Film Festival; it received the Jury and Audience Awards, but it never received theatre distribution because its producer did not wish it.

Four years later, in his film *On the Road to Lamore*, an adaptation of Verga's novella «The She-Wolf», one of Mavrikios's heroes wonders aloud: «L'amore or L'amor (la morte)?» This seemingly innocent pun is typical of Mavrikios's first (and, up until this point, only) film where fiction (in contrast with most, if not all of his documentaries) is not the inference of a dialectic consideration of so-called reality, but the conductor through which reality (other people's reality, that is) can speak differently and sing differently, can say «love» and mean «death», can look for love and find death.

But the film also had another important dimension to it: that of politics. *Lamore* was a deeply political reflection by the filmmaker, not necessarily in the sense attributed to the term by the writer Aris Berlis, when, referring to Odysseus Elytis, he believes that the poet does not turn in on himself and focuses rather on the History of humankind rather than on his own, intimate history, but because, in an era where the Babylon of slogans prevails, to be determinedly serving aesthetics is a supreme political act. *That was what jarred*. Not the film's erotic element per se, but the erotic element as an alternative, as a stance on life, as the quintessence of art. In what is perhaps the most climactic scene of the film, Anna, the tragic heroine, the «She-Wolf» who, throughout the film, has been literally besieged by the colour red (hanging red rugs, a field of poppies, fire encircling her home),

**Choreographing
Reality**

κτικά από το κόκκινο χρώμα (κρεμασμένες κόκκινες βελάντζες, λιβάδι με παρούνες, φωτιά γύρω από το σπιτικό της), ζώνεται η ίδια μ' ένα κατακόκκινο σάλι και κατεβαίνει στη λίμνη να γεννάσει τον καρπό του καταραμένου της έρωτα.

«Το ένστικτό της», λέει ο Μαυρίκιος, «την οδηγεί σσάφά, σε κάτι που δεν είναι ακριβώς φόνος του πλάσματος που κρατάει μέσα της. Το παιδί, από το ζεστό, υγρό περιβάλλον της μήτρας, θα περάσει στα ζεστά νερά της καλοκαιρινής λίμνης, χωρίς να έχει προλάβει να ζήσει, παρακάμπτοντας τη ζωή».

Κρατάω αυτό το «παρακάμπτοντας τη ζωή», όχι σαν κάποιο ποιητικό σόφισμα που πασχίζει, μεταβιβάζοντας το φόνος, να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, αλλά σαν ακραϊφινές χαρακτηριστικό της ιδιοσυγκρασίας του σκηνοθέτη, σαν επιτομή της ευγένειας, της διακριτικότητας και της λεπτότητας του· γιατί ο Μαυρίκιος παρακάμπτει την πολιτική ζωή, τη ζωή της ομάδας, της ισχύος εν τη ενώσει, για να εστιάσει στην άσπλη μοναδικότητα του κάθε ανθρώπου – εν προκειμένω, της πρωΐδας του. Ακριβώς όπως και η πρωΐδα του, σε μια έξοχη σκηνή της ταινίας που ακολουθεί τη σκηνή της γέννας, παρακάμπτει το προσκήνιο της Ιστορίας και τραβάει τη δική της ανηφόρα, έχοντας πια στους ώμους της το κόκκινο σάλι: έναν μάταιο ομφάλιο λώρο.

Ανάμεσα στο '82 και το '86, κι αφού στο μεταξύ το *Λαμόρε* συμμετέσχε στο επίσημο διαγωνιστικό πρόγραμμα του Φεστιβάλ της Ιέρ κι έδρεψε εγκωμιαστικές κριτικές, ο Μαυρίκιος ξαναπίνει τον μίτο του *Πολέμοντα*. Η τηλεοπτική σειρά *Τα γεφύρια του Ιονίου*, με τη σχεδόν μουσική τους φόρμα, αρθρώνουν έναν ιδιότυπο, ίσως, ορισμό του ντοκιμαντέρ, καθώς ο Μαυρίκιος, αυτός ο όντως παιδευμένος καλλιτέχνης και πολίτης του κόσμου, αξιοποιεί το συντακτικό της γλώσσας του κινηματογράφου (δηλαδή, το μοντάζ) για να χορογραφήσει την πραγματικότητα.

Τα γεφύρια δομούνται πάνω σε τρία υπαρκτά Ημερολόγια του δημιουργού τους. Στο πρώτο εγγράφεται η γόνιμη αμχανία αυτού του πολυάριθδος (ή απάριθδος;) και ακάματου περιηγητή, που πηγαίνει στις δύο όχθες του Ιονίου, σαν να 'χει εμπλακεί σε μιαν αέναη παλινδρομική κίνηση που δεν του επιτρέπει ούτε να παυθεί ούτε να νοσταλγήσει. Στο δεύτερο (και πιο γοητευτικό) Ημερολόγιο, η παλινδρομή γίνεται και σπειροειδής, καθώς αναδιπλούται εις εαυτήν, περιλαμβάνοντας αυτούσιες εγγραφές του ημερολογίου γυρισμάτων του *Πολέμοντα*. Το τρίτο είναι το Ημερολόγιο των ίδιων των *Γεφυριών*· το ημερολόγιο επιλογής των χώρων, εντοπισμού των αφετηριών-τερμάτων και των τερμάτων-αφετηριών.

Έτσι, *Τα γεφύρια* συνδέουν τη μνήμη του δημιουργού-αφηγητή με την ιστορική μνήμη, το Μύθο με την Ιστορία, την ανάμνηση με τη φαντασίωση, τους ζωντανούς με τα φαντάσματα. Μια φράση του Cesare Pavese, που διατρέχει το *Λαμόρε*, λειτουργώντας σχεδόν σαν λάιτ-μοτίβ, θα μπορούσε ν' αποτελέσει ένα είδος μπουσούλα γι' αυτό το θεατρικό, μαγικό παιχνίδι, γι' αυτή την ξενάγηση παρά δήμον ανείρων: «Τα πράγματα δεν τα βλέπει κανείς την πρώτη φορά, αλλά πάντα τη δεύτερη. Τότε τα ανακαλύπτει και, ταυτόχρονα, τα θυμάται». Για τον Pavese (όπως, άλλωστε, και για τον Borges), δεν εφευρίσκουμε· ανακαλύπτουμε. Δεν ενομούμε· θυμόμαστε. Τουλάχιστον, ως προσπαθούμε να θυμόμαστε σωστά, να μην αδικούμε.

Τελικά, δεν είναι διόλου εύκολο να γράψει ή να μιλήσει κανείς για ένα δημιουργό που οι πολλαπλές καταβολές του αφ' ενός δεν ευνοούν την τόσο προσφιλή στους θεωρητικούς κατάταξή του και αφ' ετέρου φαίνεται ότι οδηγούν τον ίδιο όχι μόνο στη συνεχή εναλλαγή δραστηριοτήτων, αλλά και στη συνεχή πρόσφιξη των ειδών: κινηματογράφος, τηλεόραση, θέατρο, όπερα, μουσική, ραδιόφωνο. Ας δοθούν τρία παραδείγματα: Το 1984, ο Μαυρίκιος ανεβάζει στη Λυρική Σκηνή του Βέρθερου του Massenet, κι όλη η ιστορία του Βέρθερου και της Καρλότας περνάει μέσα από μια μαγική λυχνία της εποχής, πρόδρομο του κινηματογράφου. Τρία χρόνια αργότερα, το 1987, το *Έξι πρόσωπα ζητούν συγγραφέα* του Luigi Pirandello που ανεβαίνει στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, ουλλαμβάνεται εντελώς κινηματογραφικά σε ό,τι αφορά στη ροή, το ρυθμό, τους χρόνους της παράστασης, για να μη μιλήσουμε για καταπραϊκά τεχνάσματα που παραπέμπουν στο κινηματογραφικό φλας-μπιακ, ή για τις αναφορές στο φελινικό corpus, αρχίως γενομένης από το *Β½*, και στα φελινικά φετίχ, με πρώτο και καλύτερο τη φιγούρα της Μαντάμ Πάτσε. Τέλος (τρίτο παράδειγμα), η *Σαλώμη* που ο Μαυρίκιος ανέβασε το 1992 στο Θέατρο των Καϊρών. Εδώ, τα δύο προηγούμενα πειράματα συμμιγνύονται σε ένα. Ο Μαυρίκιος δε σκηνοθετεί τη *Σαλώμη* του Wilde· σκηνοθετεί τη *Σαλώμη* που θα είχε γράψει ο Wilde αν είχε την εμπει-

wraps herself in a red shawl and goes down to the lake to give birth to the fruit of her accursed love.

«Her instinct», says Mavrikios, «wisely leads her to something which is not exactly the murder of the creature that she holds inside her. From the warm, fluid enclosure of the womb, the child will pass into the warm water of the summer lake, without having had time to live; circumventing life».

I mark these words «circumventing life», not as some sort of poetic sophism straining, by rebaptizing murder, to justify that which is unjustifiable, but as a pure trait of the filmmaker's idiosyncrasy, as the epitome of his nobility, discretion and delicacy; for Mavrikios circumvents political life, group life, 'strength in numbers, in order to focus on the sacred uniqueness of each person – in this case, his heroine. Just as his heroine, in a superb scene following the scene of the birth, circumvents the spotlight of History and continues her uphill climb, while draped around her shoulders, she carries her red shawl: a futile umbilical cord.

Between 1982 and 1986, and while *Lamore* had participated in the official competition of the Hyères Film Festival to great critical acclaim, Mavrikios took up once again the thread of *Polemota*. The television series *The Bridges of the Ionian*, with their almost musical form, offer a somewhat peculiar definition of the documentary, as Mavrikios, this truly educated artist and citizen of the world, exploits the syntax of filmic language (i.e. editing) so as to choreograph reality.

The Bridges are based on three existing Journals of the artist. The first one records the fertile embarrassment of this man of many homelands (or of none?), this tireless traveller, who keeps coming and going between the two coasts of the Ionian Sea, as if trapped in a perpetual, retrogressive motion that allows him neither peace nor nostalgia. In the second (and most enchanting) Journal, the retrogressive motion also begins to spiral, as it turns in on itself, including unedited journal entries from the filming of *Polemota*. The third one is the actual Journal of *The Bridges*; it records the selection of the places, the locating of the starting-points cum finish-lines and the finish-lines cum starting-points.

Thus, *The Bridges* connect the memory of the artist/narrator with historical memory, Myth with History, memory with fantasy, the living with the ghosts. A phrase by Cesare Pavese, that runs through *Lamore*, functioning almost as a leitmotiv, could perhaps be used as a compass for this crazy, magical game, for this guided tour of dreamland: «One does not see things the first time, but always the second. That is when one discovers them and, simultaneously, commits them to memory». For Pavese (and equally for Borges), we do not invent; we discover. We do not devise; we remember. At least, let us try to remember correctly; let us not be unjust.

In the end, it is not at all easy to write or talk about an artist whose multiple capacities do not, much to the theoreticians' distress, favour his classification, while at the same time seeming to lead the artist himself to a constant interchange of activities, but also to the continual mingling of genres: cinema, television, theatre, opera, music, radio. Let us give three examples: In 1984, Mavrikios directed Massenet's *Werther* at the Athens Opera, and the entire story of Werther and Charlotte passed through a magic lantern of that era, a precursor of the cinema. Three years later, in 1987, Luigi Pirandello's *Six Characters in Search of an Author*, shown at the State Theatre of Northern Greece, was conceived in a totally filmic way as far as the flow, the rhythm and the pacing of the performance were concerned, not to mention the tricks with mirrors, reminiscent of the cinematic flashback, or the references to Fellini's corpus, starting at *B½*, and the Fellini-type fetish, the grandest of which was the figure of Madame Pace. Finally (our third example), *Salome*, which Mavrikios directed in 1992. Here, both previous experiments blend into one. Mavrikios does not direct Wilde's *Salome*; he directs *Salome* the way Wilde would have written it, had he experienced the cinematic image. Quite a venture, but, in the end, a full justification of the dramatic act. The performance is set up in such a

ρία της κινηματογραφικής εικόνας. Τόλμημα, αλλά και, εντέλει, πλήρης δίκαιωση της θεατρικής πράξης. Η παράσταση είναι οργανωμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε ο μεν υποψιασμένος θεατής να επισημάνει έκπληκτος φωτιστικά τεχνάσματα που προσομοιάζουν στο ναυοραμίκ, στο τράβελινγκ ή στο γκρο-πλάνο, ο δε ανυποψίαστος, επαρκώς μηθριδαιομένος από χρόνια και χρόνια τηλεοπτική θητεία, να μην προσέχει τίποτα απ' όλα αυτά – κι αυτό είναι μέγα κέρδος. Ας σημειωθεί και το θεμελιώδες εύρημα του σκηνοθέτη να μετατρέψει τον Ηρώδη σε κινηματογραφικό σκηνοθέτη-Πλυμαλιώνα που, για να εξουσιάσει, πρέπει να δει τον κόσμο μέσα στο κινηματογραφικό κάδρο, και, για να ποθήσει, πρέπει να δει το ερωτικό του ίνδαλμα διαδιότατο.

Επιστροφή στο 1986. Εκ πρώτης όψεως, το *Μεσογειακό τρίπτυχο για τα Πάθη*, μια ακόμα κινηματογραφημένη τηλεοπτική δημιουργία του Μαυρίκιου, είναι ένα ακόμα οδοιπορικό αυτού του ακαταπόνητου δημιουργού-ταξιδευτή. Σιγά σιγά, όμως, όταν μάλιστα έχει κανείς υπόψη και τη μετέπειτα ταινία του Μαυρίκιου, το *Aenigma est* (προσπάθεια προσέγγισης της ζωής και του έργου του Giorgio De Chirico), αντιλαμβάνεται ότι όλη αυτή η φυσική κίνηση εν κώρω δε στοχεύει παρά στο να υποκαταστήσει ή να υποβάλει την εν κώρω κίνηση – δηλαδή, την εξ ορισμού μεταφυσική. Ο Μαυρίκιος καταδύεται στα βάθη των μύθων για να βρει τη «σκοτεινή ρίζα της κραυγής», όπως λέει ο Lorca, την κατάνυξη που φαίνεται κοινή στους τρεις μεσογειακούς λαούς, αλλά που έχει διαφορετικές απαρχές και εκβάλλει σε διαφορετικές ελπίδες. Χάρη στο ίδιο κατασκευαστικό ταξίδι αυτογνωσίας, ο De Chirico έφτασε σ' έναν κοινό βυθό, όπου όλοι οι μύθοι συγχέονται, για ν' αναδυθεί κομίζοντας τα πρώτα έργα του, αυτά της λεγόμενης «μεταφυσικής» περιόδου του.

Και στις δύο ταινίες, η ξαφνική παρουσία μιας «αυθεντίας» περί το διαλαμ-βανόμενα (του καθηγητή Αγουρίδη στην πρώτη και του καθηγητή Scmied στη δεύτερη) αιφνιδιάζει, δείχνοντας σαν ζένο σώμα, σαν άχρηστη επιστημονική βακτηρία σ' ένα έργο που προσπαθεί ν' αρθρωθεί μόνο του, να στηριχτεί στο ποιητικό της μαρτυρίας και στο μαρτυρικό της ποίησης. Ωστόσο, και στις δύο περιπτώσεις, ο ποιητής (εν προκειμένω ο Δημήτρης Μαυρίκιος) δειδεδε αυτή την πιθανή υπονόμηση και την υπονόμηση πρώτος, σαν να έσπειρε ένα κωράφι με νάρκες αφού πρώτα τις αφόηλισε.

Στο *Aenigma est* (1990), τη μέχρι στιγμής εντελέστερη, αλλά και πιο προσωπική δουλειά του Δημήτρη Μαυρίκιου, αυτή η συνεχής ανατρεπτική προσέγγιση των πραγμάτων φαίνεται πως δεν είναι μόνο το μέσον, αλλά και το μήνυμα. Η ταινία είναι οργανωμένη σαν μουσική σύνθεση, κι ωστόσο ανοίγει με τον De Chirico να αφορίζει τη μουσική. Η ταινία υποτίθεται ότι γιογραφεί ένα ζωγράφο, κι ωστόσο κλείνει με τη φράση: «Η ζωγραφική δε κωράει στον κινηματογράφο» – κάτι που θα μπορούσε να παρομοιαστεί με το σημείωμα ενός αυτόχειρος. Κι ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο πόλους, η ταινία: ένας βαθύς και λυρικός στοχασμός πάνω στη σχέση της τέχνης που ταρι-κεύει το χρόνο (της ζωγραφικής) με αυτήν που τον χρησιμοποιεί για πρώτη ύλη (τον κινηματογράφο).

Στην περίπτωση του *Aenigma est*, ο κινηματογραφιστής υποτάσσεται στο ζωγράφο: ήδη απ' το ξεκίνημα της ταινίας, ο κινηματογραφιστής έχει αρχίσει να εκκωρεί ένα ένα τα πιο ακριβά του τεχνάσματα. Βεβαίως, το μεγαλύτερο μέρος της απίστευτης γοητείας που ασκεί η ταινία, το οφείλει, κατά τη γνώμη μου, στον βαθμιαίο και σχεδόν «διαλεκτικό» τρόπο με τον οποίο γίνεται αυτή η εκκώρση. Κι αν μίλησα πριν για «προσωπική» ταινία, εννοούσα την πλήρη απουσία ενός δοκιμιογράφου που αποφαινεται με αυτάρεσκη βεβαιότητα, και την αποκάλυψη ενός ποιητή που, ακόμα κι όταν στοχάζεται για τον κόσμο, το κάνει με μια προσαπορική αθωότητα και μια αφηλοιστική ανασφάλεια.

Όμως, το *Aenigma est* είναι η κατ' εξοχήν προσωπική ταινία του Δημήτρη Μαυρίκιου και για έναν τουλάχιστον άλλο λόγο: γιατί έρχεται και εντάσσεται με θαυμαστή συνέπεια στο corpus των έργων του, γιατί συμπληρώνει ή κορυφώνει την απ' την ποίμη «ιταλική» τριλογία (ή τετραλογία, αν προσθέσουμε και το *Λαμόρε*, όπου οι εμμονές του Μαυρίκιου να ιχνολατεί τις καταβολές του, έχουν μεταφερθεί στην ηρωίδα του). Και λέω «κορυφώνει», γιατί, εδώ, η συγγένεια του σκηνοθέτη με το ίνδαλμά του, του τιμώντος με τον τιμώμενο, οδηγεί το εγχείρημα στα όρια της φανταστικής αυτοβιογραφίας.

way, that the knowing spectator observes, to his surprise, lighting tricks that produce the effect of a panoramic shot, the camera's travelling, or the close up, while the unknowing one, sufficiently immune to poison after years and years of television viewing, notices none of all this – and that is a great gain. Let us also note the fundamental inspiration of the director's to transform Herod into a Pygmalion-type filmmaker who, in order to dominate, must see the world through a cinematic frame, and, in order to desire, must see his sex idol in two dimensions.

Let us return to 1986. At first sight, the *Mediterranean Triptych on the Passion*, one more film of Mavrikios's made for television, is yet another travelogue by this indefatigable artist/traveller. However, little by little, and especially when one has in mind Mavrikios's next film, *Aenigma est* (an attempt to approach the life and work of Giorgio De Chirico), one realises that all this physical movement in space serves merely as a substitute for movement in time; i.e. metaphysics by definition. Mavrikios submerges himself into the depths of myths in order to find, in the words of Lorca, «the dark root of the scream», that devoutness that seems to be common to the three Mediterranean people, but which has different origins and flows into different hopes. By virtue of the same devout journey of self-discovery, De Chirico reached a common seabed, where all myths are muddled together, from which he emerged bringing his first works, those of his so-called «metaphysical» period.

In both films, the sudden appearance of an authority on the issues being dealt with (Professor Agouridis in the first and Professor Schmied in the second) is surprising, giving the impression of a foreign body, a useless scientific crutch in a work that is trying to articulate itself on its own, by relying on the poetic element of testimony and the testimonial element of poetry. Nonetheless, in both instances, the poet (in this case, Dimitris Mavrikios) foresaw this potential undermining and undermined it first, as if sowing a field with land mines after having first defused them.

In *Aenigma est* (1990), Dimitris Mavrikios's most perfect film so far, but also his most personal one, this constant subversive approach seems to be not only the means, but also the message. The film is set up like a musical composition, and yet it begins with De Chirico anathematising music. The film ostensibly records the life of a painter, and yet it ends with the words: «Painting does not fit in cinema» – a message one might compare to a suicide note. And between these two poles, lies the film: a deep and lyrical reflection on the relationship between art that embalms time (painting) and art that uses it as raw material (cinema).

In the case of *Aenigma est*, the filmmaker bows to the painter: from the very start of the film, the filmmaker has begun, one by one, to surrender his most expensive tricks. Of course, most of the unbelievable charm exerted by this film is owed, in my opinion, to the gradual and almost «dialectic» manner in which this surrender takes place. And if earlier on I spoke of a «personal» film, I meant the total absence of an essayist who declares himself with self-satisfied certainty, and the revelation of a poet who, even when reflecting on the world, does so with genuine innocence and disarming insecurity.

However, *Aenigma est* is Dimitris Mavrikios's pre-eminently personal film for at least one other reason: because it takes its place with admirable consistency within the corpus of his works, completing or providing the apex of what we will call his «Italian» trilogy (or tetralogy, if we add *Lamore*, since Mavrikios's obsessive tracing of his roots has been transferred to his heroine). And I use the word apex, because, in this case, the relation between the filmmaker and his idol, the honourer and honoree, takes the venture to the limits of imaginary autobiography.

Απόσπασμα από το «Ο Κρόνος και (μερικά από) τα παιδιά του», που περιέχεται στις *Ψευδομαρτυρίες* του Αχιλλέα Κυριακίδη, Εκδόσεις Ύψιλον, 1998

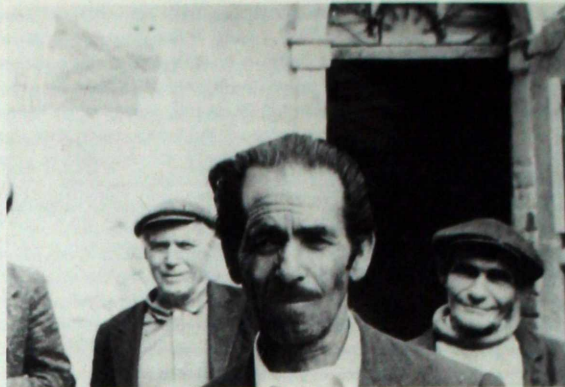
An excerpt from Cronus and (Some of) His Children, included in *Pseudomartyries* by Achilles Kyriakidis, Ypsilon, 1998

Ο Δημήτρης Μαυρίκιος γεννήθηκε στο Κάιρο, το 1948. Σπούδασε φιλολογία και θεατρολογία στη Σορβόνη, και σκηνοθεσία κινηματογράφου στο Centro Sperimentale της Ρώμης. Με τη μεταπολίτευση, επιστρέφει στην Ελλάδα. Γυρίζει στη Νότιο Ιταλία την ταινία *Πολεμόντα*, για τις εκεί μειονότητες των ελληνοφώνων. Με τη μεγάλη μήκους ταινία *Στο δρόμο του Λαμόρε*, συμμετέχει το 1980 στο Φεστιβάλ της Hyères, αποσιωπώντας εγκωμιαστικές κριτικές. Απ' το 1976

(*Πορτραίτο του Pasolini*) ως το 1981 (*Σπιναλόγκα*), γυρίζει γύρω στα 15 ντοκιμαντέρ. Μεταξύ 1982-1986, αφιερώνεται στα *Γεφύρια του Ιονίου*, ένα προσωπικό οδοιπορικό αναζήτησης του κοινού πολιτισμού Ελλάδας και Ιταλίας, από την Οδύσσεια μέχρι σήμερα (Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών). Το 1986 παρουσιάζει το *Μεσογειακό Τρίπτυχο για τα Πάθη*, δραματοποιημένο ντοκιμαντέρ με θέμα το βίωμα του Θείου Πάθους στην Ελλάδα, Ιταλία, και Ισπανία. Το 1990 ολοκληρώνεται το *Aenigma est*, ένα δραματοποιημένο ποιητικό δοκίμιο για τον Giorgio de Chirico. Ο Δημήτρης Μαυρίκιος έχει σκηνοθετήσει για το θέατρο, σε μεταφράσεις του και με τη χρήση μεικτών θεατρικών και κινηματογραφικών μέσων, τα έργα: *Έξι πρόσωπα ζητούν συγγραφέα* του Luigi Pirandello (1987), *Ρωμίος και Ιουλιέτα* του William Shakespeare (1989), *Σαλώμη* του Oscar Wilde (1992), *Ο γυάλινος κόσμος* του Tennessee Williams (1997), *Ηλέκτρα* του Σοφοκλή (1998), καθώς και την όπερα του Jules Massenet *Βέρθερος* (1984). Με την όλη αναζήτηση γύρω από την οργανική προσφορά των μέσων του κινηματογράφου στο θέατρο, πρωτοασολήθηκε το 1977, στο ανέβασμα της όπερας των Brecht-Weill, *Mahagonny*. Την κινηματογραφική του πρόταση για την *Cavalleria Rusticana* του Pietro Mascagni, την πραγματοποίησε με ειδική χρήση κι επεξεργασία του βίντεο από τις παραστάσεις του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών (1993). Ο Δημήτρης Μαυρίκιος έχει μεταφράσει διηγήματα του Giovanni Verga, καθώς και τα έργα *L'illusion Comique* του Corneille και *Andromaque* του Racine.

Dimitri Mavrikios was born in Cairo, in 1948. He studied literature and theatrical studies at the Sorbonne, and film direction at the Centro Sperimentale in Rome. Mavrikios returned to Greece in 1974, after the fall of the dictatorship. The following year, he made the film *Polemonta*, about the Greek-speaking communities in Southern Italy. In 1980, his feature film *On the Road to Lamore*, took part in the competition section of the Hyères Film Festival, receiving great critical acclaim. From 1976 (*Portrait of Pasolini*) to 1981 (*Spinalonga*), Mavrikios made some fifteen documentary films. Between 1982-1986, he devoted himself to the filming of *The Bridges Over the Ionian Sea*, a personal travelogue on the common heritage between Greece and Italy, from the time of the Odyssey to the present. For this project, Mavrikios received the Athens Academy Award. In 1986, he made the *Mediterranean Triptych on the Passion*, a dramatized documentary on the passion of Christ as it is observed in Greece, Italy and Spain. The year 1990 sees the completion of his film *Aenigma Est*, a dramatized poetic essay on the painter Giorgio de Chirico. Dimitri Mavrikios has translated and directed the following plays, using both theatrical and cinematic media: *Six Characters in Search of an Author* by Luigi Pirandello (1987), *William Shakespeare's Romeo and Juliet* (1989), *Salome* by Oscar Wilde (1992), *The Glass Menagerie* by Tennessee Williams (1997), *Sophocles' Electra* (1998), as well as Jules Massenet's opera *Werther* (1984). He first applied cinematic principles and techniques on the stage while directing the opera *Mahagonny*, by Bertold Brecht and Kurt Weill, in 1977. In his cinematic proposal for the opera *Cavalleria Rusticana* by Pietro Mascagni, he made special use of video techniques (Athens Concert Hall, 1993). Dimitri Mavrikios has translated short stories by Giovanni Verga, as well as Racine's *L'illusion Comique* and Corneille's *Andromaque*.

Πολεμόντα Polemonta

Evo polemao, esu polemai, ecino polemai... Στο τέλος της χιλιετίας μας το ρήμα που σημαίνει «δουλεύω» στην ελληνική διάλεκτο της Απουλίας, δεν κλίνεται πια στον ενεστώτα... Οι ελάχιστοι σημερινοί επιζώντες, απόστρατοι της δουλειάς και του όποιου «πολέμου», θα πάρουν μαζί τους στη λήθη τη μητρική γλώσσα που –χιλιετίες τώρα– μιλούσαν στην Κάτω Ιταλία, την αλλοτινή «Μεγάλη Ελλάδα». Με το *Πολεμόντα*, πολύ νέοι τότε, ο Δημήτρης Μαυρίκιος και ο Λευτέρης Παυλόπουλος ανακάλυπταν τον κόσμο μέσα από το φακό. Η Ελένη Καραϊνδρού έγραφε για πρώτη φορά μουσική για τον κινηματογράφο. Κι όλοι πρωτοβλέπαμε τους άγνωστους μας ακόμα «Έλληνες» της Ιταλίας, πρωτοακούγαμε τη διάλεκτό τους και τα τραγούδια τους (το κατόπι πασιγνωστο «andra mou pai» καταγράφηκε κυριολεκτικά εν τη γενέσει του από το φακό), γνωρίζαμε μέσα από αφηγήσεις στην κοινή μας γλώσσα και σε πρώτο πρόσωπο το μεγάλο ακόμα κοινωνικό πρόβλημα της Νότιας Ιταλίας.

Evo polemao, esu polemai, ecino polemai... At the closing of this millenium, the verb that means «to work» in the Greek dialect of Apulia, is no longer conjugated in the present tense... The few survivors, long since retired from work, will carry along with them into oblivion this maternal language, which has been spoken for thousands of years in Southeast Italy, once known as «the Greater Greece». It was *Polemonta*, that led two very young men, Dimitris Mavrikios and Lefteris Pavlopoulos, to discover the world through the lens, and Eleni Karaindrou to first write music for the cinema. And it was the first time any of us were to see these still unknown «Greeks» of Italy; to hear their dialect and their songs (the soon-to-be famous «andra mou pai» was actually filmed in the making); to learn, up close and through accounts in our common language, about the grave social problem of Southern Italy.

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitris Mavrikios. **Φωτογραφία / Cinematography:** Λευτέρης Παυλόπουλος / Lefteris Pavlopoulos. **Μοντάζ / Editing:** Γιάννα Σπυροπούλου / Yianna Spyropoulou. **Μουσική / Music:** Ελένη Καραϊνδρού / Eleni Karaindrou. **Παραγωγή / Producer:** Δημήτρης Ποντίκας / Dimitris Pontikas. 16mm **Ασπρόμαυρο / B&W 90'** (1975)

Βραβεία / Awards:
Α' Βραβείο Κριτικών / First Jury Award, Α' Βραβείο Θεατών / First Audience Award: Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης / Thessaloniki Film Festival.

Εγνατία οδός

Egnatian Way

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios. 16mm 24' (1981)

Ιστορική αναδρομή και διαδρομές –κυρίως στη Θεσσαλονίκη του '80 και του '50– κατά μήκος της αρχαίας ρωμαϊκής οδού που συνέχιζε στα Βαλκάνια την Αππία Οδό της Ιταλίας, ενώνοντας τη Ρώμη με την Κωνσταντινούπολη.

A historical retrospective and short trips –especially in Thessaloniki of the 80's and 50's– along the ancient Roman road that was the continuation into the Balkans of the Appian Way, joining Rome and Constantinople.

Τα κάστρα

της Θεσσαλονίκης

The Castles of Salonica

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios. 16mm 28' (1981)

Η ιστορία των «Κάστρων» και η καθημερινή ζωή στις γειτονιές τους γύρω στο 1980.

The story of the «Castles» and everyday life in the surrounding neighbourhoods in the early 80's.

Σπιναλόγκα

Spinalonga

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios.
 Φωτογραφία / Cinematography: Γιώργος Αρβανίτης / Yorgos Arvanitis.
 Μοντάζ / Editing: Τάκης Κουμουندούρος / Takis Koumoundouros.
 Αφήγηση / Narration: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios.
 Παραγωγός / Producer: Γιώργος Σγουράκης. Παραγωγή / Production: ERT S.A.
 Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales: ΕΡΤ Α.Ε. / ERT S.A., Λεωφ. Μεσογείων 402 / 402 Messoghion Ave, 153 42 Αθήνα / Athens, τηλ.: / tel.: +30 1 608 0390, fax: +30 1 639 0652. 16mm Έγχρωμο / Colour 28' (1981)

Ιστορική αναδρομή και περιήγηση στο ακατοίκητο πια «λεπρονήσι», μέσα από μνήμες και αυτοβιογραφικές σημειώσεις παλιών τροφίμων του. Ένας «κρaniuό τόπος», βεβηλωμένος από την αναληγσία των σημερινών τουριστών και τις φιλοδοξίες των επιχειρηματιών.

A chronicle and tour of the former leper-colony which is now uninhabited, through the reminiscences and autobiographical notes of former inmates. A barren land, desecrated by the callousness of modern tourists and the ambitions of businessmen.

Τα γεφύρια του Ιονίου Bridges Over the Ionian Sea

Δώδεκα ημίωρα κινηματογραφικά «λευκώματα», από τα οποία θα προβληθούν τα τέσσερα. 1) Λεύκωμα για τον Francesco: Στην ερώτηση του σκηνοθέτη τι δώρο να του στείλει φεύγοντας από το μισοερειπωμένο χωριό του, ο έφηβος Francesco είχε ζητήσει καρτ-ποστάλ από διαφορετικούς τόπους. Αντί για κάρτες, ο Δημήτρης Μαυρίκιος του αφιέρωσε ένα λεύκωμα από τα *Γεφύρια του Ιονίου*. 2) Διπλό Λεύκωμα: Οι θεαματικές θαλασσινές γιορτές της Βενετίας, «Regate Storiche», που μνημονεύουν μια πικραμένη βενετσιάνη αρχόντισσα, γίνονται αφορμή μιας περιπλάνησης στους τόπους και την κοινή ιστορία Ελλήνων και Ιταλών της Αναγέννησης. 3) Λεύκωμα του Ότραντο: Οι εικόνες ξεκινάνε και καταλήγουνε στη γη του Ότραντο – την πλησιέστερη προς την Ελλάδα περιοχή της Ιταλίας. Η θαλάσσια πομπή της Μαντόνας που ευλογεί τα νερά του Ιονίου, η φαντασμαγορική νυχτερινή γιορτή του Ότραντο, τα βυζαντινά μνημεία του Σαλέντο, τα αρχαία ελληνικά θέατρα της Σικελίας, ο περίφημος ναός της Εγέστας, οι διονυσιακές μνήμες της γιορτής του Καπρινιάνο, γίνονται αφηγηριές αναφοράς στη μακράννη και κοινή πολιτισμική πορεία των λαών που ζουν στις «όχθες» του Ιονίου. 4) Λεύκωμα για την Ida de Biasi: Παραμονές του 21ου αιώνα, και με αφορμή τα γενέθλια της καθηγήτριας ιταλικών Ida de Biasi για τα εκατό της χρόνια, ο Δημήτρης Μαυρίκιος αφιερώνει στην αιωνόβια δασκάλα του ένα «λευκώμα», επικεντρωμένο στις σχέσεις Ελλήνων και Ιταλών κατά τον αιώνα που εκείνη γνώρισε παιδί, τον δέκατο ένατο...

Twelve thirty-minute film «journals», of which four will be screened. 1) A Journal for Francesco: When the filmmaker asked him what gift he would like to send him after leaving his half-ruined village, teenager Francesco had asked for postcards from various places. Instead of cards, Dimitri Mavrikios dedicated one of the journals from *The Bridges Over the Ionian Sea* to him. 2) The Double Journal: The spectacular maritime celebrations of Venice, the «Regate Storiche», that commemorate a sad Venetian noblewoman, offer the pretext for a ramble among the sites and through the common history of Greeks and Italians of the Renaissance. 3) The Otranto Journal: The images begin and end in the land of Otranto – the part of Italy closest to Greece. The convoy of the Madonna blessing the waters of the Ionian Sea, the pageantry of the nocturnal celebration of Otranto, the byzantine monuments of Salento, the ancient Greek theatres of Sicily, the famous temple of Segesta, the Dionysian memories of the celebration of Capriniano; all become points of reference in the centuries-old and shared cultural course of the people living on the «shores» of the Ionian Sea. 4) A Journal for Ida de Biasi: On the eve of the 21st century, and on the occasion of Italian teacher Ida de Biasi's one hundredth birthday, Dimitri Mavrikios dedicates to his «one century old» teacher a «journal» that focuses on the relations between Greeks and Italians during a century that she lived in as a child, the nineteenth...

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios. **Έρευνα / Research:** Μενέλαος Καραμαγγιώλης / Menelaos Karamaghiolis. **Φωτογραφία / Cinematography:** Λεωτέρης Παυλόπουλος / Letteris Pavloroulos, Elisa Basconi. **Μοντάζ / Editing:** Γιάννα Σπυροπούλου / Yianna Spyropoulou. **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Αθανασάπουλος / Dimitris Athanassopoulos, Ορόντζο Μαρμώνα. **Επιστημονική Σύμβουλος / Art History Consultant:** Μάρθα Χριστοφόλου / Martha Christofolou. **Παράγωγή / Production:** EPT A.E. / ERT S.A. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** ERT S.A., 402 Messoghion Ave, 153 42 Athens, τηλ.: / tel.: +30 1 608 0390, fax: +30 1 639 0652. 16mm Έγχρωμο / Colour 33', 30', 30', 31'

Βραβεία / Awards:
Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών / Athens Academy Award

Μεσογειακό τρίπτυχο για τα Πάθη Mediterranean Triptych on the Passion

Η Μεγάλη Εβδομάδα όπως γιορτάζεται στις τρεις μεγαλύτερες χριστιανικές χώρες της Μεσογείου: την Ισπανία, την Ιταλία και την Ελλάδα, και ειδικά σε τρία λιμάνια της: τη Μάλαγα, τον Τάραντα και τη Σύρο, αντίστοιχα.

A dramatized documentary on Holy Week and the way it is observed in the three largest Christian countries of the Mediterranean: Spain, Italy and Greece; and specifically in three ports: Malaga, Taranto and Syros respectively.

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios. **Κείμενα / Texts:** Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios, Μενέλαος Καραμαγγιώλης / Menelaos Karamaghiolis, Carlos Gallegos. **Φωτογραφία / Cinematography:** Λεωτέρης Παυλόπουλος / Lefteris Pavlououlos, Γιάννης Βαρβαρίγος / Yiannis Varvarigos, Elisa Basconi, Miguel Santos. **Μοντάζ / Editing:** Τάκης Κουμουδούρος / Takis Koumoundourous. **Ήχος / Sound:** Δημήτρης Αθανασόπουλος / Dimitris Athanassopoulos, Μίμης Κασσιμάτης / Mimis Kassimatis, Oronzo Marmone, Jose Maria Moreno. **Καλλιτεχνική Επιμέλεια / Art Direction:** Λίλη Πεζάνου / Lily Pezanou. **Παραγωγή / Production:** EPT A.E. / ERT S.A. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** ERT S.A., 402 Messoghion Ave, 153 42 Athens, τηλ.: / tel.: +30 1 608 0390, fax: +30 1 639 0652. 16mm **Έγχρωμο / Colour 59'** (1986)

Aenigma Est

(Giorgio de Chirico, Βόλος 1888 – Ρώμη 1978)

Μια νοητή διαδρομή τρένου ξεκινάει από το Βόλο το 1888, κι έχοντας διανύσει τον κύκλο μιας ανθρώπινης ζωής, «επιστρέφει» στη Θεσσαλία 90 χρόνια αργότερα, για να χαθεί στην έξοδο της στήραγας που οδηγεί στο μυθικό πάνθεον του Ολύμπου. «Πατρίς;» Ο Βόλος –γενέθλια πόλη του Giorgio de Chirico–, η Αθήνα και το Μόναχο –αφετηρίες των σπουδών του–, η Φλωρεντία, το Μιλάνο, το Τορίνο, το Παρίσι, η Φεράρα –«γενέτειρες» νέων ενουσμμάτων στο επαναστατικό για την πορεία της Τέχνης έργο του–, η Ρώμη –τελευταίος μεγάλος σταθμός– διεκδικούν, καθεμία με τον τρόπο της, την καταφατική απάντηση στο επίμονο ερωτηματικό: «Πατρίς;»... Για τον ίδιο τον de Chirico, η όποια άμεση κατάφαση ή άρνηση εδώ, αλλά, κυρίως, στα μεγάλα, αμείλικτα ερωτηματικά της ζωής και της τέχνης, θ' αποτελούσε το θάνατο του ανίγματος. Ο Giorgio de Chirico, ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους και στοχαστές του 20ού αιώνα, συνήθιζε να συμπικνώνει τη μεταφυσική του σχέση με τον κόσμο σε μια φράση-ερώτηση: «Et quid amabo nisi quod aenigma est?» («Και τι θα πρέπει ν' αγαπάω αν όχι το αίνιγμα;») Αυτή του η φράση-κλειδί προσφέρει στην ταινία τον τίτλο της και τον κύριο άξονα της δραματοποίησης της.

An imaginary train journey starts out from the town of Volos, in 1888, and having run the course of a human life, «returns» to Thessaly 90 years later, only to disappear into the tunnel that leads to the mythical pantheon of Olympus. «Homeland?» Volos –Giorgio de Chirico's native town–, Athens and Munich –the starting-points of his studies–, Florence, Milan, Turin, Paris, Ferrara –all of them birthplaces of new influences in his work that changed the course of Art –, and finally, Rome, the last stop in his journey, all these cities can lay claim, each one in its own way, to an affirmative answer in response to the obstinate question: «Homeland?»... For de Chirico himself, any immediate affirmation or negation to this, and even more so to the other momentous and inexorable questions of life and art, would constitute the death of the aenigma. Giorgio de Chirico, one of the greatest painters and thinkers of the 20th century, used to condense his metaphysical relationship with the world into one statement/question: «Et quid amabo nisi quod aenigma est?» («And what should I love, if not the aenigma?») This key-phrase of his lends to the film both its title and the main axis of its dramatization.

Σκηνοθεσία / Direction: Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios. **Σενάριο / Screenplay:** Θωμάς Μοσχόπουλος / Thomas Moschoroulos, Δημήτρης Μαυρίκιος / Dimitri Mavrikios. **Φωτογραφία / Cinematography:** Λεωτέρης Παυλόπουλος / Lefteris Pavlououlos. **Παραγωγή / Production:** EPT A.E. / ERT S.A. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** ERT S.A., 402 Messoghion Ave, 153 42 Athens, τηλ.: / tel.: +30 1 608 0390, fax: +30 1 639 0652. 16mm **Έγχρωμο / Colour 72'** (1990)

Βραβεία / Awards: Βραβείο Καλύτερου Ντοκιμαντέρ / Best Documentary Award, Βραβείο Καλύτερης Μουσικής / Best Music Award: Thessaloniki Film Festival 1991, Α' Βραβεία / First Prize: Biennale Internationale du Film sur l'Art 1992, Υποψήφια στα Ευρωπαϊκά Βραβεία Felix / Nominated for the European Felix Awards 1991.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΗΣ

Με τη συνεργασία του

AMERICAN CINEMATOGRAPHER

Τέχνη και Τεχνική
Οι δύο όψεις του Σινεμά

**ΓΙΟΡΙΣ ΙΒΕΝΣ:
ΓΙΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ
ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ**

**JORIS IVENS:
CELEBRATING
ONE HUNDRED YEARS**

Ο Γιάρις Ίβενς παρουσίασε την τελευταία του ταινία, *Μια Ιστορία του ανέμου*, στο Φεστιβάλ Βενετίας το 1988, όπου έλαβε το Χρυσό Λιοντάρι για την προφορά του στον κινηματογράφο. Γυρισμένο μέσα σε δύο χρόνια, μαζί με τη σύντροφό του Ίβενς, τη Μαρσελίν Λοριντάν, η ταινία αυτή αποτέλεσε το επιστέγασμα εξήντα ετών κινηματογραφικής δημιουργίας του «ιπτάμενου Ολλανδού με την κόκκινη καρδιά».

Ο Ίβενς γεννήθηκε στην Ολλανδία το 1898, και γύρισε την πρώτη του ταινία, ένα επτάλεπτο ουέστερν, στην ηλικία των δεκατριών. Στα πρώτα του έργα περιλαμβάνονται οι ιμπρεσιονιστικές ταινίες *Η Γέφυρα* και *Βροχή*, που κατέγραφαν τον αγώνα του ανθρώπου με τη θάλασσα και την αλληλεγγύη απεργιών ανθρακωρύχων στο Βέλγιο. Ο Ίβενς προσκαλέστηκε στη Σοβιετική Ένωση από τον Πουντόφκιν, και το 1932 έκανε την ταινία *Το τραγούδι των ηρώων*, με θέμα την κατασκευή ενός χαλυουργείου στα Ουράλια.

Το 1936, η New Film Alliance κάλεσε τον Ίβενς στη Νέα Υόρκη. Εκεί ξεκίνησε μια δουλειά για το Ίδρυμα Ροκφέλερ, η παραμονή του όμως στις ΗΠΑ διακόπηκε από το ζέσησασμα του Ιαπωνικού Εμφυλίου. Ο Ίβενς πήγε στην Ισπανία, όπου γύρισε την ταινία *Γη της Ισπανίας*, μια ταινία που «θα έβρεπε ολος ο κόσμος να δει», κατά τον Πρόεδρο Ρούζβελτ.

Το 1938, ο Ίβενς ταξίδεψε στην Κίνα, όπου με την ταινία του *Τα 400 εκατομμύρια* κατήγγειλε την εισβολή από τους Ιάπωνες. Το υπόλοιπο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το πέρασε στις ΗΠΑ και τον Καναδά. Συνεργάστηκε στο κεφάλαιο περί Ιαπωνίας στην περίφημη σειρά *Γιατί Πολεμάμε;* που σκηνοθέτησε ο Φρανκ Κάπρα, αν και ο Αμερικανικός Στρατός δεν τον άφησε να τελειώσει το μοντάζ, γιατί αρνήθηκαν να θεωρήσουν τον αυτοκράτορα της Ιαπωνίας εγκληματία πολέμου.

Ο Ίβενς ήταν ταγμένος στο ρεπορτάζ και το πολιτικό ντοκιμαντέρ, και στα χρόνια που ακολούθησαν έγινε πολίτης του κόσμου συμμετέχοντας σε διάφορες διεθνείς παραγωγές. Το 1945, κι ενώ ζούσε στην Αυστραλία, η υποστήριξη του προς τον αγώνα της Ινδονησίας για ανεξαρτησία του κόστισε το ολλανδικό του διαβατήριο, κι έτσι τα επόμενα δέκα χρόνια τα πέρασε στην Κεντρική Ευρώπη ζώντας και δουλεύοντας στην Πράγα, τη Βαρσοβία, το Λος και το Βερολίνο. Με την ύφεση του ψυχρού πολέμου το 1957, ο Ίβενς πήρε πίσω το διαβατήριό του και πήγε στο Παρίσι, όπου γύρισε τη λυρική ταινία *Ο Σπικούσας συνάντησε το Παρίσι*, που απέσπασε το Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες. Δεν έμεινε εκεί πολύ. Το 1958 γύρισε την *Πρώιμη Άνοιξη* στην Κίνα, και τον επόμενο χρόνο επισκέφτηκε την Ιταλία, προσκεκλημένος του Ενρίκο Ματέι, όπου γύρισε την κοινωνιολογικού περιεχομένου ταινία *Η Ιταλία δεν είναι φτωχή χώρα*, σε κείμενα του Αλμπέρτο Μοράβια. Στη συνέχεια, ταξίδεψε στην Αφρική, καταγράφοντας τη διαδικασία χειραφέτησης και το τέλος της αποικιοκρατίας στο Τσαντ, στη Σενεγάλη και στο Μάλι. Τα ίδια θέματα τον απασχόλησαν στην Κούβα και τη Χιλή, ενώ οι ταινίες του γίνονταν όλο και πιο λυρικές, χωρίς να απομακρύνονται από τις κοινωνικές του ανησυχίες.

Το 1964 οργανώθηκε στην Ολλανδία μια αναδρομή στο έργο του, κι εκείνος, στη Γαλλία, γύρισε την πολύωρη ταινία-ποίημα *Ο Μιστράλ*. Από κει, ξαναγύρισε στη νοτιοανατολική Ασία, γυρίζοντας ταινίες στο εμπόλεμο Βιετνάμ και στο Λάος. Θύμα της γοητείας της Κίνας, την επισκέφτηκε πάλι το 1971, και για τα επόμενα πέντε χρόνια ο Ίβενς και η Λοριντάν κατέγραφαν την καθημερινή ζωή κατά τη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης. Το αποτέλεσμα ήταν το δωδεκάωρο, *Πώς ο Γιοζούνγκ μετακίνησε τα βουνά*.

Μια μετροπολιτική ταινία το 1979 στη Φλωρεντία, έφερε πάλι τον Ίβενς για μερικά χρόνια στην Ευρώπη, και έζησε στην Ιταλία και στη Γαλλία ως το 1985. Εκείνη τη χρονιά, έλαβε την επίσημη συγνώμη της ολλανδικής κυβέρνησης. Τον επόμενο χρόνο, γύρισε με τη Λοριντάν στην Κίνα για να κάνει μια ταινία που χρόνια ονειρευόταν, το *Μια Ιστορία του ανέμου*. Η ταινία πραγματεύεται το μυστικιστικό σύνδεσμο ανάμεσα στη γη, στον άνεμο, στο νερό και στα αντικείμενα του πολιτισμού. Αυτή έμελλε να είναι και η τελευταία του ταινία: συνυψώνοντας την πραγματικότητα και τη φαντασίωση, απεικονίζει την πλήρη συγκώνευση της ζωής του με τη δουλειά του. Εδώ φαίνεται η διαίσθηση, η γενναιότητα, η πίστη και η ελπίδα του Ίβενς, και η φιλοσοφία ενός ανθρώπου που ποτέ δεν υπήρξε αδιάφορος ή αμέτοχος στα γεγονότα του αιώνα.

Joris Ivens showed his last film, *A Tale of the Wind*, at the 1988 Venice International Film Festival, where he received the Golden Lion for Lifetime Achievement award. Filmed over a two year period, with his long-time collaborator Marceline Loridan, this marked the apex of sixty years of filmmaking for the «flying dutchman with a red heart».

Ivens was born in the Netherlands in 1898 and made his first film, a 7-minute western, at age 13. Among his early work were the impressionist films *The Bridge* and *Rain*, recording the struggle of men with the sea and the solidarity of striking miners in Belgium. He was invited to the Soviet Union by Pudovkin and in 1932 made a film about the construction of a steel plant in the Ural called *The Heroes' Song*.

In 1936 the New Film Alliance invited Ivens to New York, where he started work on a project for the Rockefeller Foundation, but his stay in the US was interrupted by the Spanish Civil war. He left for Spain and made *Spain*, «a film», as President Roosevelt said, «the world should see».

In 1938 Ivens went to China to bear witness against the Japanese invasion in his film *The 400 Million*, and he spent the subsequent years of WW2 in the US and Canada. He worked on the Japanese chapter for the famous series *Why are we fighting?* directed by Frank Capra, though the American Military Authorities did not allow him to finish editing the film, because they refused to consider the Emperor of Japan as a war criminal.

Ivens was devoted to reporting and political documentary, and in the following years he became a citizen of the world, participating in various international projects. In 1945, while living in Australia, his support for the Indonesian struggle for independence cost him his Dutch passport, so for the next 10 years he made his home in Central Europe, living and working in Prague, Warsaw, Lodz and Berlin. With the cold war on the wane, in 1957 Ivens regained his passport, and moved to Paris to make his lyrical film *The Seine met Paris*, which received a Golden Palm at Cannes. He did not rest there long; in 1958 he made *Early Spring* in China and the following year he was invited to Italy by Enrico Mattei to make a sociological statement in the film *Italy Is Not A Poor Country*, for which Alberto Moravia wrote the text. He then traveled through Africa, documenting the process of emancipation and de-colonization in Chad, Senegal and Mali. He explored the same themes in Cuba and Chile in films which became increasingly lyrical without departing from his social concerns.

1964 marked a retrospective of his work in Holland, and the making of his long film-poem *Le Mistral* in France. From there he returned once more to Southeast Asia, working on films in war-torn Vietnam and Laos. His continuing fascination with China led him there in 1971, and for the next 5 years Ivens and Marceline Loridan, documented daily life during the cultural revolution in their 12-hour series *How Yukong Moved Mountains*. A retrospective of his work in 1979 in Florence brought Ivens back to Europe for some years, and he lived in Italy and France until 1985; that year he received an official apology from the Dutch government. The following year, he returned to China with Loridan to make a project he had long dreamed of, *A Tale of the Wind*. Many years in the making, this film poem delves into the mystical connection between earth, wind, water and cultural artifacts. It was to be his final film: intertwining reality and fantasy, it portrays the fundamental fusion of his life with his work. In it we see Ivens' intuition, courage, faith and hope, the philosophy of a man who was never an indifferent participant in the events of his century.

ΓΑΛΛΙΑ / France 1998
Γιόργος Ίβενς
Μαρσελίν Λοριντάν
Joris Ivens
Marceline Loridan

Σκηνοθεσία / Direction: Joris Ivens, Marceline Loridan. **Σενάριο / Screenplay:** Joris Ivens, Marceline Loridan. **Φωτογραφία / Cinematography:** Thierry Arbogast, Jacques Loiseleux. **Μοντάζ / Editing:** Geneviève Louveau. **Μουσική / Music:** Michel Portal. **Παραγωγή / Production:** Capi Films; La Sept. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Capi Films, 61 rue des Saints pères, 75006 Paris, France, τηλ.: / tel.: +33 1 4222 4023, fax: +33 1 4222 6690. 16mm Έγχρωμο / Colour 80'

Βραβεία / Awards: Χρυσό Λιοντάρι / Gold Lion: Venice 1988, Μέγα Βραβείο / Grand Prix: Florence 1988, Εθνικό Βραβείο / Prix National: Paris 1988, Βραβείο FIPRESCI / FIPRESCI Award: Moscow 1989, Μέγα Βραβείο / Grand Prix: Florence 1989, Πρώτο Βραβείο / First Prize: Sao Paulo 1989, Ειδικό Βραβείο Κριτικής Επιτροπής / Special Jury Award: Prix de l'Europe, Βραβείο Καλύτερης Εικόνας / Best Image Award: Chalon-sur-Saone 1990.

Μια ιστορία του ανέμου

A Tale of the Wind

Une histoire de vent

«Πάντοτε ήθελα οι ταινίες μου να αντανακλούν την εκάστοτε εποχή. Η γενιά μου συνεχώς πολεμούσε, χωρίς ποτέ να προλαβαίνει ν' αναρωτηθεί το γιατί. Στη διάρκεια της πολύχρονης ζωής μου, διαπίστωσα ότι η μεταφυσική και τα όνειρα είναι μέρος της πραγματικότητας. Αποτελούν μια γέφυρα ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν. Η επιστήμη δεν μπορεί να κάνει τα πάντα – απλώς καθορίζει τα όριά μας. Πιο πέρα, όμως, υπάρχουν νέοι ορίζοντες, και το καθήκον του σκηνοθέτη είναι να τους ανακαλύψει. Η Μαρσελίν βρήκε το θέμα για την ταινία *Μια ιστορία του ανέμου*. Ξέρει πόσο σημαντική είναι για μένα η φύση. Όλα τα στοιχεία παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στην ταινία – η γη, το νερό, ο αέρας, και ιδιαίτερα ο άνεμος. Ο άνεμος, το φυσικό, κοσμικό, και μυθολογικό αυτό σύμβολο, εισέβαλε στο έργο μας χωρίς να γνωρίζουμε το γιατί. Η κινηματογράφηση του ανέμου ήταν μια θαυμάσια ιδέα για να προσπαθήσει κανείς να μιλήσει για την Κίνα με τρόπο ασυνήθιστο για κείνη την εποχή. Παρατήρησα τον μιστράλ στην παραλία του Σαν Τροπέ, τον είδα να πηγαίνει πέρα δώθε, παλεύοντας με τα σύννεφα. Κατάλαβα ότι ο άνεμος έρχεται οπότε θέλει, με όση δύναμη θέλει. Ο άνεμος είναι εύκαμπτος, δυνατός, ζηλιάρης, λεπτεπίλεπτος. Φέρνει μαζί του τον απόηχο αναμνήσεων, της ζωής, της θλίψης, της δουλείας ή της ελευθερίας. Ένωσα σαν να ήμουν πάλι στην αβάν γκαρντ, όπως τότε που ήμουν νέος κι έκανα την ταινία *Βροχή*».

«I have long wanted my films to reflect the times. My generation was ever fighting, but never had the time to

ponder why. During my long life I ascertained that metaphysics and dreams are part of reality. They are a bridge between past and present. Science cannot do everything; it only delimits our borderlines. But beyond them lie new horizons and it is the film director's task to discover them. Marceline found the subject for the film *A Tale of the Wind*. She knows how important nature is to me. All the elements play an important role in the film – the earth, water, air, and particularly the wind. Wind, that natural, cosmic and mythological symbol, pushed its way into our project although we did not know why. To film the wind, that was an excellent idea on how to try and talk about China in a way unusual at the time. I observed the mistral on the beach at Saint-Tropez, saw it fly back and forth, fighting the clouds. I comprehended that the wind comes whenever it likes and with whatever force it likes. The wind is pliable, strong, jealous, delicate. It brings the echo of memories, life, grief, servitude or liberty. I felt as if I were in the avantgarde again, like when I was young and making the film *Rain*».

ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ /
SELECTED FILMOGRAPHY

- 1928 De Brug
- 1929 Regen
- 1929 Branding
- 1932 Komsomol: Pessnia o geroiakh
- 1933 Borinage
- 1938 Four Hundred Millions
- 1942 Action Stations
- 1945 Indonesia Calling
- 1954 Das Lied der Ströme
- 1957 La Seine a rencontré Paris
- 1961 Cuba pueblo armado
- 1996 ...a Valparaiso
- 1965 Le Mistral
- 1967 The Threatening Sky
- 1969 Le peuple et ses fusils
- 1976 Comment Yukong déplaça les montagnes
- 1988 Une histoire de vent

Νέα Μέσα: Εργαλεία επικοινωνίας για τον 21ο αιώνα

New Media: Tools of the Trade for the 21st Century

Στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης - Εικόνας του 21ου Αιώνα, οργανώνεται, σε συνεργασία με την ET3 μια διήμερη συνάντηση με θέμα: «Νέες Τεχνολογίες: Νέα Μέσα και ο τρόπος χρήσης τους». Στόχος του Φεστιβάλ είναι να διευρύνει τα κανάλια επικοινωνίας πέρα από τα γεωγραφικά σύνορα της Ελλάδας. Ξένοι αλλά και έλληνες κινηματογραφιστές θα έχουν την ευκαιρία να ανταλλάξουν πληροφορίες και ιδέες με σημαντικούς ειδικούς ή δημιουργούς από άλλα μέρη του κόσμου.

Τα Νέα Μέσα αλλάζουν την όψη, το περιεχόμενο, τον τρόπο προσέγγισης, το κόστος, τη διανομή, αλλά και τη φιλοσοφία της κινηματογραφικής τέχνης. Το εύρος πλέον των δυνατοτήτων που προσφέρονται στους δημιουργούς είναι τεράστιο. Το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης θα παρουσιάσει, στο πλαίσιο της διημερίδας, ταινίες, αλλά και θα οργανώσει μια συζήτηση από ένα πάνελ ειδικών, οι οποίοι θα τοποθετηθούν σε θέματα που αντιμετωπίζουν οι δημιουργοί σήμερα, στο τεράστιο και ταχύτατα μεταβαλλόμενο τοπίο του Internet, του ψηφιακού βίντεο και του CD-ROM.

Το πάνελ θα αποτελείται από Αμερικανούς, Καναδούς και Έλληνες ειδικούς και θα έχει ως θέμα το ρόλο των Νέων Μέσων στο ντοκιμαντέρ.

Ένα φτηνότερο και πιο προσιτό Μέσο επηρεάζει, άραγε, το περιεχόμενο;

Μήπως η κινηματογραφική τέχνη έχει γίνει πολύ εύκολη;

Πώς επηρεάζεται το δημιουργικό μέρος από τα Νέα Μέσα; Πώς θα επηρεάσει το Internet τη διανομή και τη διεθνοποίηση του κινηματογραφικού χώρου;

Ποιο Μέσο πρέπει να χρησιμοποιήσουμε, CD-ROM, ψηφιακό βίντεο ή φιλμ; Το περιεχόμενο θα καθοδηγήσει το μέσο ή το Μέσο θα καθοδηγήσει το περιεχόμενο;

Πώς θα επωφεληθούν οι κινηματογραφιστές από τη δυνατότητα παγκόσμιας πρόσβασης;

Πώς θα επηρεαστεί η διανομή; Αυτά και άλλα θέματα που αφορούν τους ανεξάρτητους παραγωγούς θα απασχολήσουν το πάνελ.

Θα προβληθούν ταινίες γυρισμένες σε ψηφιακό βίντεο, CD-ROM, και για το Internet, οι οποίες θα αποτελέσουν το αντικείμενο της συζήτησης που θα ακολουθήσει.

New and emerging media is changing the look, content, accessibility, cost, distribution and culture of filmmaking. The range of options and possibilities available to filmmakers is daunting. The Thessaloniki Documentary Festival in collaboration with ET3 will present «New Media: Tools of the Trade in the 21st Century» a panel and series of films which will address the myriad of issues facing filmmakers in today's vast and rapidly changing landscape of the Internet, digital video, CD-ROM and interactive TV. In keeping with the Festival's goal of expanding the channels of communication beyond our regional borders, filmmakers will have the opportunity to exchange information and ideas with highly regarded experts and/or colleagues from different parts of the world.

A panel consisting of a number of experts in the field, from different countries, and directors as well as producers will specifically discuss the role of new media in documentaries.

Would a less expensive and more accessible medium compromise the content? Has filmmaking become too easy? How will the Internet affect the distribution and globalization of the filmmaking community? CD-ROM, DV, film, which medium to use?

Will content drive the medium or will medium drive the content?

How can documentary filmmakers benefit from global access? How will distribution be affected?

How can documentaries, making use of new technologies, become the tools of exploring issues such as minority groups, cultural identity, environmental awareness, to mention some. How is the creative process affected by new media?

These and other topics of significant relevance for those making independent documentary films will be discussed at the panel.

Films shot on DV, interactive CD-ROMs and made-for-the-Internet movies will be shown and discussed.

Η περιήγηση The Cruise

Ένα νευρώδες ντοκιμαντέρ που καταγράφει τους κωμικά ανατρεπτικούς και αμειλίκτα ειλικρινείς στοχασμούς του Τίμοθι Λέβιτς, ενός εκκεντρικού ξεναγού σε τουριστικό λεωφορείο της Νέας Υόρκης, μ' ένα υπέροχα παραποιημένο αρχείο στοιχείων για την πόλη. Κάθε περιήγηση που κάνει είναι άλλη μια ευκαιρία για να διαλαλήσει το πάθος του για τη Νέα Υόρκη από την κορυφή ενός δυόροφου λεωφορείου, και μια ευκαιρία για να μιήσει τους ανυποψίαστους τουρίστες στο όργιο της ζωής και της ιδιορρηθμίας που η πόλη αυτή αντιπροσωπεύει. Γυρισμένη ασπρόμαυρη, η *Περιήγηση* είναι μια φρέσκια οπτική εμπειρία της Νέας Υόρκης, κι ένα προσωπικό πορτρέτο ενός ασυνήθιστου ήρωα.

A compelling documentary which chronicles the humorously irreverent and painfully honest reflections of Timothy «Speed» Levitch, an eccentric New York tour bus guide with an archive of beautifully distorted information about the city. Each tour he leads is another chance for him to broadcast his lust for the city from the top of a double-decker bus, a chance to initiate unsuspecting tourists into the orgy of life and individuality the city represents. Shot in black and white, *The Cruise* is at once a fresh, visual experience of New York City and an intimate portrait of an unlikely hero.

ΗΠΑ / USA 1998

Μπένετ Μίλερ / Bennett Miller

Σκηνοθεσία / Direction: Bennett Miller. **Φωτογραφία / Cinematography:** Bennett Miller. **Μοντάζ / Editing:** Michael Levine. **Ήχος / Sound:** David Novak. **Μουσική / Music:** Marty Beller. **Παραγωγός / Producer:** Bennett Miller. **Παραγωγή / Production:** Charter Films Inc., 480 Broadway, Suite 403, New York, NY 10013, USA, τηλ.: / tel.: +212 343 1645, fax: +212 343 1646. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Sunshine Media, 740 Broadway, New York, NY 10003, USA, τηλ.: / tel.: +212 995 2222, fax: +212 343 1646. 35mm **Ασπρόμαυρο / B&W 76'**

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1998 *The Cruise*

Home Page

Η μαγία του σκηνοθέτη Νταγκ Μπλοκ για τον χωρίς μυστικά κόσμο των ημερολογίων στο Διαδίκτυο γίνεται αφορμή για μια αποκαλυπτική και απρόσμενα προσωπική ματιά στις ανθρώπινες σχέσεις στην «κυβερνο-εποχή».

Documentary filmmaker Doug Block's fascination with the tell-all world of Internet diarists triggers a revealing and unexpectedly personal look at relationships in the cyber era.

ΗΠΑ / USA 1998

Νταγκ Μπλοκ / Doug Block

Σκηνοθεσία / Direction: Doug Block. **Σενάριο / Screenplay:** Doug Block, Deborah Rosenberg. **Φωτογραφία / Cinematography:** Doug Block. **Μοντάζ / Editing:** Deborah Rosenberg. **Ήχος / Sound:** Otto Gain. **Παραγωγοί / Producers:** Doug Block, Jane Weiner, Esther Robinson. **Παραγωγή / Production:** Copacetic Pictures. **Παγκόσμια Εκμετάλλευση / World Sales:** Copacetic Pictures, 380 Lafayette St. #202, New York, NY 10003, USA, τηλ.: / tel.: +212 777 5422, fax: +212 979 6876. Video **Έγχρωμο / Colour 99'**

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ / FILMOGRAPHY
1991 *The Heck with Hollywood!*
1998 *Home Page*

Δημιουργία και παραγωγή ταινιών ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα και στην Ευρώπη

Κρίσιμα θέματα, νέες ιδέες και προτάσεις

Οργάνωση: Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ντοκιμαντέρ (EDN), σε συνεργασία του Ελληνικού Γραφείου Προγράμματος MEDIA (Media Desk Hellas) και του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης «Εικόνες του 21ου Αιώνα», με την υποστήριξη του Media II.

Τον Ιανουάριο του 1998, 150 έλληνες ντοκιμαντρίστες συναντήθηκαν στην Αθήνα με συναδέλφους τους από άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Σ' αυτή τη συνάντηση, έγιναν οι πρώτες επαφές, και ανταλλάχθηκαν εμπειρίες και δόθηκαν πληροφορίες για θέματα συμπαραγωγής.

Το δεύτερο αυτό Συνέδριο θα αποτελέσει ένα εντατικό τριήμερο σεμινάριο για παραγωγούς, σκηνοθέτες, φοιτητές και στελέχη κινηματογραφικών και τηλεοπτικών φορέων. Το Συνέδριο περιλαμβάνει ένα μικρό εργαστήριο «pitching» (ανοιχτής συγκέντρωσης με τους δυνητικούς αγοραστές) για δώδεκα παραγωγούς των οποίων οι δουλειές θα υποβληθούν σε συζήτηση και εποικοδομητική κριτική με προτάσεις για τροποποιήσεις.

Διαλέξεις και συζητήσεις θα οργανωθούν πάνω στα εξής θέματα:

- Ανάπτυξη συμπαραγωγών. Δύο παραγωγοί από τη νότια Ευρώπη αναλύουν πρόσφατες εμπειρίες τους, δείχνουν αποσπάσματα από τα έργα τους, δίνουν συμβουλές και μοιράζονται τις απόψεις τους.
- Το «Pitching». Πώς να προετοιμάσετε την πρότασή σας για την αγορά.
- Πρόσβαση και Δεοντολογία σε σχέση με την παραγωγή ντοκιμαντέρ.
- Αναμνήσεις. Παραγωγές και συμπαραγωγές με αρχειακό υλικό. Δύο περιπτώσεις-μελέτες παραγωγής, αισθητικές και αφήγησης.
- Φεστιβάλ και αγορές ντοκιμαντέρ. Το πανόραμα μιας χρονιάς διεθνούς ντοκιμαντέρ. Αναγκαιότητες και προοπτικές.
- Τα ντοκιμαντέρ στο σινεμά. Μια επισκόπηση της επιτυχίας των ντοκιμαντέρ στους κινηματογράφους της Ολλανδίας.
- Προφίλ Καναλιών. Αυτοπαρουσίαση τηλεοπτικών σταθμών και της πολιτικής τους.
- Συνάντηση «Pitching». Δώδεκα παραγωγοί παρουσιάζουν τη δουλειά τους σ' ένα πάνελ υπευθύνων ανάθεσης ντοκιμαντέρ.

Το EDN (Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ντοκιμαντέρ) είναι ένας οργανισμός που αποτελείται από μέλη, αριθμεί δε 600 μέλη σε 39 χώρες. Ο στόχος του EDN είναι να στηρίζει, να κεντρίσει και να δικτυώσει τον τομέα του ευρωπαϊκού ντοκιμαντέρ, με την εξυπηρέτηση ατομικών μελών και την οργάνωση σεμιναρίων-εργαστηρίων-φόρουμ που εστιάζουν στη συμπαραγωγή και άλλα ήδη διακρατικής συνεργασίας. Ως μέλος, λαμβάνετε τον τηλεοπτικό οδηγό του EDN και έξι τεύχη του περιοδικού DOX, καθώς και πρόσβαση στα websites του EDN και του DOX.

Επικοινωνήστε με το EDN: τηλ.: +45 33 131 122, fax: +45 33 131 144, e-mail: edn@pip.dknet.dk

Tue Steen Müller: Εργάζεται ως σύμβουλος στη Δανία και διεθνώς, και οργανώνει μαθήματα ντοκιμαντέρ. Συνιδρυτής του Balticum Film & TV Festival. Διευθυντής του EDN.

Paul Pauwels: Ιδρυτής της Periscope Productions, που παράγει διαφημίσεις, μικρού μήκους ταινίες και ντοκιμαντέρ. Αντιπρόεδρος του Φλαμανδικού Κέντρου Κιν/φου.

Joan Gonzalez: Διευθυντής της Parallel 40, μιας ανεξάρτητης εταιρείας παραγωγής, διδάσκει την παραγωγή ντοκιμαντέρ για την τηλεόραση σε μεταπτυχιακό επίπεδο.

Stefano Tealdi: Ιδρυτικό μέλος της STEFILM, είναι υπεύθυνος για τα ετήσια εργαστήρια «Documentary in Europe» στην περιοχή του Piemonte, και είναι Αντιπρόεδρος του EDN.

Pedro Martins: Ανεξάρτητος παραγωγός από το 1985, υπήρξε ιδρυτής της SP Filmes, και ιδρυτικό μέλος του EDN. Πρόεδρος του arorDOC (Εταιρία Πορτογαλικού Ντοκιμαντέρ).

Margarita Seguy: Ιδρύτρια της F for Film, διεθνούς εταιρείας πωλήσεων που ειδικεύεται στη διανομή ντοκιμαντέρ.

Andriek Nieuwenhuyzen: Συμμετείχε στην καθιέρωση του πρώτου Διεθνούς Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ του Άμστερνταμ (IDFA) και είναι αναπληρωτής διευθυντής του φεστιβάλ.

Hugues le Paige: Υπεύθυνος για τις συμπαραγωγές ντοκιμαντέρ στην RTBF (Βελγική Τηλεόραση).

Madeleine Avramoussis: Ανεξάρτητη παραγωγός ντοκιμαντέρ, εργάζεται στην ARTE ως υπεύθυνη ανάθεσης ντοκιμαντέρ.

Patrick Hörl: Επιμελητής ντοκιμαντέρ στη Σχολή Κιν/φου του Μονάχου, και παραγωγός με το Kirch Group Munich, είναι υπεύθυνος ανάθεσης ντοκιμαντέρ στο κανάλι Discovery της Γερμανίας.

Θάνος Λαμπρόπουλος: Ιδρυτικό μέλος του EDN, Γεν. Γραμμ. του ΣΑΠΟΕ και μέλος της Γεν. Συνέλευσης του ΕΚΚ.

Βάσω Κανελλοπούλου: Συγγραφέας, παραγωγός, εκτελεστής παραγωγός, υπεύθυνη αγορών και υπεύθυνη ανάθεσης ντοκιμαντέρ για την EPT A.E., προϊσταμένη του Τμήματος Ντοκιμαντέρ της ET-1.

Marijke Rawie: Διευθύντρια του Τμήματος Τεχνών και Ντοκιμαντέρ στην AVRO TV.

Ελένη Βλάχου: Προϊσταμένη του τμήματος αγορών και υπεύθυνη ανάθεσης ντοκιμαντέρ στην EPT A.E./NET.

Ιωάννα Χαριτάτου: Διευθύντρια του Ελληνικού Γραφείου του Προγράμματος MEDIA (Media Desk Hellas).

Δέσποινα Μουζάκη: Μέλος της Ενώσεως Παραγωγών και Αντιπρόεδρος του ΕΚΚ.

Documentary Filmmaking in Greece and Europe

Key Questions, New Ideas and Proposals

Organised by EDN (European Documentary Network) in collaboration with MEDIA Desk Hellas and «Images of the 21st Century», Thessaloniki Documentary Festival. Supported by Media II. In January 1998, 150 Greek documentarists met with colleagues from other European countries. At this meeting in Athens, first contacts were made, experience was exchanged and information given on co-production matters.

This second Conference is an intense 3-day event for producers, directors, students and decision makers in film and TV institutions. The Conference includes a small Pitching Workshop for 12 producers whose projects are discussed and constructively criticised with suggestions for amendments.

Lectures and discussions are organised on the following main questions:

- Development of co-productions. Two producers from Southern Europe analyse their recent experience, show clips from their works and pass on their advice and points of view.
- Pitching. How to prepare your proposal to the market.
- Access and Ethics in connection with documentary film-production.
- Memories. Producing and co-producing with archive material. Two case studies on production and aesthetics and storytelling.
- Documentary festival and markets. A panorama of an international documentary year. Musts and priorities.
- Documentaries in cinemas. An overview of the success in Holland with docs in cinemas.
- Channel Profiles. Broadcasters present themselves and their policies.
- Pitching Session. Twelve producers present their projects to a panel of commissioning editors.

EDN (European Documentary Network) is a membership organisation with 600 members from 39 countries. The aim of EDN is to support, stimulate and network the European documentary sector, which is done through individual member-service and by organising seminars/workshops/fora with a focus on co-production and other kinds of collaboration across the borders. As a member, you receive the EDN TV-Guide and six issues of DOX magazine, together with access to the EDN and DOX websites.

Please contact EDN: tel.: +45 33 131 122,
fax: +45 33 131 144, e-mail: edn@pip.dknet.dk

European Documentary
Network

MEDIA
MediaDesk Hellas

Tue Steen Müller: He does national and international consultancy work and organises courses on documentary films. Co-founder of Balticum Film & TV Festival. Director of EDN.

Paul Pauwels: Founder of Periscope Productions, which produces commercials, short feature films and documentaries. Vice-President of the Flemish Film Institute.

Joan Gonzalez: Director of Parallel 40, an independent production company, he also teaches a post-graduate course in documentary production for television.

Stefano Tealdi: One of the co-founders of STEFILM, he is responsible for the annual «Documentary in Europe» workshops in the Piedmonte Region, and is Vice-President of EDN.

Pedro Martins: An independent producer since 1985, he is the founder of SP Filmes, as well as a founding member of EDN. President of aporDOC (Portuguese Documentary Association).

Margarita Seguy: Founder of F for Film, an international sales company specialising in the distribution of documentaries.

Andriek Nieuwenhuyzen: Participated in the establishing of the first edition of the International Documentary Film Festival Amsterdam (IDFA) and is deputy director of the festival.

Hugues le Paige: Currently responsible for documentary co-production at RTBF (Belgian Television).

Madeleine Avramoussis: An independent producer of documentaries, she joined ARTE at its launch as commissioning editor of thematic evenings.

Patrick Hörl: A tutor for documentary film projects at the Munich Film School and a producer with Kirch Group Munich, he is Commissioning Editor with Discovery Channel Germany.

Thanos Lambropoulos: A founding member of EDN, Sec. Gen. of the Assoc. of Greek Independent Audiovisual Producers and a member of the Gen. Assembly of the Greek Film Centre.

Vasso Kanellou: Writer, producer, executive producer, buyer and commissioning editor for ERT S.A./ET-1 (Greek Public Television), head of the Documentary Dept. at ET-1.

Marijke Rawie: Currently Head of the Arts and Documentary Dept. at AVRO TV.

Helen Vlachos: She is Head of Acquisitions and commissioning editor for documentaries for ERT S.A./NET (Greek Public Television).

Ioanna Haritatu: Director of the Greek Office of the European Programme MEDIA (Media Desk Hellas).

Despina Mouzaki: A member of the Producers Union, she is Vice-president of the Greek Film Centre.

Το ντοκιμαντέρ, με τα κομμάτια αλήθειας που φέρνει στην οθόνη, μπορεί να γίνει η βάση για την ανάπτυξη ενός διαλόγου και μιας προβληματικής, τόσο μέσα από τις προβολές των ταινιών, όσο και μέσα από τις παράλληλες εκδηλώσεις που το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης εντάσσει στο πρόγραμμά του. Για πρώτη φορά, φέτος, διοργανώνεται στη Θεσσαλονίκη η Αγορά Ντοκιμαντέρ, που στόχο έχει να καλύψει τους συγκεκριμένους τομείς εμπορικής δραστηριότητας που απαιτούν οι ανάγκες των τηλεοπτικών δικτύων της ευρύτερης περιοχής των Βαλκανίων.

Στην Αγορά Ντοκιμαντέρ συμμετέχουν 14 χώρες των Βαλκανίων, καθώς και η Κύπρος, η Γαλλία, η Τουρκία, το Ισραήλ και οι ΗΠΑ, με την παρουσία ταινιών ντοκιμαντέρ της ανεξάρτητης παραγωγής. Η Αγορά προσφέρει τη δυνατότητα όχι μόνο της ενημέρωσης και ανταλλαγής απόψεων πάνω στην παραγωγή τηλεοπτικών ντοκιμαντέρ, αλλά προσφέρει τη δυνατότητα να ανικνευθεί ο χώρος και διαγράφει τις προοπτικές απορρόφησης αυτού του είδους κινηματογράφου από την τηλεοπτική αγορά. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, βλέπουμε μία στροφή των τηλεοπτικών καναλιών, τα οποία

Ένας από τους στόχους της Αγοράς ντοκιμαντέρ είναι να δώσει μια συνολική εικόνα του τι γίνεται στο χώρο του κινηματογράφου τεκμηρίωσης, αφού οι παραγωγοί, γνωρίζοντας τις «προθέσεις» της αγοράς, μπορούν να συνεχίσουν να παράγουν, κάτι που αυξάνει την εμβέλεια και εξασφαλίζει τη συνέχεια αυτού του είδους του κινηματογράφου.

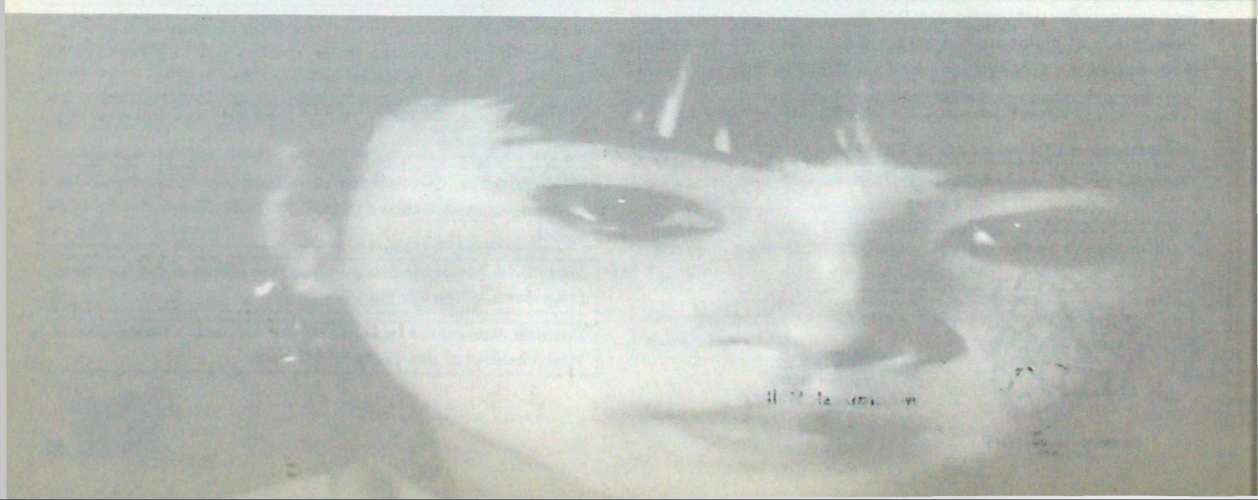
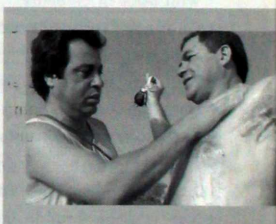
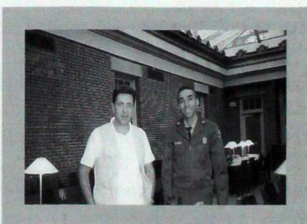
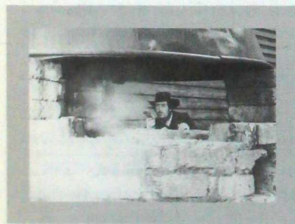
With the fragments of truth that the Documentary Film brings to the screen, it can constitute a base for the raising of issues and exchanging of views, not only through the screening of the films, but also through the parallel events featured in the programme of the Thessaloniki Documentary Film Festival. For the first time this year, a Market for Documentary Films will be held in Thessaloniki, its aim being to cover the specific sectors of commercial activity dictated by the needs of the television networks of the Balkans.

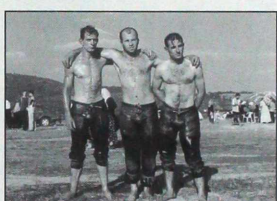
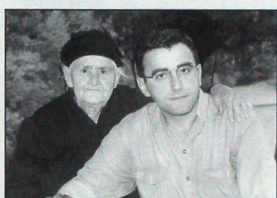
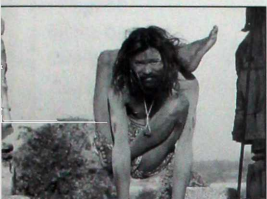
Fourteen Balkan countries will be participating in the Doc market, as well as Cyprus, France, Turkey, Israel and the US, through the presentation of independently produced documentary films. The Market will offer the opportunity not only for filmmakers to receive up-to-date information and participate in fora concerning the production of television documentaries, but also for the exploration of this area and the prospects of the assimilation of this genre into the television market. It is a fact that in recent years, we have seen a change in the attitude of television stations, as they tend, more and more, to include documentaries in their programming.

One of the main goals of the Doc Market is to give the big picture of what is going on in the area of documentary film; once the producers are aware of the intentions of the market, they can continue to produce, thus increasing the range and securing the continuity of this film genre.

Συνοργάνωση: NET

Με τη συνεργασία των / With the participation of: ERT (ET-1, NET, ERT-3) GREEK FILM CENTRE, MEDIA HELLAS

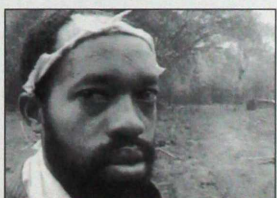

NET
EPT

ET3

MEDIA
MediaDesk Hellas

INDEX OF FILMS

98 Years	45	Medianoche en Cuba	37
Aenigma est	83	Mediterranean Triptych on the Passion	83
Alma	40	Megacities	13
America a Roma, L'	14	Moment of Impact	34
Andreas, Memories of a Family	42	Mon petit cul	71
Arizona	54	Nightflowers	19
Arnissa	29	On My Way to Heaven	59
Bob Marley: Live in Concert	62	Ondergronds orkest, Het	25
Brandon Teena Story, The	69	Outlaws	72
Bridges over the Ionian Sea	82	Pavel and Lyalya	35
Bubbeh Lee and Me	36	Polemonta	80
Castles of Salonika, The	81	Poros - Seferis	73
Chile, la memoria obstinada	55	Rêve d'étoiles	33
City at Peace	52	Room-mates, The	27
Crossing of the Toroneos, The	28	Ruzi keh khaleh mariz bound	21
Dirty Greeks	30	Sacrifice	53
Divorce Iranian Styl	15	Scenes From a Road - Panepistimiou Street	76
Egnatian Way	81	Searching for Jimi	61
Erotica: A Journey into Female Sexuality	70	Silence	48
Falkens öga	20	Silent Machines	26
Farm, Angola, USA, The	17	Sinassos, Memories of a Displaced Village	75
Fotoamator	50	Somaudo Monogatari	16
Free Man, A	44	Spinalonga	81
Haolimpiada harishona shel ima	41	Sreda	39
Heracles, Acheloos and My Granny	74	Storefront Hitchcock	63
Hlebni den	56	Tinta roja	12
I Don't Wanna Be a Boy	67	Unfolding of Sky, The	57
In het huis van mijn vader	18	Vagabonding Images	51
Jadeh Adisham	31	Waking up in Hilia	46
Jews of Salonika, The	47	Wanderkino der Träume	23
Kisangani Tagebuch	49	What's Your Name?	22
Leve blant lover	38	You Don't Know Dick	69
Lou Reed: Rock and Roll Heart	60	Zakir and His Friends	64
Lucky People Center International	24		

INDEX OF DIRECTORS

Abadia, R.	59	Koulmassis, T.	75
Abrahams-Wilson, A.	36	Koutsiabassakos, D.	74
Anastopoulos, Th.	22	Kristersson, M.	20
Apostolidis, A.	30	Krag, A.	57
Appel, J.	72	Leitman, R.	40
Ayyari, K.	31	Leonhardt, L.	64
Behrens, A.	67	Licidé, J.	59
Bischoff, S.	71	Loktev, J.	34
Borzecka, E.	54	Longinotto, K.	15
Bringas, S.	48	Loots, R.	57
Bruno, E.	53	Mahmalbaf, H.	21
Carmeli, R.	41	Mavrikios, D.	77-83
Céspedes, M.	12	Mir-Hosseini, Z.	15
Cram, B.	68	Muijser, M.	67
Demme, J.	63	Muska, S.	69
Dvortsevov, S.	56	Naomi, K.	16
Economou, M.	29	Olafsdottir, G.	69
Elek, J.	44	Pannone, G.	14
Endresen, S.	38	Papadopoulos, P.	46
Fidik, A.	23	Papastathis, L.	76
Folk, D.	37	Paul, S.	62
Fürbringer, S.	51	Pauser, E.	24
Gallus M.	70	Pennebaker, D. A.	61
Garbus, L.	17	Pilavios, N.	42
Glawogger, M.	13	Rentzis, Th.	26
Grammatikos N.	19	Roussillon, F.	33
Greenfield-Sanders, T.	60	Sauper, H.	49
Guarini, C.	12	Schermerhorn, C.	68
Guzman, P.	55	Siafliaki, I.	75
Hegedus, C.	61	Smaragdis, Y.	73
Honigmann, H.	25	Söderberg, J.	24
Humbert, N.	51	Sofianopoulos, D.	47
Jablonski, D.	50	Stack, J.	17
Jebli Ouazzani, F.	18	Stefani, E.,	27
Karakassis, A.	45	Theodoraki, S.	22
Kersanidis, A.	28	Yadin, O.	48
Koch, S.	52	Zoiopoulos, N.	27
Kossakovsky, V.	35, 39		

ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

- ▶ **Η συστηματική έρευνα των εξελίξεων στην οπτικοακουστική βιομηχανία, σε ελληνικό και διεθνές επίπεδο**, για την ουσιαστική υποστήριξη των δραστηριοποιημένων φορέων στον οπτικοακουστικό τομέα, την κυκλοφορία κοινωνικο-οικονομικών δεδομένων, θεσμικών και τεχνολογικών πληροφοριών και την πραγματοποίηση των εκδόσεων «Τετράδια Επικοινωνίας του ΙΟΜ»
- ▶ **Ο εθνικός συντονισμός, η εκπροσώπηση, η υποστήριξη, η αξιοποίηση** ευρωπαϊκών διαδικασιών και προγραμμάτων ενίσχυσης της οπτικοακουστικής βιομηχανίας, για τη συστηματική των ελληνικών θέσεων σχετικά με τα ευρωπαϊκά θέματα σε εξέλιξη. Το Πρόγραμμα MEDIA, το «Οπτικοακουστικό ΕΥΡΗΚΑ», το «Ευρωπαϊκό Οπτικοακουστικό Παρατηρητήριο», (34 κράτη-μέλη & η Επιτροπή της Ε.Ε.) είναι ευρωπαϊκές πρωτοβουλίες για τις οποίες το Ι.Ο.Μ. διενεργεί εθνικό συντονισμό & εκπροσώπηση.
- ▶ **Η εδραίωση θέσεων υπέρ των χωρών με περιορισμένη οπτικοακουστική παραγωγή** & **γλωσσική και γεωγραφική εμφάνιση, αποτελεί βασική εστίαση του Ινστιτούτου.**
- ▶ **Η συμβολή στην εκπαίδευση στα Μ.Μ.Ε.**, με τη διαμόρφωση προτάσεων για τις εκπαιδευτικές δομές των οπτικοακουστικών στην χώρα μας, με το σχεδιασμό και την ανάπτυξη προγραμμάτων κατάρτισης & επιμόρφωσης, ιδιαίτερα στις νέες τεχνολογίες.
- ▶ **Ο σχεδιασμός κεντρικού πληροφοριακού συστήματος** για τα ελληνικά οπτικοακουστικά αρχεία σε συνεργασία με άλλους ευρωπαϊκούς οργανισμούς.
- ▶ **Η δημιουργία του πρώτου δημόσιου κέντρου** τεκμηρίωσης για τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Το
Ινστιτούτο
Οπτικοακουστικών
Μέσων επιδιώκει την
ουσιαστική συνάντηση με
τα κέντρα πολιτικής απόφασης,
τους πανεπιστημιακούς και άλλους
πόλους μελέτης & έρευνας,
τις δομές δημόσιας και ιδιωτικής παραγωγής
& διανομής προγραμμάτων, το ανθρώπινο δυναμικό
της οπτικοακουστικής βιομηχανίας στην Ελλάδα.

ΤΟ Ι.Ο.Μ. ΕΠΟΠΤΕΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΥΠΟΥ & Μ.Μ.Ε.

I.O.M.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ
ΜΕΣΩΝ

Ορίζοντες

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ 1ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΒΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

 ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.
ΤΟ ΕΡΓΟ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΙΤΑΙ ΑΠΟ

